

MİNİK YÜREKLERDEN

MASALLAR-2

YENİDOĞU
OKULLARI

MİNİK YÜREKLERDEN

MASALLAR-2

Ergün ERMiş

Anaokulu ve İlkokul Akademik Koordinatörü

OKUMAKLA BAŞLADI

“Karganın biri, ağzında bir parça peynirle bir ağaç dalına konar. Onu gören bir tilki, koşup hemen ağacın altına gelir.

-Karga kardeş! der. Senin o güzel şarkılarını uzun süredir dinleyemedim. Bana bir şarkı söyler misin?

Karga ağzındaki peyniri bir güzel yedikten sonra tilkiye cevap verir:

-Ben o hikâyeyi okudum dostum, der. Sen okumayı sevmeyen birini ara...”

Okumak en basit sesleri anlamlı sözcüklere dönüştürmek, bir anlamda derleyip toparlama, bütünlük oluşturmaktır. İnsan doğduğunda o kadar bütün o kadar derli toplu haldedir ki içinde hiçbir ayrılık gayrılık bulunmaz. Ne zaman ki nefsi devreye girip “ben” der o zaman o bütünlükte dağılmalar başlar. Bizi bizden daha iyi bilen ve bilmediklerimizi öğreten yüce Rabbimizin ilk emrinin “İkra (oku)” olmasının böyle bir hikmeti olduğuna inanıyorum. Çünkü okumak; akıl, vicdan ve gönlün toparlanmasını, bunların bir bütün halinde çalışarak insana şifa sunmasını sağlar.

Dev bir kütüphanesi olan alimin, “ne çok şey biliyorsun” diyenlere cevabı şöyle olmuştur: “bilmediklerimi ayaklarımın altına koysam

başım göğe değdi.” Demek ki okumak, insana şifa olduğu gibi, kibre kapılmayıp haddini bilmesini, acizliğini de hatırlatıyor.

Bizim için en güzel örnek olan peygamberimize kulak verdiğimizde; ilmimizi artırmadığı gün ziyanda olduğunu söylüyor. Bir başka yıldızımız Hz. Ali de; yeni bir şey öğrenmeden geçirdiğim bir günde benim için güneşin doğmasında bir hayır yoktur, diyor.

Okumak, bilgidan yararlanmayı yazmak ise başkalarına bu bilgiyi aktararak faydalı olmayı sağlar. Dosdoğru yol üzerinde ayaklarımızı kaydırmadan, gönderilen ilahi mesajı anlayıp insanlara tebliğ ederken Yüce Rabbimizin ilk emri olan “oku” ve üzerine yemin ettiği “kalem” bizim tutunabileceğimiz en sağlam iplerdir. İnsanı şereflendiren ve onu yaratılmış her şeyden üstün yapan bu özellikleri doğru kullanabilmesidir.

Değerli öğrencilerim, işte bu sebeplerden dolayı sizler bu kitapla çok önemli bir adım attınız. Akıl, kalp ve ruh melekelerinizi kullanarak size verilen nimetlerin şükürünü edebileceğiniz bir eser ortaya koydunuz. Sizi yürekten kutluyorum. Rabbim bu güzel çalışmanızı en yüce makamında kabul etsin, yolunuzu aydınlatsın.

YENİDOĞU
OKULLARI

YENİDOĞU

YENİDOĞU

ÇÜ
RI

Hital YILMAZ

2/A SINIF ÖĞRETMENİ

MINİK YÜREKLERE DAMLALAR

Çok uzaklarda gökyüzünün beş kat üzerinde bir ülke varmış. Bu ülkede yaşayan minik damlalar her yıl atmosferde bir kat çıkar, beşinci kata ulaştıklarında ise yeryüzüne inerlermiş. Bizim masalımız atmosferin ikinci katmanında, Stratosfer’ de yaşayan minik 21 damlanın hikayesi...

Minik damlaların en büyük hayali; yağmur olup yeryüzüne inebilmekmiş. Çünkü oranın nasıl bir yer olduğunu çok merak ediyorlarmış. Kraliçe Yağmur onlara; yeryüzünde her birinin bir insan arkadaşı olacağını, bu kişilerin onlar için seçilmiş olduklarını anlatırmış. Minik damlacıklar daha da heyecanlanır, yeryüzündeki arkadaşlarını hayal etmeye çalışırmış. Rüyalarında hep insan arkadaşlarıyla birlikte olduklarını görürlermiş...

Minik damlacıklar her dolunay gecesi bir araya gelerek yeryüzündeki arkadaşları hakkında konuşmuş. Minik damla Kayra;

- Benim arkadaşımın saçları da tıpkı benim ki gibi yumuşaktır biliyorum, demiş. Eh yazısı da benimki kadar güzel değilse ben ona damlarım ve o da bummmm! Tıpkı benim gibi yazı yazabilir, demiş.

Tüm damlacıklar buna bir hayli gülmüşler.

Acaba gerçekten kendi özel güçlerini yeryüzündeki arkadaşları ile paylaşabilirler miymiş?

Minik Damla Şevval; O zaman benim arkadaşım da tıpkı benim gibi uykucu olacak desenize, demiş. Minik Damla Esat tam konuşacakken lafı ağzında kalmış, tüm damlacıkların yüzüne bakmış ve “unuttum ya!” demiş. Damlacıklar kahkalara boğulmuşlar. Minik Damla M. Emin; Aman Esat kurbanın olayım, bir gün kendini bir yerde unutacaksın, yanımdan ayrılma sen, demiş. O sırada derinlerden bir ses duyulmuş. Ses bir üst katman olan; Şemosfer’den geliyormuş. Biraz daha yaklaşıncı Minik Damla Umut’un Şemosfer’ deki damlalar ile halay çekerek yaklaştığını görmüşler. Ah bu Umut! Ne de çok seviyor halay çekmeyi, şarkı söylemeyi...

Minik Damla Miraç; Benim yeryüzündeki arkadaşım da tıpkı benim gibi hızlıdır, hem de öyle bir hız ki hem çarpma işlemlerinde hem de beden eğitimi dersinde. Benim ki kesin sporcu diye düşünmüş. Minik Damla Ravza ise damlalar arasında çok farklıymış. Siz hiç zıplayan damla gördünüz mü? Fazla düşünmeyin, göremezsiniz. Oturduğu yerde duramayan bir damla varsa o da Ravza’dır, demişler.

Sabah olmak üzereymiş. Sabah ezanı okunuyormuş. Minik Damla M. Berat; "Haydi uşaklar namaz kılacağız da!" demiş. M. Berat imam olmuş, minik damlacıklar cemaat. Sınıfa geçmişler. Kraliçe Yağmur akıllı olduğu söylenen tahtayı açmaya uğraşıyormuş ama ne çare bir türlü açılmıyormuş. Uzun uzun denemiş, olmamış. Tam artık bu son deneyişim derken arkadan Minik Damla Yiğit'in "Bismillah" sesi yükselmiş ve tahta açılıvermiş. Tüm damlalar şaşkın Yiğit'e bakakalmışlar. O günden sonra Yiğit tüm yolculuk dualarını eder, her işte "Bismillah" demeyi hatırlatmış.

Günlerden bir gün Kraliçe Yağmur yeryüzüne yağmur yağdırmaya giderken, yolda Kara Şimşek Maqqi ile karşılaşmış. Maqqi'nin kızgın olduğunu gören Kraliçe Yağmur daha ne olduğunu sormadan, Maqqi tarafından kaçırılmış." İnsanlar yeryüzünde suyu çok israf ediyor. Onlar için artık yağmur yağdıramayacaksınız" demiş. Bu sözleri duyan Pamuk Bulut hemen damlacıklara haber vermiş. Damlacıklar ne yapacaklarını düşünmüşler düşünmesine ama daha o kadar küçüklermiş ki, yeryüzünde bir kere bile yağmur yağdıramazlarmış. Kraliçeyi kurtarmak için plan yapmaya başlamışlar. Fakat Maqqi'nin kalesi çok korunaklıymış. Minik Damla Sare'nin aklına bir fikir gelmiş. Yeryüzündeki arkadaşlarımızı bulalım

ve onlarla birlik olalım, demiş. Pamuk Bulut'un üzerinde gezmeye başlamışlar...

Minik Damla Yusuf resimde çok yetenekliymiş. Kendisi gibi yetenekli dostunu ararken resim yapamadığı için ağlayan bir çocuk görmüş. Onun yanına inerek bu özel gücünü yeryüzündeki minik dostuna vermiş. Minik Damla Emir, masal yazmakta zorlanan bir çocuk görmüş. Bu yeteneğimi ona yardım ederek kullanacağım diyerek o da Pamuk Bulut'tan yeryüzüne inmiş. Hem masal yazmış hem de o masallara birlikte resimler çizmiş... Minik Damla Atıf, bir laboratuvar bularak bilim dersindeki yeteneklerini yeryüzündeki dostuna aktarmış. Minik Damla Azra, o kadar sevgi doluymuş ki sevmeyi unutan bir kalbin içine damlamış. Ona sevmeyi öğretmiş. Minik Damla Fatma Dila, şiir yarışmasına katılmak isteyen bir çocuğun umudu olmuş. Onunla birlikte yarışmalara katılmış... Minik Damla Fatma Zeynep düzensiz bir çocuğa yardım etmek istemiş. Özel güçlerini onun için kullanarak yeryüzüne inmiş. Minik dostu da tıpkı Zeynep gibi bir zaman sonra bol paçalı pantolonlar giymeye başlamış =) Kraliçe Yağmur'un sarı papatyam diye sevdiği Minik Damla Nisa ise diğer canlılara yardım etmesi gerektiğini düşünmüş. Tüm çiçekler için yeryüzüne inmiş. Minik Damla Reyhan el yıkamadan so-

rumluymuş. O kadar titiz ve dikkatliymiş ki damlacığına bakıldığında karşı tarafı aynen görebilirmiş. O da kirletilen denizlerin üzerine inmek istemiş. Bir damla da olsa faydalı olabilirim, diye düşünmüş. Minik Damla Zehra Gül, "Güçlerimizi birleştirirsek insanlara daha faydalı oluruz" demiş Beyaz Göl'e. Göl'ün üzerine inen Zehra Gül yeraltı suları ile birleşerek ağaçlara can olmuş. Minik Damlalar arasında "Sınıfın Babası" olarak bilinen Ahmet Baran hiç paylaşmayı bilmeyen minik bir çocuğu seçerek özel güçlerini ona paylaşmayı öğreterek geçirmiş. Minik Damla Ertuğrul her bulduğu yerde uyuyabilirmiş. Yeryüzüne uyuyamayan bir çocuğun rüyalarına düşmüş. Minik Damla Ertuğrul sayesinde hep mutlu, huzurlu rüya-

lar görür olmuş. Minik Damla Sare'nin planı işe yaramış. Damlalar çok küçükmüş ama yeryüzünde büyük değişimler olmaya başlamış. Küçük Minik Damlacıkların yaptıklarını duyan Kraliçe Yağmur onlarla bir kere daha gurur duymuş. Kara Şimşek Maqqui; bilginin en büyük düşmanı unutmaktır, demiş. "Fakat Minik Damlacıklar yeryüzündeki insanlara bunları öğretti. Artık özgürsün" demiş, Kraliçe Yağmur'a...

Gökyüzü dünyası çok uzun yıllar Minik Damlacıkları ve onların cesaretini dilden dile anlatıp durmuş. Bu masal biterken gökyüzünden 21 damla, farklı özelliklerini yeryüzüne yaymak üzere dünyaya düşmüş...

A. Yiğit YEŞİLYURT

KRAL ASLAN

Bir varmış bir yokmuş Saray'da yaşayan bir Kral Aslan varmış. Kral Aslan iyi kalpli, çalışkan, yardımsever bir aslanmış. Bu Kral aslanın yardımcıları, hizmetçileri varmış. Kral Aslan'ın en sevdiği yardımcısı filmiş. Kral Aslan yardımcısı file şişko diye seslenirmiş. Çünkü fil o kadar şişmanmış ki yürüdüğü yeri sal-

larmış. Kral Aslan Saray'ında bir gün yarışma düzenlemeye karar vermiş. Yardımcısı file ormandaki bütün hayvanlara haber vermesini istemiş. Yardımcısı fil ormandaki bütün hayvanların evine teker teker gidip saraya davet etmiş. O kadar güzel bir ödül varmış ki bütün hayvanlar yarışmayı kazanmak için çalışıp gelmişler. Yarışmada kim kazanırsa 5000 TL verilecekti ve bütün kış yiyecekleri karşılanacaktı. Yarışma halat çekme, ağızlarında kaşıkla yumurta taşıma ve koşma yarışımı. Yarışma başlamış mavi takımında horoz, zebra, çita varmış. Kırmızı takımında tavşan kaplan ve köpek varmış. Mavi takım zorlansa da en son oynadıkları halat çekme yarışında kazanmışlar. Çok sevinmişler. Ama bir yandan da karşı takımdaki arkadaşlarına üzölmüşler ödöllerini alıp evlerinin yolunu tutmuşlar. Yolda arkadaşlarını da nasıl mutlu edebileceklerini düşünmüşler ve aldıkları paranın yarısını da onlarla paylaşacaklarını söylemişler. Tekrar kralın yanına dönmüşler ve kral Aslan'a her şeyi anlatmışlar. Kral Aslan da bu durum karşısında çok sevinmiş. Her iki takımı da tebrik etmiş.

PORTAKAL BALIK

Bir varmış bir yokmuş kocaman akvaryumda 3 tane japon balığı varmış. Birinin adı Çikolata, ikincisinin adı Karamel üçüncüsünün adı ise Portakalmış. Portakal çok yaramaz bir balıkmış. Karamel ve Çikolata ne zaman oyun oynamak isteseler Portakal problem çıkartmış. Portakal her zaman kendi oynamak istediği oyunu oynamak istermiş. Bir gün Çikolata Karamel ve Portakal saklambaç oynamaya karar vermişler. İlk defa Portakalın sesi çıkmamış çünkü Portakal aklından bir şey geçiriyormuş. Portakal saklanacağı yeri çoktan bulmuştu bile.

Karamel ebe olmuş, saymaya başlayınca Çikolata iki kayanın arasına saklanmış, Portakal ise evine gitmiş yatmış. Karamel uzun süre aradıktan sonra Çikolata'yı bulmuş ve sobelemiş. Portakal'ı aramaya başlamış ama bir türlü bulamamış. Bir saat geçmiş iki saat geçmiş yine bulamamış. Çikolata'yla aramaya karar vermişler ve bulamayınca Portakal'a bir şey olduğunu düşünmeye başlamışlar.

Son olarak evine bakmaya karar vermişler ve evine gitmişler. Eve gittiklerinde kapı-

ya vurmuşlar vurmuşlar fakat açan olmamış. Tam gidecekleri zaman kapı açılmış. Bir de ne görsünler kapıyı açan Portakal. Uykulu bir şekilde "siz mi geldiniz?" demiş. Portakal oyun oynadıklarını bile unutmuş. Karamel ve Çikolata çok sinirlenmişler ve bir daha Portakal ile oyun oynamayacaklarını söylemişler.

Sabah olunca Portakal arkadaşlarından özür dilemiş ve barışmışlar. Aralarında bir oyun oynamaya karar vermiş ve güzel güzel oynamışlar.

Ahmet Baran BATIT

SÜPER KÖPEK MAX

Max bir gece yarısı ormana giderken kurtlar Max'ın yolunu kesmişler. Kurtlar tam Max'ı yiyecekken köpek onu kurtarmış.

Köpek O'nu başka gezegene götürmüş. Max'ı iyileştirmiş. Köpeğin adını merak ettiyseniz adı Canklıymış. Max ve Canki yeni maceralara doğru yol almaya başlamışlar.

Yağmur yağmaya başlamış. Bir yuva bulmaları gerekiyormuş kendilerine.Yürümüşler yürümüşler ve bir ev görmüşler. Burası bizim yuvamız olabilir diye akıllarından geçirmişler. Kapıyı çalmışlar. Tık tık tıkkk ... Kapı açılmış eve içeri girmişler .Bu ev üç köpeğin ailesininmiş .Karınları çok acıkmış hep beraber üç köpek ailesiyle pizza yemişler. Hepsi artık karnını doyurmuş ve bizimkiler yeni bir macera arıyormuş. Birden akıllarına kemik gezegene gitmek gelmiş. Canki çok zeki bir köpek olduğu için harika bir fikirle başlamış çalışmaya bu çalışmanın sonucunda zaman makinesini geliştirmiş. Zaman makinesi denemek için Max'i çağırmış Max makinenin içine girmiş yanlışlıkla kolu çevirmiş ve makine tam havalanacakmış ki Canki onu kurtarmış.

Max bir daha asla bilmediği aletlere dokunmayacağına O'na söz vermiş. Mutlu ve kardeşçe yaşamışlar.

YUMAK'IN MACERASI

Bir varmış, iki yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde bir köpekçik varmış.

Köpekçiğin adı Yumakmış. Yumak uykuya dalıp uyandığında olduğu yerden başka yerdeymiş. Kemik Dünyası isimli bu yerde her şey kemikten yapılmış. Kemikten ağaçlar, kemikten yollar, kemikten evler ve daha neler neler...

Yumak bu dünyayı çok sevmiş daha ne isterim ki diye söylenmiş kendine. Her tarafa koşturmaya başlamış. Koşmuş koşmuş yorulana kadar. Birden kendini çok yalnız hissetmiş. Etrafta kimseler var mı diye bakmış. Ancak kimseler yokmuş. Olsun her şey benim burada demiş. Bir süre sonra düşünüp yine mutlu olamamış. Paylaşacak kimse olmayınca hiç güzel değil burada olmak diye geçirmiş içinden. Bir çare bulmalıyım diyerek düşmüş yollara. Yürümüş yürümüş kocaman bir duvarın önüne gelmiş. Duvarın kenarında gizli bir geçit varmış. Gizli geçiti geçip baktığında gördüklerine inanmamış. O kadar çok köpekçik varmış ki hepsi de çok mutluymuş. Oraya gidip onlarla oynamak istemiş. Her

adım attığında önüne kemikten duvarlar oluyormuş. Çok üzülen Yumak ağlamaya başlamış. Bir ses işitmiş. Yumak uyan artık diyor-muş babası.

Yumak artık ağlamak yerine gülmeye başlamış. Gördükleri meğer rüyaymış. Bundan sonra arkadaşlığın önemini daha iyi anlamış diyerek arkadaşlarının yanına gitmek üzere yollara düşmüş.

Ahmet Esat AKTAN

ğilmiş. Ve aynaya bakmış çığlıklar atmaya başlamış!

Sonra aklına bir fikir gelmiş. İlk olarak birkaç tane arkadaşını çağırmak lazım. Önce Ali'yi çağırarak sonra Umut'u ve onlarda planladığını yapmaya başlamışlar. Sonra hilal olmuş ve yaptıkları aleti çalıştırmışlar bütün evlere sucuk dağıtmışlar ve bütün köpekler mutlu olmuş. Aaaa! O da ne diye bağırılmışlar.

Sonra sucuk makinem bozuldu ve aklıma bir fikir geldi o makineyi düzeltebilirim. Hepimiz makine düzeltebiliriz.

Ve sucuk makinesini düzelttiler.

SUCUK DÜNYASI

Evvel zaman içinde kalbur zaman içinde. Bir gün bir köpek varmış. Onun hiç bilmediği bir özellik varmış. Ama o köpek hala öyle bir gücü olduğunu bilmiyormuş. O gücü sadece geceleri hilal olduğunda çıkarmış. Uzun zaman olmuş gece hilal olmuş. Süper köpek sucuğa dönüşmüş. Ama o farkında bile de-

SÜPER KEDİ KÖMÜR'ÜN MACERASI

Kömür adında bir kedi varmış. Kömür çok özel bir kediymiş. Hiç kimse tarafından bilinmeyen yetenekleri ve güçleri varmış fakat henüz güçlerinin ve yeteneklerinin farkında değilmiş. Kömür'ün çok güzel kalpli bir de sahibi varmış. Sahibinin ismi Betül'müş. Betül Kömür'ü çok seviyormuş. Her zaman birlikte kedi heykelinin yanına gidiyorlarmış. Bir gün kedi heykelinin yanına gittiklerinde bankın üzerinde büyük ve gösterişli bir anahtar bulmuşlar. Anahtarın ne olduğunu ve nereye açacağını bilmiyorlarmış. Yine başka bir gün kedi heykelinin yanına gitmişler. Geri dönerken bir tane sandık karşlarına çıkmış ve anahtarın o sandığa ait olduğunu düşünmüşler. Sonra hemen eve gidip anahtarı almışlar ve hızlıca sandığın yanına gidip sandığı açmışlar. Sandığı açtıklarında içinde bir şurupla birlikte bir kağıt bulmuşlar ve o kağıtta Kömür kediyle ilgili yazılan bir sürü sırlar ve yetenekler varmış. Kağıdı okuduklarında Kömür'e ait olduğunu anlamışlar ve çok heyecanlanmışlar. Daha sonra sandığı alıp heyecanlı bir şekilde eve gitmişler ve Kömür

kedi güçlerini kullanmaya hazır olmuş. Betül hemen kağıdı tekrar okuyup Kömür kediye bir yudum şurup içirmiş ve ne görsün!

Kömür kedi şurubu içtikten hemen sonra uçmak için çırpınmaya başlamış. Birincide olmamış, ikincide de olmamış ama üçüncüde olmuş. Kömür kedi uçmayı başarmış. Sonra uçarak bütün mahalleyi yukardan gezmeye başlamış ve o kadar yardımsever bir kediymiş ki yardıma ihtiyacı olan kedilere yardım etmiş, onlara gördüğü yemek artıklarını alıp götürmüş ve karınlarının doymasını sağlamış. Şurubu daha sonra tekrar içtiği sefer ise Kömür kedi birden görünmez olmuş ve bu seferde şurubun görünmezlik özelliğini keşfetmiş. Bu özelliği de iyi bir şekilde kullanan Kömür kedi yine diğer kedi arkadaşlarına yardım etmeye çalışmış ve başarmış.

Ve güçleri sayesinde artık diğer kediler tarafından " Süper Kedi " lakabını almıştır.

Azra Duru ATUĞ

HAYVAN GEZEĞENİ

Bir zamanlar Defne adında bir kız varmış. O kız çok heyecanlıymış çünkü Yasemin'in doğum günümüş. Yasemin Defne'nin en iyi arkadaşymış. Bu yüzden Defne heyecandan yerinde duramıyormuş. O akşam erkenden yatıp uyumuş. Sabah olunca güzel elbisesini giyip Yasemin'in partisine gitti. Defne, Yasemin ve diğer arkadaşları o gün çok güzel vakit geçirip eğlendiler. Bol bol pasta yediler. Partiden sonra herkes evlerine dağıldı.

Akşam olunca Defne odasının penceresinden yıldızları seyretti. Annesi o yıldızların dünyaya yaklaştıklarını söylemişti. Defne de "Acaba o yıldızlar ne zaman gelecek?" diye düşündü. O sırada birden odasında parlak bir ışık belirdi. Kocaman bir yıldız benziyordu. Defne "İmdaaaaaat!" diye bağırdı. Annesi yanına koşmuş ve "Defne ne oldu neden bağırdın?" dedi. Defne de "Odamın içinde kocaman bir yıldız gördüm" dedi. Annesi korkmamasını söyleyerek odasından çıktı. Sonra

Defne uyudu. Rüyasında aynı yıldızı tekrar gördü. Sonra bir örümcek geldi. Olamaz o da ne! Örümcek yıldızı aldığı gibi kaçıp gözden kayboldu. Defne de örümceğin peşine takıldı. Ama kendini birden uzayda buldu. Örümceği görmüştü. Onu takip etmeye devam etti. Örümcek bir sürü hayvanın dans edip eğlendiği bir yerde durdu. Defne sonunda yıldızına kavuşmuştu. Ama yine de merak ediyordu. Oradaki hayvanlara "Siz buraya nasıl ve niye geldiniz?" diye sordu. Oradaki hayvanlardan

biri de her şeyi anlattı. İnsanların hayvanlara kötü davranmasını, yuvalarını yok etmesini, onları öldürmelerini... Defne çok üzül-müştü. Ama bir yandan da mutluydu çünkü hayvanlar artık güvendedi. Artık eve gitme vakti gelmişti. Evine döndükten sonra Defne uyandı. Rüyasında olanları annesine anlattı. Annesi ona asla hayvanlara zarar vermeme-si gerektiğini anlattı. Defne artık hayvanların da canlı olduğunu, boşuna zarar verilmemesi gerektiğini anlamıştı.

KİMSESİZ KUŞ

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde bir kuş varmış. Bu kuş ailesiyle birlikte yaşıyormuş. Bir sabah her taraf bembeyaz karla kaplanmış. Yuvalarında hiç yiyecekleri kalmamış. Bu yüzden dışarı yiyecek aramaya çıkmışlar. Ama her yer karla kaplı olduğundan hiç yiyecek bulamamışlar. Bir de ne görsünler! Bir sürü meyve tohumu. Hemen yemişler ve karınlarını doyurmuşlar. Yemeğin ardından bir gezinti yapmaya karar vermişler. Ama birden minik kuş gözden kaybolmuş. Ailesi minik kuşu aramış ama bulamamışlar. Çok endişelenmişler. Bir an için donup öleceğini düşünmüşler. Onlar endişelenirken minik kuş da onları arıyormuş. O sırada bir ev görmüş ve penceresinden içeri girmiş. Evin içindeki küçük bir kız çocuğu minik kuşu görmüş. Kız minik kuşu yakalayıp eline almış ve hiç bırakmak istememiş ama minik kuş ailesini özölüyormuş. Ailesinin yanına dönmek istemiş ama nerede olduklarını bilmediği için gidemiyormuş. Tam bu sırada uzaklardan çığlık gibi sesler duymuş. Küçük kıza direnip elinden kurtulmuş ve evden çıkıp seslerin olduğu yere doğru uçmuş. Küçük kız,

minik kuşun arkasından ağlamaklı bir şekilde bakakalmış.

Minik kuşun duyduğu garip sesler örümcek ağlarına takılmış bir uğurböceğine aitmiş. Uğurböceği minik kuşu görünce düşündüğü şey doğru mu diye sormuş:

— Buradan bir yavru kuşu arayan bir aile geçti. Aradıkları kuş sen misin?

Minik kuş heyecanla:

— Ailem! Onlar benim ailem olmalılar. Beni onlara götürür müsün? diye bağırmış.

Uğur böceği "Götürürüm ama bir şartla" demiş. Minik kuş şartın ne olduğunu sorunca uğurböceği şöyle cevaplamış:

— Beni bu ağdan kurtarırsan seni ailene götürürüm.

Minik kuş gagasıyla ağları kesmiş ve uğurböceği kurtulmuş. Sonra da uğurböceği minik kuşa ailesine giden yolu göstermiş. Minik kuş ailesine kavuşmuş. Ailesi minik kuşu sapa sağlam görünce çok mutlu olmuşlar. Minik kuş da o günden sonra ailesinden hiç habersiz ayrılmamış.

Elif Sare İNER

ÇİLEK KEDİSİ VE NANE KÖPEK

"Ben bir Çilek Kedisiyim. Maceraları çok severim. Arkadaşım Nane Köpek ile herkese yardım ederim. Herkes bizi çok sever. Biz bir iyilik grubuyuz. Oley çok güzel oldu. Ben bu şarkıyı çok seviyorum." dedi Çilek kedisi. Söylerken gece yarısıydı ama tüm Çilekli Dere Dünyası duymuştu onu. Çilekli Dere Dünya-

sının sakinleri şarkı yarışmasına katılmamı istemişlerdi de kabul etmemiştim. Şaka şaka...

O sırada Çilek kedisi bir ses duydu bu arkadaşı Nane Köpekti . "Hav! Hav! Ben geldim Çilek Kedisi ben Nane köpek. Bu sefer arkadaşlarımı da getirdim. Haydi birlikte PATİLEMEÇ oynayalım ." dedi Nane köpek. Bu oyunu oynayan her kedi ve köpek birbirlerin yerine geçiyormuş. Ayrıca bir gün boyunca birbirleri gibi davranıp birbirlerinin yapması gereken iş, görev ve sorumlulukları yerine getiriyormuş. Herkes bu kurala uyumuş ve gerekeni yapmış. Nane köpek Çilek Kedisinin yaptığı gibi yardıma ihtiyacı olan canlılara yardım etmiş, bütün gün hiç oturmaya fırsatı olmamış. Çilek kedisinde ise durum tam tersiymiş. Bütün gün sadece gelen telefonlara cevap vermiş. Tüm gün çok sıkılmış. Eskiden birbirlerine özeniyorlarmış. Ancak şimdi ikisi de kendi görevlerinin ne kadar güzel ve değerli olduğunu anlamış ve eski düşüncelerini düşündükleri için çok pişman olmuşlar. Günün sonunda buluştuklarında Nane köpek terlemiş bir şekilde Çilek Kedisi ise asık bir su-

ratla gelmiş. Nane Köpek "Senin ne kadar zor işlerin varmış Çilek Kedisi. " demiş. Çilek Kedisi de "Senin işlerinde çok sıkıcıymış. Bütün gün iş yerinde oturup durdum bir de telefonlarına baktım. " demiş. Böylelikle birbirlerine de yaptıkları işlerinin (görev, sorumluluk vb.) ne kadar zor ve önemli olduğunu anlamışlar. Ve hatta şimdiden bu görevleri yerine getirmeye başlamışlar.

O sırada Çilek Kedisi'nin telefonu çalmış. Arayan arkadaşı Tarçın Kedisiymiş. Çilek Kedisi telefonu açıp. "Alo ne oldu Tarçın Kedisi bir şey mi var?" demiş. Tarçın Kedisi "Çilek Kedisi yardım et ! Ağaçta kaldım aşağıya inmiyorum. " dedi. Çilek Kedisi ise "Hemen geliyoruz sen hiç merak etme benimle birlikte Nane Köpekte gelecek. Orası neresi?" demiş. Tarçın Kedisi ağlayarak cevap verdi. "Pamuklu Ağaç hemen gelin çabuk!!" demiş. O sırada Nane Köpek meraklı gözlerle Çilek Kedisini izliyormuş. Çilek Kedisine sormuş . Çilek Kedisi de olanları anlatmış . Hemen itfaiyeci Sarı Zürafayı aramış. Sarı zürafa itfaiyeci olmadan önce basketbolcu olmak istemiş ama isabet-siz atışları ve sürekli faul yaptığı için Çileli Dere Dünyası Basketbol takımına alınmamış. O da günlerce ağlamış...Ve bir gün Çizgili Zebra ile karşılaşmış onun tavsiyesi üzerine itfaiyeci olmaya karar vermiş. Hemen Pa-

muklu Ağaca gitmişler. Orada Tarçın Kedisini ağaçtan kurtarmışlar. Böylelikle hem günün kahramanı hem de Tarçın Kedinin kahramanı olmuşlardı.

Sarı zürafanın itfaiye aracı ile eve dönerken Sarı Zürafanın telsizinde bir anons sesi duyuldu, dikkat dikkat Çilekli Ova kenarında bir kaplumbağa ters dönmüştür olay yerine en yakın kurtarıcı hemen olay yerine intikal etsin. Telsizden gelen sese hemen cevap veren Sarı Zürafa anında aracını ters bir U dönüşü yaptırarak Çilekli Ova ya doğru hızla sürdü. Çilek Kedisi, Nane Köpek ve Tarçın Kedisi hep birlikte çok heyecanlanmışlardı. Çilekli Ovaya vardıklarında bir de baktılar ki ters yatan bizim Tintin Kaplumbağa değil mi? Hemen Sarı Zürafaya yardım ederek hep birlikte Tintin kaplumbağayı ters çevirip ayaklarının üstüne getirdiler.

Çilek Kedisi ve arkadaşları bir güne iki kahramanlık ve yardımseverlik yapmanın gururu ve sevinci ile evlerinin yolunu tuttular.

TATLI KUŞLAR SARIŞIN VE RAINBOL

Bir varmış bir yokmuş , Allah'ın kulu çokmuş bir hasta olmuş iki namaz kılmış üç de bir kuşmuş. . . Rainbol ile Sarışın bir gün top oynamaya çıkmışlar. Top oynarken Rainbol'un kanadına top çarpmış hemen hemşireye gitmişler, hemşire Zig zag Su aygırı Rainbol'a müdahale etmiş. Rainbol'un çarptığı yere bakmış, bir de ne görsün Rainbol'un kanadı kırılmış. Sarışın, Zigzag, Su aygırı hemşireye yardım etmiş, Rainbol'un kanadını sarıvermişler.

Haftalar geçmiş, günler geçmiş Rainbol'un kanadı iyileşivermiş. Arkadaşları O'nun iyileştiğini görünce çok mutlu olmuşlar bunu kutlamak için hep beraber bir piknik düzenlemişler. Bu pikniğe Rainbol'u seven tüm arkadaşları yani bütün orman halkı katılmış. O gün herkes çok eğlenmişler.

Günlerden bir gün iki iyi dost olan Sarışın ve Rainbol ormana yeni açılan su parkına gitmişler. Orada diğer arkadaşlarının da bahsettiği

çok eğlenceli olan ama bir o kadar da ürpertici görünen, tepesi taaaaaa bulutlara uzanan bir kaydırak varmış. Sarışın suyu çok sevdiğinden Rainbol'u çekiştirerek kaydırdan kaymaya götürmeye çalışıyormuş. Ancak Rainbol yükseklikten çok korkarmış. Sarışın'a bu korkusunu bir türlü açıklayamıyormuş. Tam tepeye kaymak için gitmişler ki Rainbol ağlamaya başlamış, Sarışın Rainbol'un bu ağlayışına bir türlü anlam verememiş. Ancak Rainbol çok geçmeden korkusunu dostuna anlatmış. Sarışın Rainbol'a sarılarak önce onu sakinleştirmiş ve arkadaşının korkusuyla dalga geçmemiş.

- Önemli olan eğlenmek, demiş.
- Eğer sende istersen bu korkunu beraber yenebiliriz, demiş.
- Rainbol bu nasıl olacak ki, demiş?
- Sarışın kaydırığın ön kısmına oturup sende bana tutunup arkama oturabilirsin, demiş.

Rainbol korkarak da olsa bu teklifi kabul etmiş. Gözlerini kapatmış Sarışının beline sımsıkı sarılmış çığlık atarak kaymışlar. Rainbol gözlerini açtığı anda kaydırdan sorunsuzca kaydıklarını görünce çok mutlu olmuş. Dostu Sarışın'a teşekkür etmiş. Sarışın da; bir şey değil, dostlar bu günler için vardır, demiş.

Ertesi gün her zamanki gibi yatağından zor kalkan Rainbol'u annesi Huşuş Hanım düdük çalarak uyandırdı. Uyandığında elini yüzünü yıkamadan kahvaltıya oturmaya çalışan Rainbol'u babası Hoşhoş Bey sofradan kaldırarak elini yüzünü yıkamaya yolladı.

Kahvaltıdan sonra Rainbol kuzeni Alal ile birlikte ormanda yürüyüşe çıktılar o esnada imdatttt!!!!!!! Diye bir ses duydular. Bir de baktılar ki komşuları Kara Sincap'ın Yaramaz çocukları Telli Sincap suda boğulmuyor mu? Rainbol ile kuzeni Alal hızlı bir şekilde Telli Sincaba yaklaşarak onun her iki tarafına geçerek ellerinden tutup havaya kaldırarak sudan çıkarttılar ve Telli'yi annesi Kara Sincap'a teslim ettiler.

Rainbol ile kuzeni Alal huzurlu ve mutlu bir şekilde yuvalarının yollarını tuttular.

Emir BAHADIR

GERÇEK ARKADAŞ NASIL OLUR

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur zaman içinde bir orman varmış. O ormanın adı Göl ormanıymış, çünkü orada çok güzel bir göl varmış. O gölün suları çok güzel ve tatlıymış. Geceleri konuşur sabahları susarmış. Susayınca kendi suyunu içermiş. Ama bir sorunu varmış. O da herkesin onun suyu-

nu içmesi imiş!! ' En sonunda suyum bitecek.' demiş göl. Arkadaşı Söğüt ağacının dalı göle 'Ne yapıyorsun, kendi kendine mi konuşuyorsun? Çok komiksin!' demiş. Arkadaşı yaprak dala 'öyle şeyler deme demiş.' Arkadaşı toprak göle 'Ne yapıyorsun, üzgün görünüyorsun?' demiş. Gölde ona 'suyum azalıyor ona üzülüyorum.' demiş. İstersen sana yer altı kaynaklarımdaki sudan göndereyim' demiş toprak. Göl toprağa 'sen gerçek bir arkadaşsın.' demiş. Bir zaman sonra yağmurlar kesilmiş, yer altı suları tükenmiş. Gölünde suyu azalmış. Toprak çorak toprak olmuş. Fırtınalı bir günde şimşek çakmış!! Yıldırım gölün arkadaşısı söğüt ağacının üstüne düşmüş. Söğüt ağacı alev almış ve yanmaya başlamış ki , göl hemen ona su vermiş ve yangın sönmüş. Gerçek arkadaşlar birbirine ihtiyaçları olduğunda yardım eder.

YENİLMEZLER

Bir varmış bir yokmuş ALLAH' ın kulu çokmuş. Dünyada en büyük bulut varmış. Onda da bir okul ve 5 tane ev varmış. O bulut çok yumuşakmış. Yavru bir ejderha burada yaşamış. Bir sabah yavru ejderha okulun ilk gününe gitmek için sabırsızlanıyormuş. Sonunda okul başlamış. Öğretmenin adı Hilalmiş. Çünkü gökyüzünde hep hilal olurmuş.

Yavru ejderha arkadaş edinmek için kendine arkadaş arıyormuş. Sonra bir arkadaş bulmuş. Ama o yavru ejderhanın dışı güzelmiş ama huysuzmuş. Yavru ejderha onun yanına gidip demiş ki: 'Arkadaş olalım mı? Benim adım Karus.' demiş. Kötü yavru ejderha: 'Benim adım Nerlix, gider misin yanımdan?' demiş. Akşam olmuş yavru ejderha yatağına yattığında uyumuş ve hiç rüya görmeden uyanmış. Sabah uyanınca düşünmüş, niye rüya görmedim demiş. Aslında ben her gece rüya görürdüm, demiş. Kıyafetlerini giymiş ve servis ile okula gitmiş. Servisi de küçük bir bulutmuş.

Okula gelince sınıfa girdiğinde sınıfta kavga olduğunu görmüş. Sınıftaki herkes Ner-

lix'i rüyalarımızı çaldı diye suçluyormuş ama Nerlix ben çalmadım diyormuş. Karus ortaya geçerek; Durun arkadaşlar kavga etmeyin! demiş. Nerlix, niyeymiş diyerek Karus'a saldırmış. Sınıf öğretmenleri durun çocuklar yapmayın! demiş.

Nerlix: Öğretmenim, onlar rüyamı çaldılar diyorlar ama hiçbir şey bilmiyorum!

Karus : Öğretmenim, o bizim rüyalarımızı çaldı ve biz ondan almaya çalışıyoruz.

Hilal Öğretmen: Bence siz bir grup kurun, grubun adı Yenilmezler olsun. Sonra bütün kavgaları durdurun. Burası güzel, kavgasız ve güzel ders çalışan sınıf olsun. Sonrada rüyalarınızı kimin çaldığını bulun, demiş.

Rüyaları Nerlix çalmış. Çünkü hiç arkadaşı yokmuş. Bunun içinde bazılarının rüyasını çalmış. Böylece rüyalarda arkadaşı olmuş. Sonunda Nerlix itiraf etmiş. Karus çok üzülmüş. Keşke yalnızlıktan sıkıldığını söyleseydin, ben zaten seninle arkadaş olmak istiyordum.

Sonra Nerlix rüyaları geri vermiş. bir takım olmuşlar. Adı da YENİLMEZLER olmuş.

Fatma Dila ÖZARSLAN

TİTİ DOLUNAYI DOLAŞIYOR

Bir varmış,iki yokmuş, üç hahahahha hapşurduğuna göre hastaymış, dört yastaymış,-beş beş kardeşi ile birlikte mağazada ki bütün oyun hamurlarını satın almış,altı çok üzgünmüş çünkü altınları çalışmış,yedi dünyada ki bütün yemeklerden bir tane yemiş,sekiz her zaman ki gibi seksek oynuyormuş,dokuz

doktorluğuna devam ediyormuş.

Günlerden bir gün Titi yine uykusuz kalmış ve demiş ki "Offffff bir dolunaya gidip dolaşsam çok güzel olurdu. Acaba dolunaya nasıl çıkabilirim? Ehee ! Aklıma çok güzel bir fikir geldi... Bir roket yapıp dolunaya çıkacağım. İlk önce sırt çantamı ve roketimi hazırlayıp dolunaya çıktım ve bilge ışığını takip etmeye başladım. Acaba bilge ışığı beni nereye götürecektir? diye düşünürken yere indiğimi fark etmedim. Çünkü hayale dalmıştım. Hayale daldığım için beni filler yakaladı. Ama sağolsun ki bir arkadaşım beni gördü ve bana yardım etti, hatta bir değil iki tane arkadaş yardımcı oldu. Onların adı ,Bonbon ve Paşa'ydı. Onlar sayesinde fillerden kurtuldum. Sizde benim gibi hayale dalmayın. Yoksa sizi de filler ve canavarlar yakalayabilir. :)

KAYBOLAN TAVŞAN TİTİ

Bir varmış, iki yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur zaman içinde Fatma Dila adında bir kız varmış. Bu kız her zaman birilerine yardım ediyormuş ve çok iyi yürekliymiş. Bir gün yine bir Titi adında bir tavşana yardım etmiş ve tavşan çok mutlu olmuş ve tavşan ona demiş ki “Çok teşekkür ederim. Sen olmasaydın canım çok acıyacaktı.” diyerek Fatma Dila’ya sarılmış ve o günden sonra çok iyi arkadaş olmuşlar.

Ama bir gün Titi kaybolmuş. Çünkü, Fatma Dila onu sınıfa götürmüştü. Herkes onu çok sevmiş. Hatta hep birlikte oyun bile oynamışlar. Fakat teneffüste bahçeye çıkıp kar oynadıklarında, Titi havuç bulmak için bahçede dolaşır, havuç ararken kaybolmuş. Fatma Dila bu duruma çok üzülmüş. Titi’de kaybolduğu için çok korkmuş. Ama Fatma Dila Titi’yi ne yapmış, etmiş bulmuş. Titi, Fatma Dila’yı karşısında görünce çok sevinmiş. Titi, Fatma Dila’nın yine kendisine yardım etmesinden dolayı tebessüm ederek, teşekkür etmiş. Titi’de Fatma Dila’nın her zaman yanında

olup, hep yardımcı olmuş. Böylece Titi ile Fatma Dila ömür boyu iyi bir dost olarak, çok mutlu yaşamışlar.

Fatma Zeynep ÇELİK

PAT PATATES

Selamün Aleyküm ben pat patates rap yapmayı çok severim. Her gece aşçılar eve gidince mutfak bize kalır bende arkadaşlarıma konser veririm. İşte benim rapim: O ye-eee..... Merhaba ben pat patates her yerde patlarım bomba gibi patlarım... O yüzden benim adım pat patates bombardıman gibi pat

diye patlarım. Çünkü ben bir bombayım her zaman patlarım. BOOOOOOMMMMMMM... O kadar ünlü oldum ki konser teklifi almaya başladım. En büyük gezegen Marsus'a gitmek için hazırlığa başladım. Valizimi hazırladım. Uçak biletimi aldım ve yola koyuldum. Bu sırada beni çekemeyen hain soğan peşimden gelmiş. Ben de ona patates fırlattım. Hain soğan korkup kaçtı. Gülmekten çatladım. Marsus çok büyüktü. Burada büyük patatesler, biberler, domatesler vardı. Herkes şarkı söylüyordu. Tam benlikti burası. Bende gitarımı taktım boynuma başladım şarkıma... Ben bir patatesim

Her yerde sevilirim.

Büyük küçük herkes,

Beni yer hep.

Kızarıyorum çıtır çıtır.

Beni yerler hapur hupur.

Çocuklara vitamin olur.

Güç olurum.

Şarkımı duyanlar çok beğenmişti. Hain soğan arkamdan beni izliyordu. Bir duyuru gel-

di. Akşama şarkı yarışması varmış. Rakiplerim biber, domates, patlıcandı. Çok heyecanlanmışım. Aileme bu şarkı ödülünü alıp getirme düşüncesi çok mutlu etmişti. Bu nedenle yarışmayı kazanmalıyım. Yeni bir şarkı yazmalıyım. Çok güzel olmalıydı... Düşündüm düşündüm düşündüm... Ve yazmaya başladım...

Patatesim ben patates.

Lezzetliyim lezzetli

Her yemeğe yakışıyorum.

Tadıma doyum olmaz.

Çocukların vazgeçilmezi.

Annelerin favorisiyim.

Bensiz hiç yapamazlar.

Bende onlarsız

Suluda, kuruda her halimle yenilirim.

Çünkü ben patatesim...

Şarkı hazırды. Yarışma zaman geldi. Ben en son çıkacaktım. Bir de ne göreyim jüri masasında soğan vardı. Sıra bana gelmişti. Şarkımı söyledim ve herkes çok eğlenmişti. Jüri puanlarını vermişti, sonuçlar açıklanacaktı. Heyecandan kalbim küt küt atıyordu. Soğan bana en yüksek puanı vermişti. Ona da çok minnettar kalmıştım. Soğanla çok iyi arkadaş ve dost olmuştuk. Birlikte Marsus'tan ayrıl-

dık. O kadar iyi dost olduk ki her yemekte onsuz tadım olmadı.

Ailem haberi alınca benimle gurur duydu. Şarkı yazmaya ve söylemeye devam ettim. Konserlerimde hem eğlendim hem eğlendirdim. Soğan da şarkılarımda bana eşlik etmeye başlamıştı.

PITIR İLE ÇITIR

Merhaba ben Pıtır iki boynuzum 6 tane ayağım var gözlerim çok iyi görür. Küçüğüm ama çok kuvvetliyimdir.

Kocaman bir ailem var. En iyi arkadaşım Çıtır'dır. Onunla iyi vakit geçirir çok eğleniriz. Bir gün Çıtır ile ailemize sürpriz yapmak için evden ayrıldık. Yemek bulup gelecektik. Ailemiz çok sevinecekti. Çıtır ile yola koyulduk. Evden çokkkk uzaklaşmıştık. Bir kasabaya geldik. İnsanlar çoktu. Herkesin girip çıktığı mis miss kokuların gediği bir yer vardı. Çıtır haydi bizde oraya gidelim de bizde bu güzel kokan şeylerden alalım dedik. Arabalar çoktu nasıl karşıya geçecektik. Kenarda bekleyen minik bir kız çocuğu vardı. Onun pembe güzel ayakkabılarının üzerine çıktık ve karşıya onunla geçtik.

Kız çocuğu babasıyla o mis kokan yere girdiler. Hemen ayakkabısından indik. Çıtır dolabın altına gizlendi. Ben ise ortada kalmıştım, Küçük kız beni fark etti.

Baba baba bak karınca, dedi. Eline alıp beni sevdi. Ben çok korkmuştum. Panikle kendimi yere attım. Hemen Çıtır'ı buldum. Mis koku-

lu şeyin adı ekmekmiş. İçeri giren herkes bir ekmek, iki ekmek, üç ekmek verir misin diyordu. Çıtır ile bizde bir tane ekmeği sırtladık ve yola koyulduk. Yolumuz çok uzundu Şimdi karşıya nasıl geçecektik. Minik kız bizi gördü ve bize yardım etmek istedi. Ne kadar iyi bir kızdı. Beraber evimize geldik. Çok iyi bir gün geçirmiştik. Bu küçük kız bizim kahramanımız oldu. Ailemiz mis kokulu ekmeği görünce çok sevindi. Ama bir daha ailemizin izni olmadan evden uzaklaşmamamız gerektiğini söylediler.

Bu da bize ders oldu. Karşımıza kendi küçük ama yüreği büyük kız çocuğu çıkmayabilirdi.

M. Emin ASAN

ÇÖPÜN KUSMASI

Bir varmış, bir yokmuş. Allah'ın kulu çokmuş. Bir gün çöpe öncekinden daha çok çöp atmaya başlamışlar. O çöpte canlıymış. O çöpte bütün çöpleri yemiş ve akşam kusmuş. Temizlikçi sabah çöpleri yemiş ve akşam kusmuş. Temizlikçi sabah çöpleri geri atmış. Çöpte tekrar kusmuş. Ondan sonra temizlikçi bıkmış ve müdüre söylemiş. Müdürde onu çöp hurdalığına atmış. Uzun senelerce orada durmuş. Çok eskimiş. Orada yeni, kullanılmayan eşyalar duruyormuş. Çalışan biri çöpü görmüş. Onu geri dönüşüme götürmüş. Ama o çok korkuyormuş. Aslında orada çok güzel, yeni bir çöp olacağını bilmiyormuş. Oraya gitmiş ve yepyeni bir çöp olmuş. Daha sonra sınıfa geri dönüp, kaldığı yerden devam etmiş.

ISSIZ ADADA BİR GÜN

Bir varmış, bir yokmuş Yavuz adında on yaşında bir çocuk varmış. Yavuz bir gün annesinden habersiz dışarı çıkmış. Mahallelerinin parkında arkadaşlarıyla top oynarken yere düşmüş.

Yanına bir adam gelmiş ve ona doktor olduğunu ve kendisine yardım edeceğini söylemiş. Yavuz inanmış ve adamın arabasına binmiş. Arabada uyuyakalmış. Uyandığında bir ıssız adadaymış. Yavuz çok korkmuş ama elinden bir şey gelmemiş. Adanın içine doğru ilerlemiş ve yanında tatlı ve küçük bir köpek belirmiş. Yavuz o köpeğin adını Gofret koymuş. Yavuz adada tek olmadığına sevinmiş. Fakat o adada hiç içmek için su yokmuş. Yavuz bu duruma çok üzülmüş. Biraz vakit geçtikten sonra karnından sesler geldiğini duymuş. Ve acıktığını fark etmiş. Bir ağaçta muz görmüş ve hemen ağaca tırmanmaya çalışmış. Başardığı için sevinmiş. O adada bir gece kalmış ve ertesi gün annesi ile babasının denizden bir gemiyle geldiğini görmüş.

Annesi ile babasını gördüğüne çoooooook mutlu olan Yavuz sevinç ile annesinin kuca-

ğına atlamış. Annesi Yavuz'a artık eve gitmeleri gerektiğini söylemiş. Ama Yavuz'un aklına Gofret' den ayrılacağı gelmiş. Ve annesine Gofret' i de götürmek istediğini söylemiş. Annesi izin vermiş ve Gofret' i de evlerine götürmüş.

O günden sonra Yavuz annesinden habersiz hiçbir yere gitmemiş. Ve sonsuza kadar Yavuz, Gofret, Yavuz'un annesi ve babası mutluca yaşamışlar!

Miraç KOÇYİĞİT

GÖKKUŞAĞIMI GERİ VERİN

Merhaba benim adım; Uçan Gümüş. Sabahları güneş doğarken bizim buralarda yağmur yağar ve gökkuşağı çıkar. Gökkuşağını izlemeyi çok severim. Arkadaşlarımla beraber gökkuşağının üzerinden kayarız. Şimdi sizlere arkadaşlarımı tanıtayım. Bu Hızlı Çitçit, bu Zıpzip Guru, bu da Çizgili Zebo. Bir gün

biz yine gökkuşağının üzerinden kayarken renkleri bize bulaşmaya başladı. Önce çok eğlendik. Hızlı Çitçit mavi, Zıpzip Guru yeşil, Çizgili Zebo mor, ben ise turuncuya boyanmıştım. Birbirimize bakarak eğleniyorduk. Renklerimiz çok güzel olmuştu. Akşam olunca eve gittik. Banyoya girdik. Ama o da ne! Renklerimiz çıkmıyordu. Ne yapacağımızı şaşırdık. Sabah olmasını bekledik. Gökkuşağının da renkleri solmuştu. Gökkuşağını takip ettik. Sonunda bir haritaya rastladık. O haritada çarpı işareti olduğunu gördük. O işareti hazine işareti sandık. Yeri aradık, taradık. Bir çöle geldik. Çölü Zıpzip Guru'nun karnına girerek geçtik. Guru çölde çok iyi zıplıyordu. Fakat çok yorulmuştu. Çöl bitmişti ama Guru da bitmişti. Karşımızda kocaman bir orman duruyordu. Bu ormanı da Hızlı Çitçit sayesinde geçebilecektik. Sonunda işarete ulaşmıştık. Gümüş gözlerine inanamadı. Çünkü çarpı işareti gökyüzünde beyaz bulutun üzerinde duruyordu. Uçarak hazineyi aldı. İçinden altın çıkacağını sanarken bir sürü çarpma işlemi çıkmıştı. Sırasıyla hepimiz çarpmaları tamamladık ve birden kendi renklerimize döndük. Gökkuşağının yanına koştuk. O da eski renklerine kavuşmuştu. Biz de bu olayla birlikte her gün gökkuşağımızla matematik çalışmaya başladık. :)

GÜMÜŞ'ÜN UYKUSU

Bir varmış bir yokmuş evvel zaman içinde Gümüş adında güzel bir kuş varmış. Bu kuşa bakanlar bir kez daha bakıyorlarmış. Çünkü Gümüş'ün tüyleri çok güzelmiş. Mavi ve gri tonlarında imiş. Gümüş arkadaşlarıyla oyun oynamış. Akşam olmuş Gümüş eve gitmiş. Yatmaya çalışmış ama başaramamış çünkü uykusu yokmuş. Dışarı çıkmış, biraz gezmiş, gökyüzüne ve yıldızlara bakmış ve eve dönmüş. Yatıp uyumaya çalışmış ama yine başaramamış.

Sabah olunca arkadaşları yanına gitmiş buna bir çözüm bulmaya çalışmışlar. 'Buldum, hadi bahçeye toplanın oyun oynayacağız' demiş, arkadaşları.

Gümüş: 'Ama bu benim nasıl uykumu getirecek?' diye sormuş.

Arkadaşı; Sabah ve akşam oyun oynayacaksın ve yorulacaksın. Bu da senin uykusunu getirecek tamam mı? Hadi plana başlayalım.

Uykusu gelene kadar top oynamış daha sonra yorulup uykusu gelmeye başlamış. Sürekli esniyormuş, esnemekten gagası ağrımış. İlk gördüğü ağaç dalına konup uyumuş.

Gümüş gözünü bir açmış ki sabah olmuş. Gümüş çok şaşırılmış, çok sevinmiş. 'Yuppii! Sabah oldu bende uyudum arkadaşlar çok mutlu oldum.' Gümüş ve arkadaşları bundan böyle artık değişik oyunlar bulup arkadaşlarıyla oynamaya karar vermişler. 'Artık sonsuza kadar oyun oynamak var' demiş.

Arkadaşları Gümüş'ün konuşmalarını dinledikten sonra herkes şaşırılmış. Arkadaşlarının bazıları Gümüş'e katılmış bazı arkadaşları ise katılmamış. Gümüş de kendisine katılan arkadaşlarıyla birlikte oyun oynamaya karar vermiş. Böylece Gümüş ve arkadaşları her gün değişik oyunlar bulup oynamaya başlamışlar ve Gümüş bundan sonra akşamları yorulup rahatlıkla uyuyormuş... Son :)

M. Berat SUVER

PAMUK

Bir varmış, iki yokmuş, üç açmış, dört tokmuş...

Bir tane Pamuk varmış. O Pamuk çok iyi dövüşürmüş. Bir gün dünya şampiyonasına katılıp ülkesini bu alanda temsil etmek istiyormuş. Bu nedenle bir kursa gitmesi gerekiyormuş. Aramış taramış uzun uğraşlar sonunda bir kurs bulmuş. O kursta Vaça adında biriyle tanışmış. Vaça çok güçlü biriymiş. Ama teknik bilmiyormuş. Pamuk onunla karşılıklı bir müsabaka gerçekleştirmiş ve onu yenmiş. Derken tam arkasında beyaz, parlak bir kapı belirmiş. Kapının üzerinde kar tanesinin amblemi varmış. Pamuk merakına dayanamamış ve kapının içerisinden geçmiş. Sonra bir de ne görsün! Karlı bir yere gelmiş. Rüzgar o kadar kuvvetli esiyormuş ki Pamuk'u havaya savurmuş ve orada bir zepline çarpmış. Çarpmanın etkisiyle bir hava çukuruna düşmüş. Hava çukuru derinmiş fakat Pamuk yüksekte bir merdivenin üzerine yuvarlanmış. Merdivenden çıkmaya çalışmış fakat çıkamıyormuş. Çünkü sürekli kayıyor tekrar tekrar düşüyormuş. Kafasını kaldırıp yukarı baktığında

bir de ne görsün! Merdiven sandığı şey buz ejderhasının sırtıymış! Hemen oradan kaçma planları yapmaya başlamış. Yaklaşmakta olan bulutun üzerine atlamış ve yükselmeye başlamış. Dikkatini bir şey çekmiş. Aşağıya bakınca kanatları yaralı olan buz ejderhasının ağladığını görmüş. Fakat bu gözyaşları buzdanmış. Pamuk bulutunu ejderhanın yanına indirmiş ve onunla konuşmaya başlamış.

- Selamın Aleyküm buz ejderhası
- Aleyküm Selam, yabancı
- Neden ağlıyorsun?
- Kara Vezir beni buraya hapsedti. Ülkemizin Güneş'ini ele geçirdi. Her yer soğuk. Evler bile buz oldu. Onunla savaşmak istedim fakat bana tuzak kurdu. Artık ağızımdan ateş değil buz çıkıyor.

Pamuk çok şaşırılmış. Demek ki bu ülke Güneş'i çalındığı için buz gibi olmuş. Pamuk ve Buz Ejderhası Kara Vezir'i yenmek için plan yapmaya başlamışlar. Pamuk düşünmüş, taşınmış biraz da kaçınmış. Kara Vezir'i yenmek için buradan çıkmaları gerekiyormuş. Buz

Ejderhasının biraz daha ağlaması gerekiyormuş. Çünkü oradan çıkmaları için yerlerin donması gerekiymiş. Ejderha ağlamış, ağlamış. Yerler buz olmuş ve Pamuk ile kayarak oradan kurtulmayı başarmışlar.

Buz Ejderhası Kara Vezir'in ejderhalarının kılığına girerek onları kandırmayı başarmış. Ve Pamuk ile birlikte içeri girmeyi başarmışlar. Kara Vezir karşısında Buz Ejderhasını ve Pamuk'u görünce çok şaşırılmış. Buz ejderhası soğuk nefesi ile Kara Vezir'i dondurmuş. Güneş'i kurtarmışlar. Ülke tekrar Güneş'ine kavuşmuş. Pamuk, Kar ülkesinin şampiyonu olmuş....

M. Ertuğrul KAN

DEVLER VE PARMAK ADAMLAR

Yağmur yağar zaman durur. Güneş çıkar hareket ederiz. Biz cüceler sonbaharı sevmeyiz. Yazı çok severiz. O zaman hikayemize başlayalım. Cüceler ve devler hiç anlaşamaz o yüzden hep ayrı bölgelerde otururlar. Dişsiz cüce rüyasında hep dev olduğunu görüyormuş. Bilge cüceye gidip; ben nasıl dev olabilirim demiş. Bilge cüce dişsiz cüceye demiş ki: devler dev olabilir. Cüceler cüce olabilir. Ama dişsiz cüce dinlememiş ve devlerin yanına gitmiş. Devler kızıp onu kovalamış. Dişsiz cüce kaçmamış devler tipten tipe girmiş onu korkutmaya çalışmışlar ama dişsiz cüce tepki vermemiş. Bakmışlar ki ne yaparsak yapalım bu cüce vazgeçmeyecek o zaman söyle bir karar kendi aralarında almışlar. Yedi katlı dağın arkasında ki mağaradan sihirli suyu ve ateşi getirmesini istemişler. O da dev olmak için yola koyulmuş az gitmiş uz gitmiş dere tepe düz gitmiş ve çok büyük bir dağ görmüş, dağın tepesini sadece yere yatarak görebiliyormuş, oraya tırmanmak imkansızmış. Ne yapacağını düşünürken iki gün iki gece orada beklemiş. Dağın ortasında sarmaşıklar

varmış ama oraya nasıl tırmanacaktıymış. Bizim cüce bunu düşünürken iki gün iki gece daha geçmişti. Tam ümidini kaybedecekken arkasına dönüp eve gitmeye karar vermişti. Aniden bir şahin bizim dişsiz cüceyi kaptığı gibi yukarı kaldırıvermişti ne yapacağını bilemeden dişsiz cüce kendini şahinin dağın ortasında ki yuvasında bulmuş. Dişsiz cüceyi oraya bırakan şahin gözden kaybolmuş. Dişsiz cüce şahinin geri gelip onu yiyeceğini biliyor, elini çabuk tutmalıymış. Bir bakmış ki sarmaşıkların yanına düşmüş. Hemen sarmaşıklara tırmanıp başlamış yuvadan uzaklaşmaya bir gün boyunca tırmanmış tırmanmış. Günün sonunda hakkında kötü gibi olan olay onu dileğine ulaştırmış. Dağın tepesine gelmiş bir bakmış ki buz gibi ve pırlanta gibi parlayan bir su görmüş dünyada ki hiçbir suya benzemiyormuş. Aradığı suyun bu olduğunu anlamış ondan bir kap su almış. Şimdi geri dönmesi gerekiyormuş ama bu yüksek dağdan nasıl inecekti bunun cevabını bulmak için iki gün daha düşünmüş. Allah'ım demiş beni buraya bir şahinle çıkardın rahatça da indir.

Tam bu esnada yeşil otların içinden bir kaplumbağa çıkmış. Bu kaplumbağa devlerden daha büyükmüş dişsiz cüceyi kaplumbağa sırtında ki evine almış ve onu güvenle iki gün boyunca sırtında dağdan indirmiş. Tam incekken dağda yanardağ patlamış patlayan dağdan bir ateş parçası alıp devlere doğru yola çıkmış. Elinde su ve ateşi gören devler bilge deve gidip her şeyi anlatmış. Bilge dev gören dişsiz cüce; "beni dev yapar mısın?" demiş. Bilge dev ona bir karışım hazırlamış ve cüceye demiş ki; Artık bunu üç gece iç, üç günün sonunda bir dev olacaksın demiş. Üç gün içen cüce bir sabah kendini dev olarak bulmuş ve hayatından memnun yaşamış. Başarmak için çok istemiş. Sabırla beklemiş, dua etmiş ve çok ama çok çalışmış sonunda isteği olmuş....

Mustafa Kayra YAVRU

PAT PATATES

Merhaba. Ben Pat Patates. Yuvarlağım, tatlıyım, cana yakınım. Ben müzik yapmayı çok severim.

Her gece aşçılar gece evlerine gittiğinde; mutfak bize kalır. Ben de arkadaşlarıma gece boyunca konser veririm. Ooo yee.. Ooo yee..

Ben pat patates, her yerde patlarım.

Bomba gibi patlarım.
Ben pat patates, güzel mi güzelim.
Rengim var, sarı mı sarı hem de sapsarı, altın sarısı.

Yandım kavruldum kızgın yağda..
Mis gibi olurum kızartma be ya..
O kadar ünlü oldum ki, davetler geldi peş peşe..

En büyük gezegen, hayalimin gezegeni Marsus'a gitmek için hazırlıklara başladım. Heyecanlıyım,

canlıyım. Valizimi hazırladım. Uçak biletimi aldım ve yola koyuldum. Sonunda Marsus'a ulaştım.

Bir de ne göreyim ?

- Aaaa.. Bakın bakın.. Marsus'ta ki çocuklar da patates yiyor.

Galiba bütün gezegenlerdeki çocuklar patates yiyor. Bunu gördüm ve sevinçten göz yaşlarına

boğuldum. Kızardım, bozardım ve Bomm.. Afiyet olsun.

ÇİLLİ’NİN İŞ BULMA MACERASI

Bir varmış, iki yokmuş, üç kaçmış, dört tokmuş, beş açmış, altı yatmış, yedi kalkmış, sekiz gözlük olmuş, dokuz “ha ha hapşu” diye hapşırdığına göre hastaymış, on yastaymış...

“Gıt gıt gıdak, yumurtam sıcak, inanmıyorsan gel de bak. Tavuk yumurtası organik, organik köy tavuğu köyy...”

- Sıkıldım ben bu işten, gidiyorum arkadaş...”

Tavuk bavulunu toplayıp gitmiş. Kendine yeni bir iş bulmaya niyet etmiş. Ancak yeni iş bulmak oldukça zormuş. Epey bir zaman iş bulamamış. Bir zaman sonra tavuk yolda yürüyorken şarkıcı olmak aklına gelmiş. Kendi kendine “millet oluyor ben niye olamayayım ki” diye düşünmüş. Şarkıcılığa başlamış, ancak bu işte başarılı olamamış, işe girdiği ilk gün kovulmuş. Mecburen çıkmış oradan ve yürümeye başlamış.

Garson olmak aklına gelmiş kendi kendine “Millet yapıyor ben niye yapmayayım ki” demiş ama bizim tavuk ya bu küçücük kanatlarıyla ne tabak tutabilmiş ne bardak oradan da kovulmuş. Yine mecburen çıkmış sokak-

lara... Bizim tavuğun umudu git gide azalıyor. Sona yaklaşmış ve demiş ki: “Eğer bunu da yapamazsan Çilli, vallahi geri köyüne dönüyorsun” ve girmiş bir evden içeri. Bu evin sahibi melek kalpli, nur yüzlü çok sevimli iyimser bir hanımefendiymiş. Bakmış görmüş hanımefendi... Tavuk perişan bir halde.. Ona iş vermiş. Hanımefendi yemek yaparken tavuk gelir dökülenleri toplar etrafı hiç kirli bırakmazmış, temizliğe çok yardım edermiş. Günler geçmiş bizim tavuk Çilli ile hanımefendinin arası çok iyi olmuş, beraber temizlik yapar, evi toplar hatta gezmeye bile giderlermiş.

Bizim tavuk Çilli sonunda ermiş muradına... Hanımefendi ile mutlu mutlu iki iyi dost olarak yaşamışlar. Gökten üç elma düşmüş... Biri Çilli’nin başına, biri nazik hanımefendinin başına, biri de bu masalı dinleyenin başına...

N. Hayrunnisa SOLMAZGÜL

PAYLAŞTIKÇA ÇOĞALANLAR

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur zaman içinde şehire uzak diyarlar da yaşayan çok mutlu bir aile varmış. Bu aile bireyleri iki kız çocuk, anne, baba, dede ve babaanneden oluşuyormuş. Kızların isimleri Zeynep ve Aslı'ymış. Aslı ve Zeynep bir gün ormana meyve toplamaya gitmişler. El ele tu-

tuşup hopluya zıplaya hem şarkı mırıldanıyor hem de meyve arıyorlarmış. Yol böyle devam ederken bir ses duymuşlar. Hızla sese doğru koşmuşlar. Birde ne görsünler ağa takılmış tavşancık kırılan bacağıyla öyle kıvrıyor ve öyle bağıriyormuş ki neredeyse tüm orman tavşancığının acısını hissediyormuş. Zeynep ve Aslı tavşancığı nasıl kurtaracaklarını kısa zaman içinde belirlemişler. Onu ağdan kurtarıp önce evlerine ardından da köye yakın oturan veteriner Ali amcaya götürceklermiş. Fikirlerini uygulamak üzere harekete geçmişler.

Yaralı tavşancıkla beraber eve varmışlar:

Zeynep: Anne, babaaaaa diye bağırmış.

Aslı: Koşunnn! Bir yaralı tavşan bulduk. Onu acilen Ali amcaya götürmeliyiz. Baba çabuk gel. Tavşanın bacağı çok yaralı eğer acele etmezsek bir daha asla yürüyemeyebilir. Hadi ama baba koşş!!!!

Tüm aile kızların seslerine endişelenerek yanlarına gelmişler. Babalarıyla birlikte veterinerin yanına gitmişler. Veteriner tavşanı kontrol etmiş.

Veteriner Ali amca : Aferin çocuklar tavşanı bana tam vaktinde getirdiğiniz ve cesurca davrandığınız için sizi kutluyorum. Yıllardır bu ormanda yanlış avlanan düşüncesiz insanlar yüzünden birçok hayvan dostumuz ölüyor ve birçoğu da sakat kalıyor. Bazen sizin gibi iyi insanlar dostlarımızı kurtarıyor. Çocuklarımızın cesur ve iyiliksever olmaları da beni geleceğe dair çok umutlandırıyor. Çok teşekkür ederim size çocuklar.

Tavşancığın bacağını tedavi ettikten sonra iki üç gün dinlenmek üzere evlerine getirmişler. Annesi tavşanın yemesi için havuç, babanesi rahatça uyuyabilmesi için yünden döşek, dedesi ise tahtadan yuva hazırlamıştı. Fakat bu olaya sevinmeyen bir tek Aslı ve Zeynep'in küçük köpeği Pofuduk olmuştu. Tüm ilginin tavşanda olduğunu gören Pofuduk artık hep onu seveceklerini ve onun kendi yerini dolduracağını düşünmüş. Gel zaman git zaman tavşancık yavaş yavaş iyileşmeye başlamış. Pofuduk, tavşan, Zeynep ve Aslı oyunlar oynayıp çokta eğleniyorlarmış. İşte o zaman anlamış ki Pofuduk sevgi paylaşıncı

azalan bir şey değilmiş. Hiçbir şey bir başkasının yerini almaz, güzellikleri çoğaltırmış.

Bu hikaye biterken gökten beş kalp düşmüş; biri Zeynep'e, biri Aslı'ya, biri Pofuduk'a, biri tavşana ve biriside tüm hayvan ve insan dostlarına.....

İŞTE MACERA

Bir varmış, hep kalmış, hepte olsunmuş. Herkesin hayatına bir güzel macera dokunmuş. Aynen Limon kızın hayatına da dokunduğu gibi. Limon kız özel aracına binmiş, ilerliyordu. Az gitti uz gitti. Derken limon kızın aracı bir çukura düştü.

Limon kız: Aaaaaa! diye bağırdı.

Aracın düştüğü yerde o da bayılıp kalmıştı. Aradan geçen birkaç saat sonra uyandı. Gözünü açtığı anda etrafında küçük eşyalar, küçük insanlar ve hayvanlar vardı. Limon kız o anda anladı ki burası başka bir dünyaydı. Allaha ki konuştukları dil aynıydı. Yanında ona şaşkınlıkla bakan bir cüceye sordu:

- Burası neresi ?

Cüce cevap verdi:

- Burası cüceler ülkesi.

Limon kız bayıldığı yerden etrafı tanımak için yürümeye başladı. Sonra yolda bir kulübe gördü. Kulübenin içerisine girdi. Kulübe büyük fakat içindeki eşyalar yine küçüktü. Bu durumun gizemini çözmek için tekrar dışarı çıkacaktı ama kapı kilitliydi. Camdan çıkmayı denedi fakat orayı da adamlar tutuyordu.

Sağa baktı, sola baktı, aşağıya ve yukarıya baktı. Evin çatısında bir delik olduğunu fark etti. Oradan çıkabilirim ama nasıl? diye düşündü. Hopladı, zıpladı olmadı, eşyaları üst üste koydu olmadı. Limon kız o delikten çıkmanın yolunu ararken yerde acil durumlarda kaçmak için cücelerin açtığı ve gizlediği tüneli, eşyaları yerinden oynatmasıyla bulmuş oldu. Bu tüneli kullanarak dışarıya çıktı. Tekrar yoluna devam ederken bir cüceye rastladı.

Limon kız; işte bu iyi bir cüceye benziyor. Ona kulübenin neden büyük eşyaların ve insanlarınsa neden küçük olduğunun sırrını sorabilirim diye düşündü. Cüceye yaklaştı ve bu düşündüklerini sordu.

Cüce anlatmaya başladı; bizim büyüklelerimiz normal bir dünyada yaşam sürerken, aniden başlarına gelen bir olay sonucu koca bir delikten buraya düşüyorlar. Daha sonra kurtulamayacaklarını anlayınca kendilerine bir yaşam kurmuşlar ve sonrasında nesiller boyu böyle devam etmiş. Belki bir gün tekrar eskiye döneriz diye evleri büyük yapmışlar, rahat yaşayabilsinler diye de eşyaları küçük

yapmışlar. Bizde bu umutla aynı atalarımız gibi yaşıyoruz.

Limon kız: Peki burada mutlu musunuz? diye sormuş.

Cüce: Sizin yaşamınızdan ve sizden bir farkımız yok demiş.

Limon kız: Şurada ki kulübede yaşayanları tanıyor musun? demiş.

Cüce: Orada ben yaşıyorum tek başıma.

Limon kız: Sakın oraya dönme demiş.

Ve yaşadıklarını anlatmış.

Cüce: Benim gidecek başka yerim yok, diyerek ağlamaya başlamış, çokta korkuyormuş.

Limon kız kendinin de oradan çıkamayacağına anlayınca, cüceye birlikte bir ev yapmayı ve orada yaşamayı teklif etmiş. Cüce de artık yalnız yaşamayacağım diye ağlamayı bırakıp, kabul etmiş. Birlikte ormanda buldukları tahtalarla kendilerine bir ev inşa etmişler. Rengarenk boyamışlar hem eşyalarını hem de evlerini ve hep mutlu olmuşlar.

Nerede, ne şartta olursak olalım, mutlu olacağımız insanlarla güzel yaşamlar kuralım.

Ravzanur YİĞİTOĞLU

ELMA PORTAKAL

Uzak uzak ülkelerin birinde yeşil ve turuncu renkler varmış Sarının ısıttığı beyazlar maviye dönüşüp kahverengiyi aşındırarak yeşile karışmış. Mavinin yeşili beslediği düzlüklerde yeşil daha bir yeşerir ve rengarenk meyveler verirmiş. Bu diyarların en renkli meyveleri turuncu ve kırmızı olurlarmış. Bu meyveleri top-

layanlar kırmızıya elma, turuncuya da portakal ismini vermişler. Ne kırmızının, ne yeşilin ne de her şeyi başlatan sarının bundan haberi olmuş, onlar sadece birer renkmiş ve birbirlerine karıştıkları yerler haricinde kendi renklerinden başka hiçbir şeyden haberdar olmazlarmış.

Gel zaman git zaman yeşillerin arasında griler ortaya çıkmaya başlamış. Kırmızı ve turuncuyu toplayan insanlar gün geçtikçe daha da çoğalmışlar ve daha çok renk istemişler. Her geçen gün daha çok renk isteyen insanlar akın etmiş yeşillerin arasına ve yeşili griye çevirmeye başlamışlar. Daha çok renk istedikçe daha çok gri ortaya çıkmış. Bulabildikleri tüm turuncu ve kırmızıyı toplamaya başlamışlar. Uzak diyarlardan turuncu ve kırmızının ününü duyanlar kendilerine de gönderilmesini istemişler bu renklerin. Bunun üzerine insanlar daha çok yeşili katledip daha çok gri eklemişler resme ve içine kırmızı ve turuncu doldurdukları renksiz şişelerle doldurmuşlar griyi. Toplanan turuncular renksiz şişeyi turuncu yapmış, kırmızılar kırmızı. Renkler kendi rengini şişeye verdikçe yok olmuşlar. Şişeler renklendikçe diyar griye dönmüş. Renklendirilmiş şişeler diğer diyarlara gönderilmişler siyah dumanlar çıkaran araçlarla. Bu dumanlar maviyi karartmış, sarı daha az uğrar olmuş kahverengiyeye.

Günler geçtikçe insanlar turuncuyu daha

çok sevdiklerini fark etmişler. Daha çok renksiz şişeyi turuncuyla renklendirmişler, yeşilden daha çok turuncu çalmaya başlamışlar. Önceleri kırmızı bu duruma sevinmiş, daha az koparılmaya başlanmış yeşilden, zaten az kalan yeşilin daha çok tadını çıkarır olmuş. Turuncu yardımını istemiş kırmızının, ama kırmızı orali bile olmamış, nasıl olsa kimse onu tüketmiyormuş. Ancak olan olmuş ve gri yeşilin önüne geçmiş. İnsanlar ellerinde kalan az sayıda yeşilden daha fazla ne kadar turuncu çıkarabilirizin derdine düşmüşler. Ve kırmızıyı yok etmeye karar vermişler. Kırmızı barındıran her yeşil katledilmiş, yerine turuncu barındıran yeşil ekilmiş. Kırmızı baş kaldırmış bu duruma, bu bir katliamdır demiş ve tüm renklerin yardımını istemiş. Sarı onu duymamış bile çünkü artık siyaha dönüşmüş. Kahverengi zaten hayatında hiç kırmızıya rastlamadığı için ne dendiğini bile anlamamış. Mavi hiç yukarı bakmamış zaten, yeşilden başkasını tanımamış düzlüklerde. Yeşil benim için turuncu veya kırmızı fark etmez demiş. Turuncu ise durmuş ve kahkahayı patlatmış. Zamanında o yok olurken kırmızı onu reddettiği için hiç ciddiye almamış kırmızının haykırışlarını. Kırmızı bakmış ki diğer renklerden fayda yok, kaçmaya çalışmış. Yolda ne zaman griye yakalansa o da griye dönüşmüş. Maviye saklandığında yeşile döndüğünü fark etmiş. Sarıya dokunsa kahve-

rengi olmuş. Sonunda tek çaresinin turuncuya dönüşmek olduğunu anlamış.

Gizli gizli griye karışmış kırmızı. Renksiz şişelerin arasından turunculara ulaşmış. Turuncular kırmızının orada ne yaptığını anlamamış ama önemsememişler de nasıl olsa artık kimsenin kırmızıyı istemediğini bildiklerinden. Kırmızı kendisini kimsenin engellememesini fırsat bilerek turuncu şişelerin içine dalmış. Kimse anlamamış neler olduğunu, ancak yepyeni bir renge bürünmüş şişeler. Grinin sahipleri önceleri sinirlenmiş bu duruma, zira kimsenin bu yeni rengi istemeyeceğini düşünmüşler. Bu hareketi duyan diğer kırmızılar da heyecanlanmış. Kurtuluşlarının turuncuya karışmak olduğunu duyan her kırmızı saklandıkları delikten çıkıp griye akın etmişler. İlk kırmızının başkaldırısı destanlaşmış yeşillerde. İnsanlar bu durumu engellemeye çalışmışlarsa da başaramamışlar. Turuncu ve kırmızının ortaya çıkardığı anlamsız rengi kabullenmekten başka çarelerinin olmadığını fark etmişler. Ve bu renkteki şişeleri de uzak diyarlara göndermişler. Uzak diyarlar bu garip rengi önce anlamamışlar ama sonunda onlar da kabullenmişler. Böylece yeşil diyarın insanları daha çok kırmızı arar olmuş. İlk kırmızının başkaldırısı tüm kırmızılarının hayatını kurtarmış ve kırmızı yine yeşillerin arasında yerini bulmuş.

Reyyan MÜLAYİM

ALİ'NİN KAR MACERASI

Bir sabah günüydü. Ali kahvaltısını yapıp, dişlerini de fırçaladıktan sonra üstünü giyinip arkadaşlarını çağırdı. Ali kar oynamayı çok severdi. Arkadaşlarıyla beraber kar oynamaya çıktılar. Aradan bir saat geçti ve Ali'nin annesi akşam yemeğine çağırdı. Ali yemeğini yedi ve uyumadan önce kitap okudu. Kitap

karla ilgiliydi. Ali kitabı uyurken uykuya daldı. Rüyasında karla oynadığını gördü. Bir kardan adam yaptı ama kardan adam eridi. Bir daha denedi ama olmadı. Tekrar tekrar denedi yine olmadı. Ali çok sinirlenmeye başladı. Karlara bağırdı. Karların kalbi kırıldı. Ali kızdığına pişman oldu. Gönüllerini almaya çalıştı ama karlar affetmedi. Rüyası bitmiş ve uyanmıştı. Yatakta öylece duruyordu. Arkadaşları Ali'yi kar oynamaya çağırdılar fakat Ali gitmedi. Annesi çağırdı yine gitmedi. Meraklandılar ve sebebini öğrenmek istediler ama Ali söylemedi. Annesi onu ikna etti ve Ali anlatmaya başladı:

- Rüyamda karlar bana küsmüşlerdi.

Annesi:

- Oğlum bu bir rüya. Rüyalar bazen gerçek olur bazen olmaz. Seninki gerçek olmadı. Bir şey olmaz merak etme. Hatta istersen şimdi dışarı çık ve kardan adam yapmayı dene.

Annesi onunla konuştuktan sonra Ali ikna oldu ve arkadaşlarıyla kar oynamaya gitti. Birlikte kardan adam yaptılar. Ali rüyasının gerçek olmadığını anladı. Karı yine çok sevmeye başladı.

CANI SIKILAN PONÇI

Bir varmış, bir yokmuş, Allah'ın kulu çokmuş. Ponçi diye bir kedi varmış. Kedinin sahibi Reyyan'mış. Bir gün Ponçi çok sıkılmış. Sahibi Reyyan okuldaymış. Reyyan geldiğinde onunla oyun oynamış ve hiç sıkılmazmış. İçinden demiş ki " Of ya, çok sıkıldım keşke Reyyan gelse! Balkon açıldı. Ponçi Reyyan'ın okulunu biliyordu hatta bazen gidiyordu. Aklına bir fikir geldi. Dedi ki:

- Ehe işte buldum! Reyyan'ın okuluna gidip çıkışı beklerim, geldiği zaman da birlikte eve gideriz ve hiç sıkılmam.

Ponçi hemen yola koyuldu. O da ne! Karşısında bir arı vardı. Ponçi arıdan çok korkardı. Hemen koşmaya başladı. Koşarken fark etmeden bir çukura düştü. Ponçi galiba kedi dünyasındaydı çünkü her yer kedi doluydu. Ponçi korkmaya başladı. Herkes Ponçi'ye bakıyordu, Ponçi titriyordu. Bir kedi Ponçi'nin sırtına dokundu. Ponçi irkildi. Sonra korkarak arkasına döndü. Korkusu geçti çünkü karşıdaki bir kedydi. Onu bir yere götürdü. Orada 4 gün kaldı. Ponçi uyandı, elini yüzünü yıkadı. Bir şey fark etti. Masanın üzerinde bir

düğme vardı. Ona yavaşça dokundu ve bastığı an bir yere ışınlandı. Orası yaşadığı yerd. Reyyan'ı gördü ve hemen kucağına atladı. Reyyan dedi ki:

- Ayy Ponçi seni çok merak ettim. Sanki 4 gün değil 4 ay gelmedin gibi hissettim.

Ponçi Reyyan'ın kucağına atladı ve sarıldı. Artık Ponçi izinsiz hiçbir yere gitmedi. Reyyan okuldayken yanına gitmedi ve onu evde bekledi.

Mutlu son

Selahattin A. AVCI

KAHRAMAN ATIF VE ARKADAŞLARI

Bir varmış, iki yokmuş, üç açmış, dört tokmuş, beş hapsirdiğine göre hastaymış.

Merhaba benim adım Atif... Her gün muz heykelinin karşısına giderim. Bir gece muz heykelinin karşısında bir tuş gördüm. Bunu daha önce hiç görmemiştim. Bu yüzden şaşırdım ve çok merak ettim. Tuşa basmaya karar verdim. Ama yalnız başıma ona dokunmak istemiyordum. Arkadaşımdan birkaçına bu ilginç tuştan bahsetmek üzere oradan ayrıldım. Ertesi gün okulda onlara muz heykeli üzerinde gördüğüm acayip tuşu anlattım. Onlarda benim gibi şaşırdılar. Çünkü her gün muz heykelinin yanında oynamamıza rağmen onu daha önce hiç görmemiştik. Hafta sonu buluşup tuşu incelemeye karar verdik.

Hafta sonuna kadar heyecanla bekledik. Cumartesi öğleden sonra anlaştığımız gibi muz heykelinin önünde buluştuk. Dört arkadaş tuşu incelemeye başladık. Kırmızı parlak mavi boncuklarla süslü daire şeklinde bir tuştur. Ona basarsak ne olur. bu tuş neden var. onu kim buraya koydu şeklinde sorular düşüncelerimizi altüst etmişti. Ne yapacağımız

hakkında konuştuk. Ama bir sonuca ulaşamadık. Aslında tuşa basmaktan korkuyorduk... ya kötü bir şey olursa diye endişelenmekten kendimizi alamıyorduk. Bir müddet düşündükten sonra birbirimizi cesaretlendirip tuşa basmaya karar verdik. Gözlerimizi kapatıp parlak mavi boncuklarla süslü o ilginç şeye dokunduk. Aman Allah'ım ne olduğunu anlayamadan kendimizi bir karanlığın içinde bulduk. Kimseyi göremiyordum. Arkadaşları-

ma seslenmeye başladım. Muhammed Emin, Ahmet Baran, Ertuğrul.... Karanlıkta el ele tutuşup yürümeye başladık. Kısa bir süre sonra bir anda boşluğa düştük... Veee her yer muzz.....Olamaz Muzatik dünyasına düştük. Hepimiz muzı çok seviyorduk ve çok mutlu olduk. Biraz daha yürüyünce kafalarımıza bir sürü muz yağdı. Üzerimize dökülen muzları yerken roket çalıştı. Arkadaşlarımla muzları alıp eve dönmeye karar verdik.

KURABİYENİN TADI

Merhaba benim adım Kubito. Beni yapan kişi kocaman ve dev gibi yaptı. Çünkü kendisi de bir dev. Beni yiyeceğini düşünüyordu fakat camı açtım ve aşağı atladım. O kadar hızlı düşüyordum ki ne olduğunu bile fark etmedim. Yeryüzüne düştüğümde minik parçalara ayrıldım. Küçük karıncalar mis gibi kokumu alınca başıma toplandılar. Beni küçük alarak eve taşıyacaklardı ki parçalarımı birleştirmeye başladım. Ve tıpkı eskiden olduğu gibi dev bir kurabiye haline geldim. Karıncaları böylece atlatmıştım. Dünya'dan tek isteğim arkadaşlarımın olmasıydı. Arkadaş aramaya başladım. Bir zürafa gördüm fakat boyu benden çok uzundu. Bir kedi gördüm fakat kedi de benden çok küçüktü. Aslında arkadaş olmak için bunlar bize engel değildi. Ben yere yaşıyordum, zürafa kediciği de alarak üzerime çıkıyor ve kayak yapıyorduk. İnanılmaz eğleniyorduk.

Günlerden bir gün yolda birkaç kurabiye gördük. Onlara:

- Haydi! Siz de bize katılın, dedik.

Onlarda bize katıldılar. Eğlenmeye, oyna-

maya devam ediyorduk. Fakat yağmurlu bir günde tüm Dünya'yı sarsan bir ses duyduk. Bir ağaca çıktık ve baktık ki dev Dünya'ya gelmiş. O ses devin düşmesinin sesiymiş. Kubito görünce oldukça korkmuş ve: "Eyvah! Şimdi beni kokumdan kesin bulacak" demiş. Arkadaşları kurabiyeyi teselli etmiş etmesine ama o sırada dev görünmüş. Dev ormanda ilerlerken tüm ağaçları fırlatıyormuş. Bir anda Kubito'nun ağacını görmüş. O ağacı sallamış sallamış. Kubito ve arkadaşları yere düşmüş. Dev tam Kubito'yu yiyecekken, zürafa minik kurabiyeleri deve fırlatmaya başlamış. Kurabiyeler devin yüzüne yüzüne gidiyor, düşüyor ve sonra tekrar gidiyormuş. Bu sırada minik kedi pençeleriyle devin ayaklarını gıdıklamaya başlamış. Dev gülmüş gülmüş ve gülmüş. Minik kediyi alarak sevmeye başlamış. Dev hatasını anlamış ve Kubito'ya:

- Ben de size katılabilir miyim? demiş.

Kubito ve arkadaşları bu teklifi kabul etmişler ve hep birlikte iyi dost olarak kalmışlar.

Şevval GÜMÜŞ

EN SARI EN TATLI

Merhaba, benim adım Gogo, en sevdiğim şey MUZ MUZ MUZ. Muzlarla sohbet bile ettim. Hadi muz yiyelim. O da ne? Muz yokkk!!! Muz canavarı, bugün muz günü. Vaa vaaa muz muz! Olamaz kaçın!!! Olamaz çukur, yehuuu aaa , kafam acıdı. Muz muz muz , muz yağmuru muz muz yağmuru çok güzel muz muz ooo yiyim,yiyim. Ohhh vah vah vah, muzumu yedin. Olamaz en iyisi şu ağacın arkasına saklanmak. Ağacın arkasına saklanayım. Olamaz beni eline aldı. Kıt kıt, aaa elim acıdı. Hemen koşmalıyım. O da ne; bir muz muzzz şatosu. Hemen girmeliyim. Bir şifre, acaba muz mu? Muz yazayım. Doğru, bu ses de ne? Ben seni yöneteceğim.

- Muz koridorundan dön,
- Tamam döndüm ne var?
- Önüne bak; muz adammm.
- Yerdeki muz al ve ona ver.
- Tamam verdim.

Bir sürü muz, bu muz ve bu şato senin. Teşekkürler beni dinlediğiniz için, görüşürüz.

KÜÇÜK AY ÇİÇEĞİ

Merhaba ben küçük ay çiçeği, size bir anımı anlatmak isterim.

Bir zaman güneş birden bire battı. aslında ben ne zaman batacağımı biliyordum. Güneş çok erken batmıştı, bundan dolayı ben beslenememişim. Bir anda korku içinde durdum. Biraz sahibimi bekledim, adını biliyor musunuz? Mahmut;

Mahmut'u beklemeye başladım. sahibim geldi ama ben yatmıştım ve bir deliğe düştüm. Sanırım ayçiçeğinin içindeydim. yaprakların oraya gittim ve tırmanmaya çalıştım ama yapamadım. Bir anda yağmur yağmaya başladı. İlk yağmur damlasının içinde bir yazı yazıyordu. Çabuk çiçeğin orta kısmına geç, geç olmadan. Yetiştim, yağmur damlası yukarı çıktı. Beni bulutların oraya koydu ve yok oldu. Burada benim bir sürü kopyam vardı ama kimi genç, kimi yaşlı, kimi kısa, kimi uzun, kimi de ağlıyordu. yukarda da bulutlardan sümbül vardı, sanırım hakem idi. İlk kırmızı ışık yandı, ondan sonra sarı ışık yandı ondan sonra yeşil ışık yandı. herkes koştu. Ağlayan

da çok komik idi. Çünkü koşarken gözündeki damlalar yavaş yavaş bana uçuşuyordu. Bu da beni güçlendiriyordu. Ağlayan ay çiçeğini de geçtim ve birinci oldum. Uyandığымda güneş açmıştı. Böcekler, Kuşlar ve Kelebekler uçuşuyordu. Çok mutlu oldum. Çünkü şekil saçlarım biraz daha büyüdü. Sizi bir şarkı ile uğurlayayım; Saçlarım şekil önümden çekiliiii

Güle güle

Umut İrfan DAĞDEMİR

ÇİKOLATALI KURABIYENİN RÜYASI

Merhaba, ben bir kurabiyeyim. Benim adım Çiklet. Benim yapımcım ŞAMU. ŞAMU, Şevval, Atıf, Miraç ve Umut isminde dört arkadaş. Onlar çok iyi anlaşılan bir grup ve beni çok severek yaptılar. Parçalarımı bir araya getirirken çok mutluydular ve eğleniyorlardı. Birisi unu döküyor, diğeri şekeri katıyor, başkası kakaoyu ekliyor ve yoğuruyorlardı. Bunları yaparken de şarkı söylüyorlardı.

Her zaman olduğu gibi pastanede diğer kurabiye arkadaşlarla raflarda beklemeye başladık. Uzun süre beklerken uyuya kalmışız. Dev bir balina gördüm. Çok korktum daha önce böyle bir dev balina görmemişim! Onun için çok lezzetli görünüyordum. Herkesin içinde beni seçti ve birden yuttu.

Birden kendimi balinanın midesinde buldum. Çok sinirlenmişim. Bir şey yapmam lazımdı. Bende onun midesini gıdıkladım. Gıdıkladıkça uzaklardan bir ses duymaya başladım. Küçük bir köpekti. Benimle konuşmaya başladı.

“Burada ne işin var? Seni de benim gibi yuttular değil mi?”

“Evet beni de senin gibi yuttular. Çok korkuyorum burada. Tam bir cehennem gibi burası. Ne olacak şimdi?”

“Burası fırın gibi ama aslında bir balinanın midesindeyiz. Adın ne senin?”

“Benim adım Çiklet. Kurabiyeyim ben, aslında olmam gereken yer mide ama ben burayı hiç sevmedim. Senin adın ne?”

“Benim adım Güğü.”

“Buraya nasıl geldin?”

“Uçarak hahaha şaka şaka baştan anlatacağım. Ben dışarda sahibimle geziniyordum. Birden tasmam koştum ve sahibim beni unuttu. Hortum başladı ve kendimi burada buldum.”

“Sen de benim gibisin sanırım artık buradayız. Bence çok iyi iki arkadaş olacağız.”

“Bence de”

Çiklet ve Güğü dost olmuşlar, hep birbirlerine yardım etmişler. Ve mutlu mutlu yaşarlar.

Ama bir gün ikisi birden uyanmışlar. Aslında her şey rüyaymış. Çiklet gözünü açtığı anda kendini pastanede bulmuş. Etrafına bakındığında da pastanede oturan bir kadının köpeğini görmüş. Derin bir nefes aldı. Rüyasında gördüğü köpeğin aynısı. Bu köpek Gügüy-müş,,,

Çiklet: “oh bee rüyaymış hepsi ya!” diyerek güğüye göz kırptı.

AKILLI AĞAÇ GÜĞÜ

Bir varmış bir yokmuş Allah'ın kulu çokmuş. Kocaman bir sitenin bahçesinde çalışan Fırat yine bahçedeki çiçekleri sularken aklına bir fikir gelmiş. Bu güzel çiçeklerin yanına bir ağaç dikmeye karar vermiş. Hemen çarşıya tohumcunun yanına gitmiş.

Tohumcu:

- Merhaba Fırat, hayırdır çiçek tohumu almaya mı geldin? Çok güzel tohumlarım var. Lale, gül ve sümbül tohumlarım var.

Fırat:

- Hayır bu sefer çiçek tohumu almaya gelmedim. Ağaç dikmek istiyorum. Ceviz ağacı dikeceğim sende tohumu var mı?

Tohumcu:

- Olmaz mı burası tohumcu her çeşit çiçek ve ağaç tohumu bulunur.

Tohumcu hemen bir adet ceviz ağacı tohumunu Fırat'a verdi. Fırat elindeki tohumla sitenin yolunu tuttu. Hemen ağacı dikmek için işlere koyuldu. Ve sümbül çiçeklerinin yanına ceviz ağacını dikti. 3 yıl boyunca her gün bu ağacı suladı. Artık kocaman bir ağaç olmuştu.

Yaz geldiğinde piknik yapmak için ağacın altına gitmişlerdi. Yemeklerini yedikten sonra herkes evine gitmişti ama Fırat ceviz ağacının dibinde oturmaya devam etti. Birden bir ses duymuştu;

- Merhaba Fırat!

Fırat çok şaşırdı. Etrafına baktı ama kimseyi göremedi.

-Buradayım hemen arkanda!

Bu konuşan ceviz ağacıydı.

Fırat;

- Sen nasıl konuşabiliyorsun? Bu imkansız-zzzzzz.

Ceviz ağacı:

-3 yıldır buradayım ve hep sizi izledim aslında ben bir ceviz ağacı değilim. Ben konuşan bir ağacım.

Fırat:

-Sen ne zaman konuşmayı öğrendin?

Ceviz ağacı:

- Ben zaten konuşabiliyordum ki hahaha-haa...

Fırat:

- Nasıl yaniii?

Ceviz ağacı:

- Dedim ya ben konuşan ağaçlardanım.

Bana artık ceviz ağacı deme bir isim bul bana.

Fırat:

- Hiç böyle bir ağacım olmamıştı. Daha önce bir kuşum vardı ama o evden uçup gitti. Onun adını sana koyabiliriz. Adın Güğü olsun.

Ceviz ağacı:

- Ben bu isimi çok sevdim.

Aradan zaman geçmiş ve bir gün bahçeye Fırat'ın çocukları Melisa ve Arda Güğü'nün yanına gelmişler.

Melisa ve Arda:

- Selam Güğü bugün nasılsın?

Güğü;

- Çok iyiyim çocuklar! Hava biraz sıcak güneş tam tepede ama olsun ben alışkınım siz nasılınz?

Melisa ve Arda:

- Bugün cumartesi ve çarpma tablosunu ezberlemeye çalışıyoruz.

Güğü:

- Size bir şarkı söyleyeceğim ve daha kolay ezberleyeceksiniz.

$3 \times 3 = 9$ bugün evde yokuz

$3 \times 4 = 12$ nerde kaldı bizimkisi

$3 \times 5 = 15$ aferin sana minik kardeş

$3 \times 6 = 18$ aferin sana Portakiz

$3 \times 7 = 21$ nerde bu A101

$3 \times 8 = 24$ hapşururken ağzını ört

$3 \times 9 = 27$ aptallığın yüzünden belli

$3 \times 10 = 30$ sağlığa zararlıdır tuz.

Melisa ve Arda:

- Çok güzel bir şarkıymış. Güğü bununla çok çabuk ezberleyeceğiz teşekkür ederiz.

Güğü:

- Sırada bölme var çocuklar söyleyin bakalım 45'i 5'e bölerseniz bölüm kaçtır?

Melisa ve Arda hemen koşmaya başlamışlar.

Melisa:

- Koş Arda koş bölme işlemi soruyor kaçalım buradan!

Güğü ne olduğunu anlamadan arkalarından bağırılmış.

- Durun çocuklar nereye gidiyorsunuz? Hee anladım siz bölme işlemi sevmiyorsunuz.

Yusuf İhsan SOYSAL

BÜYÜK MACERA

Merhaba hayallerimden biri büyük maceralara atılmak. Aaa.! Adımı söylemeyi unuttum. Benim adım Poi, arkadaşlarıma maceraya atılacağımı söylüyordum. Macerada neler yapacağımı ve neler neler... Ben altı yaşındayım dokuz yaşında macerama atılacağım. Arkamda hep sırt çantam olur. Sırt çantamın

içinde macera aletleri bulunur. Mesela; el feneri, ip, makas, içme suyu. Birkaç yiyecek sandviç ve elma var. Artık dokuz yaşıma geldim. Oley! Zaten bir orman biliyorum çok dikkatli olmam gerekiyor. Çünkü balta girmemiş bir orman...! Şimdi hazırlanmam lazım çanta kontrolü yapmam gerekiyor şu burda, bu da burada hımmm.. Bunu da alayım da daha iyi olur, şimdi de çıkma vakti...! İyi de Poröz nerede? Bööö... korktun mu?

Poi;

- Tabi ki de korktum! dedi.

- Aman hadi yola koyulalım hazırsan tek beş saniye kaldı. 5..4..3..2..1..

Poröz;

- Eeee... geldik mi ?

Poi;

- Evet geldik, zaten

Önceden şuraya hızlı bir yaprak koydum ama şimdi ki sorun ne? Yapacağız Poi ben biliyorum yanardağa gidip kıymetli hazineyi arayıp bulacağız. Yanardağ ne tarafta? Poi bak şu iler ki tepenin arkasında ama Poröz oraya nasıl gidebiliriz ki, ben size yolu

Göstereğim. Beni takip edin arkanda tek sıra olarak yürüyün.

Poröz;

- Ama neyle gideceğiz ki?

- Tabi ki de ejderhaların üzerinde gideceğiz.

Poröz;

- Ama burada hiç ejderha yok ki! Bak şu mağaranın içinde uyuyor gidip uyandıralım.

Poi;

- Yok hayır onu kızdırmayalım. Ona yiyecek verelim ve yolumuza devam edelim. Çantandan ipi çıkartıp kalın ağıca sıkıca bağlayalım ve mağaraya sarkalım. Siz yukarda beni bekleyip ve ipi sıkıca tutup ben elmasları aldığımında size haber vereceğim ve beni yukarı çekersiniz tamam mı arkadaşlar anlaştık mı?

- Evet kulağımız sende haber bekliyoruz.

Hey! Poli tamam elmas dolu sandığı aldım ama bir sorunumuz var. Sandık çok ağır yavaş yavaş beni yukarı çekmeye çalışın.

- Tamam, çekiyoruz ama gerçekten çok ağırmış sabırlı olman lazım acele etmeden yavaş yavaş çekiyoruz. Tamam çok az kaldı ve hele şükür mağaradan çıkabildik. Hey! Yaşasın elmas çok harika renkli ve parıldıyorlar

biraz dinlendikten sonra eve dönme vakti.

O sırada elmasları içinden bir mektup ve içinde bir not kağıdı çıktı.

Kağıtta şunlar yazıyordu;

Sevgili çocuklar unutmayın ki bu hayatta hiç şey kolay kazanılmıyor. Sabır azim ve çalışmak bu hayatın altın kuralıdır sizde yaşamınızda buna çok dikkat edin. Hedefleriniz doğru ilerlerken başka düşüncelere sapmayın...

MACERA GEZGİNİ

Merhaba ben Lila ben hep kitap okurum. Hadi size en sevdiğim kitabı göstereyim.

Bir varmış iki yokmuş Allah'ın kulu çokmuş, onlardan biri bu çocukmuş. Bu çocuğun adı Poli'ymiş. Poli 10 yaşındaymış. Bugün bir Vonvon festivali varmış. Bir çocuk gönüllü olup Vonvon ormanına girermiş. O çocuk Poli olmuş. Önüne kara kedi heykeli alıp gitmiş. Poli kara kedinin içine girme kararı almış. Bir kayık bulmuş ve kara kedinin yanına gitmiş tam da kapıyı açarken yanıma bir kişi gelmiş ve bana adını söyle demiş. Adı; Pospos'muş. Beraber kara kedinin içine girdik. Ve Kara Kedi: Görüyorsunuz anlatmayacağım neden anlatayım ki? Burası böyle mi? Ama bu da ne? Bu bir harita!

Gizli bir hazine olabilir mi? dedi, Poli

Heyecanla haritada işaret edilen yere doğru ilerlediler. Harita onları bir sandığa getirmişti. Sandığı görünce çok mutlu oldular. Heyecanla sandığı açtılar veee içinde şu satırların olduğu bir not buldular;

Hayatta başarılı olmak için üç şey lazımdır: Dikkat, cesaret ve çalışmak...

Bu notu bulan kişi bu üç şeye sahip olan kişilerdir.

Poli ve Pospos mutlu bir şekilde yollarına devam ettiler.

Zehra Gül DEMİRELLER

TAUŞAN KOVİ VE AİLESİ

Bir varmış bir yokmuş.... Birbirinde güzel renkleri olan, yumuşak tüylü bir tavşan varmış. Adı Kovi'ymiş. Kovi, annesi ve babası gibi kraliçe olmak istemiş. Bir gün anne ve babasının yanına gidip onlara şöyle demiş:

- Anne, ben de senin gibi kraliçe olmak istiyorum.

Annesi:

- Sen daha küçüksün, kızım. Büyüyünce zaten benim gibi bir kraliçe olacaksın. Şimdi sen bizim küçük prensesimizsin.

- Hayır, ben artık büyüdüm, demiş.

- Büyüdüğünde tüylerin bizim gibi bembeyaz olduğunda kraliçe sen olacaksın kızım, demiş.

Kovi, kraliçe olmak istiyorum diyerek icat odasına gitmiş.

Düşünmüş düşünmüş.... İksirlerin altında yazılı olan açıklamaları okumuş. Mavi şişedeki saç uzatan, mor şişedeki tüyleri beyazlatan, yeşil şişedeki enerji veren, siyah şişedeki ise zamanda geri ye gitme iksiriymiş. Kovi'nin akli karışmış. Siyah şişe dışındaki tüm iksirleri birbirine karıştırarak özel odası Kago's'a götürmüş. Dolunay çıktığında iksiri içmiş ve beklerken uyuyakalmış Sabah güneş ışınları ile uyanan Kovi hemen aynanın karşısına koşmuş. Büyüdüğünü fark etmiş. Üstelik tüyleri de bembeyazmış. Zıplayarak annesinin ve babasının yanına gitmiş fakat onları hiçbir

yerde bulamamış. Koltukta duran tacı görünce almış ve başına takmış. Tahta oturan Kovi'ye vezir yaklaşarak bazı sorunlar olduğunu söylemiş. Kovi o iki tavşanı yanına çağırması ve ne olduğunu sormuş.

Tavşanlar önce ben nöbetçi olmak istiyorum diyerek kavga çıkarmışlar. Kovi çok şaşırılmış. Ne yapacağını bilememiş. Derken başka iki tavşan odaya girmiş. Tarlalarındaki havuçların onlara yetmediğini ve bir çözüm bulmasını istemişler. Kovi hızlı büyümenin çok zor olduğunu anlamış. Annesi ve babası orada olsa bu sorunları çözebilirmiş ama Kovi daha önce bu duruma hiç dikkat etmediğini fark etmiş. Hemen hatasını anlayarak icat odasına geri dönmüş. Siyah iksiri almış ve odasına gitmiş. İçmiş ve sabah olmasını beklemiş. Sabah olduğunda bir farklılık olmadığını anlamış. Sonra Gogos kitabı aklına gelmiş, almaya gitmiş. Kitap en üst raftaymış. Sandalyeye çıkararak almayı denemiş, alamamış. Alt rafta olan kitapları üstüne koymuş ama yine alamamış. Bu sefer tüm raftaki kitapları almış ama çok olduğundan tırmanamamış. Baybay

Kuş arkadaşından yardım istemiş. Fakat arkadaşının işi varmış. Kovi arkadaşına yardım etmiş ve ikisi beraber işlerini bitirmişler. Sonra Baybay kuşu kitabı alarak Kovi'ye vermiş. Kovi okumaya başlamış. İksiri dolunay gecesinde içtiği için siyah iksiri de dolunay gecesinde içmesi gerektiğini anlamış. Kovi dolunay gecesini beklemiş. Bir dolunay günü kalan iksiri içmiş ve her şey eski haline geri dönmüş. Kovi hatasını anlamış. Bundan böyle anne ve babasının yanında zaman geçirerek olayları nasıl çözdüklerini öğrenmeye başlamış...

YENİ
OKUL

2/B

MİNİK YÜREKLERDEN MASALLAR

İDOĞU
KULLARI

Serenay ÇAKMAKÇI

2/B SINIF ÖĞRETMENİ

ÇOCUK KALBI

Evvel zaman içinde kalbur saman içinde, ne gelecek ne geçmişte; yalnızca şimdiki zamanın ahenginde, yalnız başına yaşayan, tüm insanlara korku salan kötü bir Kraliçe yaşamış. Kraliçe aslında eskiden çok iyi biriymiş. İnsanlara yardım etmeyi çok severmiş. İnanmayı bıraktığı zaman kalbinde küçük bir karartı oluşmuş. Zamanla bu küçük karartı tüm kalbine yayılmış. İşte böylece bir zamanlar yardımseverliği ile nam salmış Kraliçe, bugün Kötü Kraliçe olarak tanınır olmuş.

Kötü kraliçe bir gün atıyla beraber dolaşırken ağlamaklı bir ses duymuş. Bu sesin nereden geldiğini merak etmiş. Sesin geldiği yere doğru gitmeye karar vermiş. Karşısına yavru kediler çıkmış. Yavru kediler öyle içten ağlıyormuş ki Kraliçe dayanamayıp "Neden ağlayıp duruyorsunuz?" diye sormuş. Yavru kediler çok acıktıklarını söylemişler. Kötü Kraliçe on-

lar için üzülmüş ama belli etmek istememiş. Onlara "Çok gürültü yapıyorsunuz, alın şu yiyecekleri de susun bakalım!" demiş. Yavru kediler, Kraliçe'nin verdiği yiyecekleri çabucak yiyip karınlarını bir güzel doyurmuşlar. Kraliçe tam atına atlayıp yoluna devam edecekken kızgın bir ses duymuş. Arkasına dönüp baktığında; bir adamın elinde kocaman bir sopayla yavru kedilere vurduğunu görmüş. Kızgın adam "Gidin, buradan! Burada kalamazsınız." demiş. Kötü Kraliçe adamın tüm söylediklerini duymuş ancak yoluna devam etmiş. Yoluna devam etmiş etmesine ama akli hep yavru kedilerdeymiş. Daha fazla dayanamayıp geri dönmeye karar vermiş. Geri döndüğünde yavru kediler orada değillermiş. Yavru kediler yerine üç güler yüzlü çocuk varmış. Çocuklar Kraliçe'ye "Hoş geldiniz Kraliçem" demişler. Kraliçe çocuklara kedilerin nerede olduğunu

sormuş. Çocuklar birbirlerine bakarak gülmüşler. Kraliçe çocukların güldüğünü görünce "Neden gülüyorsunuz, söyleyin bakalım kediler nerede?" demiş. Çocuklar "O kediler aslında bizlerdik, biz şekil değiştirebiliyoruz" demişler. Kraliçe çok şaşırılmış. Çocuklar başlamışlar işin aslını anlatmaya: "Biz kedyken bize yardım ettiniz, karnımızı doyurdunuz. Üstelik bir de bizim için geri döndünüz. Bunların hepsi kalbinizde hala umut ve iyilik olduğunu göstermek içindi." Kraliçe ne diyeceğini bilmiyormuş. Kalbinden büyük bir yük kalkmış gibiymiş. Bu çocuklar gerçekten de ona kal-

binde hala iyilik olduğunu göstermiş. Çocuklar ona kalbine bakmasını söylemişler. Kraliçe kalbine baktığında tüm karartıların geçmiş olduğunu, kalbinin bir çocuk kalbi kadar saf ve temiz olduğunu görmüş. Bu saf ve temiz kalp çocuklardan ona bir hediyeymiş. Kraliçe çocukları yanına almaya karar vermiş. Kraliçe sonsuza kadar çocuklar için mücadele edeceğine söz vermiş. Bu masal burada biterken gökten üç temiz kalp düşmüş. Biri bu masalı yazana, biri dinleyene sonuncusu da henüz yavru kedilerle karşılaşmayanlara...

Abdullah AKYIĞİT

KAHRAMAN PERDE

Bir varmış bir yokmuş ,evvel zaman içinde, kalbur saman içinde bir ülke varmış. Bu ülkenin kralı çok zenginmiş ve kocaman bir şatosu varmış. Şato o kadar güzelmiş ki her eşyası pırl pırl parlıyormuş. Sanki kendi dillerinde konuşuyor gibilermiş. Bu şatonun güneş vurunca daha bir parlayan, kumaşı ipek olan simli bir perdesi varmış.

Günlerden bir gün bu perdeyle güneş oyun

oynuyorlarmış. Perdeyle güneşin dostluğu gün geçtikçe artıyormuş. Gün geçmiş akşam olmuş, perde yine sallana sallana uyuyormuş. Güneş sessizce dünyaya gitmiş ve perdeyi ısıtarak uyandırmış. Bu sefer güneş bulutlarla kaplanmış. Güneş "yardım edin!" demiş. Perde, arkadaşının sesini duymuş ancak yardım edemediği için çok üzülmüş. Bir anda yağmur başlamış. Camı açık olan odada perde ıslanmaya başlamış. Perde ıslandıkça üşüyor ve ağlıyormuş. İki arkadaş bu duruma çok üzülmüş. Güneş hızlıca dünyadan ayrılmış. Odaya giren Zeynep perdenin ıslandığını görünce hemen camı kapatmak için koşmuş. Tam koşarken ayağı halıya takılıp camdan aşağı düşüyormuş ki perde Zeynep'i öyle görünce hemen sarılmış ve onu aşağı düşmekten kurtarmış. Perde "Zeynep daha dikkatli olmalısın yoksa kendine bir zarar vereceksin" demiş. Zeynep perdeye teşekkür etmiş ve camı kapatıp onu kurutmuş.

Sabah olmuş, güneş perdeyi uyandırmak için dünyaya gitmiş .Isınan perde, güneşi gördüğü için çok sevinmiş. Ona hemen dün yaşadıklarını ve kahramanlığını anlatmış. Zeynep de odaya gelmiş. Hep birlikte bütün gün sohbet edip oyun oynamışlar. Sonsuza kadar mutlu yaşamışlar.

KONUŞAN SAAT

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde bir çocuk varmış. Bu çocuğun adı Yusuf'muş. Yusuf uzun boylu, biraz miskin, hafifçe kilolu bir çocukmuş.

Her gün olduğu gibi sabah annesi Yusuf'u okula gitmesi için uyandırmaya çalışmış ancak bir türlü kaldıramamış. Annesinin o kadar seslenmesine rağmen uyanmayan Yusuf'un odasındaki saat bir anda konuşmaya başlamış. Yusuf buna çok şaşırılmış. Hemen irkilmiş. Sesin nereden geldiğini anlamaya çalışmış. Kendine gelmek için kafasını sağa sola sallamış. Önce ne olduğunu anlayamamış ama sonrasında saatin konuştuğunu fark edince saate "Sen nasıl konuşursun" demiş. Saat "Ben gelecekte geldim. Bugün okula geç kalıyordun ve bu yüzden kaza geçiriyordun. Bunu engellemek ve seni kurtarmak için geldim. Bir an önce hazırlanıp okula gitmen gerek. Yolda oyalanmamalısın. Unutma ki bugün saat 12 olduğunda bu yaşadıklarımızı unutmuş ve normal hayatına devam etmiş olacaksın". Yusuf şaşkınlıkla kafasını yukarı

aşağı sallamış ve tamam demiş. Çabucak hazırlanmış. Okulun yolunu tutmuş. Yoldayken hala konuşan saati düşünüp şaşkınlığını gizleyemiyormuş. Onu yolda gören arkadaşları hem bu kadar erken okula gelmesini hem de bu düşünceli halini garipsemişler. Okulun önüne geldiğinde bir otobüsün başka bir öğrenciye çarptığını görmüş. Yusuf bunu görünce çok korkmuş. Saatin söylediklerini aklına getirmiş. Bütün ders boyunca Yusuf bu olayı hiç unutmamış.

Dersler bitince koşarak eve gelmiş, odasına girmiş ancak saati görememiş. Saatin yerinde bir kağıt varmış. İçinde "Bundan sonra her işini zamanında yapmalısın. Aksatmamalısın. Yoksa bu sana hayatında zarar verebilir." yazıyormuş. Yusuf o günden sonra bu notu asla unutmamış ve akıllanmış. Hiçbir zaman miskinlik, tembellik yapmamış. Annesi bu duruma çok sevinmiş ve sonsuza kadar mutlu yaşamışlar.

Ali Taha GENÇ

muş. Sonra onu tabiata salıp bir ay geçtikten sonra okul pikniğine gitmiş. Piknikten sonra hemen evine gelmiş. Dönüşte Sümeyra'nın ayağı bir taşa takılmış. Sümeyra'nın anne ve babası onu hemen doktora götürmüş. Ama Sümeyra'nın ayağı burkulduğu için bir hafta yürüyememiş. Annesi ve babası onu bir bahçeye götürmüşler. Sümeyra çantasını tam açacakken çantasının üzerine yavru bir kuş konmuş. Çantası yere düşmüş ve çantasının içinden bir yılan çıkmış. Sümeyra çantasını tam yerden alacakken kuş kanat çırpıp vuruyor ve çantayı düşürüyor. Sümeyra bu kuşun yaptığını hiç unutamıyor.

Tam masal bitecekken yukarıdan üç altın düşüyor. Biri masalı dinleyene, biri iyi kalplilere, üçüncüsü de yardımseverlere. Yardım edene yardım ederek karşılık verilir.

YARDIMSEVERLİK

Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur saman içinde bir ev varmış. Bu evde bir kız çocuğu yaşarmış.

Kızın adı Sümeyra'ymış. Birgün Sümeyra okula giderken kanadı yaralı bir kuş görmüş. Hemen kuşu alıp eve gitmiş. Hemen kuşun kanadını sarıp onu iyileşene kadar evinde tut-

UZAYDAKİ ŞEHİR

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde uzayda yaşam bulunmuş.

Herkes uzaya taşınmış. Arkadaşlıklar artmış. Bu arkadaşlardan üçü kanka olmuş. Birinin adı Yusuf, diğerinin adı Salih ve üçüncüsünün adı da Ali'ymiş. Bir gün arkadaşlardan biri hastalanmış. Hastalanan arkadaşın adı Yusuf'muş. Arkadaşları çok üzülmüş. Hemen Bilge Adama gidip sormuşlar: "Arkadaşımız hastalandı, yardım edebilir misiniz?"

Bilge Adam: Dünya'ya gidip iyileştiren otu bulabilirseniz arkadaşınız iyileşir, demiş.

Yusuf'un arkadaşları Ali ve Salih hemen Dünya'ya gitmişler.

Yürürlerken sarmaşıklar onları sarıp sarmalamış ve tam boğacakken bir ses duyulmuş. Sarmaşıklar geri çekilmiş. Hemen oradan kaçmışlar. Bu sesin nereden geldiğini merak etmişler. Neyse deyip oradan uzaklaşırken çalılar hareket etmeye başlamış. Birden bire çalılardan bir çocuk çıkmış. Çocuk: "Siz kimsiniz?" demiş.

-Kankalar: Biz uzaydan geldik. Bize Yardım eder misin? Diye sormuşlar.

-Çocuk: Tamam. Ama hangi konuda yar-

dım edebilirim? demiş.

-Kankalar: İyileştiren otunu arıyoruz.

-Çocuk: Ben onun yerini biliyorum. Ama onu koruyan üç başlı yılanı yenip iyileştiren otu alabiliriz.

-Kankalar: Bir plan yapmalıyız.

-Çocuk: Planın nasıl olacağını biliyorum. Plan şöyle olacak. Yılanın en sevdiği yiyecek balıktır. Balığın içine uyutucu iksir koyalım. Balığı, yılanı verelim. Yılan balığı yiyince uyusun. Yılan uyuyunca bizde iyileştiren otu alırız, demiş.

Hemen gidip balık yakalamışlar. Balığı alıp içine uyutucu iksir koymuşlar. Balığı yılanı vermişler. Yılan balığı yiyince hemen uyumuş.

Çocuklar kolayca iyileştiren otunu alıp hemen arkadaşları Yusuf'u iyileştirmek için uzaya gitmişler.

Giderken de kendilerine yardım eden çocuğa teşekkür etmişler.

Kankalar uzaya varınca iyileştiren otunu Bilge Adam'a vermişler. Bile Adam hemen bu ottan bir iksir yapıp Yusuf'a içirmiş. Daha sonra Yusuf iyileşmiş.

Yusuf, arkadaşları Ali ve Salih'in yaptığı bu iyiliği hiç unutmamış. Arkadaşlarının hepsi mutlu bir şekilde yaşamışlar.

Azra GÖNÜLTAŞ

ÇIKARILAN DERS

Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur saman içinde, köyün birinde yaşayan bir kız çocuğu varmış. Bu kızın hiç arkadaşı yokmuş. Bu yüzden evde hep canı sıkılıyormuş. Yan evlerinde yaşayan bir çocuk varmış ama onunla konuşmaktan hiç hoşlanmıyormuş. Çocuk arkadaş olmaya çalışsa da kız hep

bu çocukla alay ediyormuş. Küçük kız bir gün dışarı çıkıp nehir kenarında yürümeye başlamış. Nehirden bir ses duymuş. Nehir, küçük kıza yan dairesinde oturan küçük çocuğun onunla arkadaş olmak istediğini söylemiş. Yan dairede yaşayan çocuk da çok yalnızmış. Küçük kız bunları duyunca çok üzülmüş. Hemen koşup çocuktan özür dilemek istemiş. Tam gitmeye başlayacakken çocuğu karşısında görmüş. Küçük kız çok şaşırılmış. Hemen çocuğun yanına gidip özür dilemiş. Birlikte oyunlar oynamışlar. Çok eğlenmişler. Anne ve babaları onlar arkadaş olduğu için çok mutlu olmuşlar.

Küçük kız çok mutluymuş çünkü yeni bir arkadaşı varmış .Artık hiç canı sıkılmıyormuş ve o arkadaşını çok sevmiş. Bu kız bir konuda çok pişmanmış; arkadaşıyla alay edip onu arkadaş olarak görmediği için. Nehre gidip ona doğru yolu gösterdiği için çok teşekkür etmiş. Sonra gidip yeni arkadaşıyla oyunlar oynamış. Bu masal burada biterken gökten üç elma düşmüş. Biri bu masalı yazana, biri dinleyene, sonuncusu arkadaşlarını sevenlere...

KONUŞAN EŞYALAR

Bir gün Azra, annesi ile birlikte alışverişe gitmiş. Mağazaya girdiklerinde Azra'nın gözü ışıklı ayakkabılara dalmış. Annesi başka bir şeyle uğraşırken Azra o ışıklı ayakkabıların yanına gitmiş. Ve ona bakarak hayaller kurmaya başlamış. O ayakkabı Azra'ya 'Beni çok beğendiysen alabilirsin' demiş. Azra önce ayakkabının konuştuğuna inanmamış. Biraz zaman geçtikten sonra Azra ile ayakkabı uzun sohbetlere dalmışlar. Derken bir süre sonra annesi gelmiş. Ayakkabı Azra'nın annesinin geldiğini görünce hemen yerine geçip sessizce beklemiş. Annesi Azra'ya 'Eğer bu ayakkabıları çok beğendiysen alabiliriz' demiş. Azra çok sevinip 'Tamam anneciğim alalım' demiş. Eve geldiklerinde Azra hemen yeni ayakkabılarını giyip odasında oyun oynamaya başlamış. Bir süre sonra annesi Azra'yı yemek yemesi için çağırmış. Azra mutfağa giderken duvarda asılı olan çerçeve konuşmaya başlamış. Azra yine şaşırılmış. Çünkü ilk defa konuşan eşyalar görüyormuş. Mutfaka gittikten sonra yemek masasına oturmuş ve çatalın

kendi kendine 'Of ya bugün yine kirleneceğim 'dediğini duymuş ve Azra yine şaşırılmış. Bugün gördüğü üçüncü konuşan eşyaymış bu. Azra yemeğini bitirdikten sonra lavaboya dişlerini fırçalamaya gitmiş. Orada da diş macunu Azra'ya 'Merhaba Azra nasılsın ?' diye sormuş. Azra da yanıt olarak 'Teşekkür ederim macun, sen nasılsın' demiş. Diş macunu da ben biraz üzgünüm demiş. Azra nedenini sormuş. Diş macunu da başlamış anlatmaya;

- Beni günde birçok kez kullanıyorsunuz. Evet kendi diş sağlığınız için yapıyorsunuz ama ben gittikçe azalıyorum maalesef demiş.

Azra ise 'Üzülme ben seni fındık büyü-lüğünde kullanmam gerektiğini biliyorum' demiş. Diş macunu buna çok sevinmiş. Azra eşyaların konuşmasından çok memnunmuş. Eşyalar ona onları nasıl kullanması gerektiği ile ilgili bilgiler veriyorlarmış. Azra ise eşyalardan öğrendiklerini arkadaşlarına anlatı-yormuş. Azra ve arkadaşları hep yeni şeyler öğrendikleri için mutlu oluyorlarmış.

Emir Enes MAĞAT

İki gün böyle geçer ve adam kendini toparlar. Ardından aslan da bunu anlar ve avcıya gitmesi için izin verir.

Günler geçtikten sonra aslan, ormanda bir hareketlenme olduğunu fark eder. Harekete geçer ne olduğuna bakmak için. Gittiği yerde avcıyı karşısında görür. Avcının ona güler yüzle baktığını görür.

Avcı(aslana bakarak)

- Artık kimse bu ormana zarar veremeyecek. Senin beni o gece soğuktan koruduğun gibi ben de bugün seni bütün kötülüklerden koruyorum. Burası artık korunmuş bir orman olacak der.

Bunun devamında ise aslan kral ve ormanı huzur içinde yaşamaya devam ederler.

ASLAN KRAL VE AVCI

Bir varmış bir yokmuş. Günün birinde orman kralı olarak bilinen ve ormandaki en yardımsever olan aslan; ormanda geziniyormuş.

Karşısına yaralanmış bir avcı çıkmış. Avcının üşüdüğü her halinden belliymiş.Aslan o avcıya sıcak olması için üstüne ağırlığını vermeyecek şekilde uzanır ve sımsıcak tutar.

ALİ'NİN RÜYASI

Ali o gün çok mutluymuş. Arkadaşlarıyla doğum gününü kutluyormuş. Ali'ye arkadaşları hediyeler getirmiş. Merakla hediyeleri açmış. İçlerinden harika hikaye kitapları, top- lar, arabalar ve birde kocaman bir oyuncak astronot çıkmış. Hediyeler çok güzelmiş. Ali en çok oyuncak astronotu sevmiş. O gün Ali çok yorulmuş. Astronot oyuncağına sarılarak yatağına uzanmış ve uykuya dalmış.

Rüyasında; oyuncak astronot gerçek bir astronota dönüşmüş. Üstelik yanında kocaman bir roket varmış. Astronot Ali'ye gülümsemiş ve ona da astronot elbiseleri giydirmiş. El ele tutuşarak rokete binmişler. Astronot 'Ay dedeye gidiyoruz.' demiş. Roket ateş çıkarak gökyüzüne doğru yükselmeye başlamış.

Ali merakla roketin penceresinden dışarıya bakıyormuş. Hızla yükseliyorlarmış. Yükseldikçe aşağıdaki her şey çok küçük görünmeye başlamış.

Dünya uzaydan top gibi yuvarlak görünüyormuş. Ali pencereden parlak yıldızları gör-

müş. Tam o sırada ay dedeyi görünce gözlerine inanamamış. Ay dede kocamanmış. Roket ay dedeye inmiş. Ay dedenin parlaklığı gitmiş. Etrafta gri renkli taşlar, kumlar, çukurlar ve tepeler varmış. Ali'nin merak ettiği bir şey varmış. Ayda neden hiç kuş, çiçek ve ağaç yokmuş? Astronot, Ay'da hava ve su olmadığı için canlıların da yaşayamayacağını anlatmış.

Ali sabah uyandığında gördüğü rüyayı düşünüp gülümsemiş ve oyuncak astronotunu bir daha yanından hiç ayırmamış.

Fatma SAMSAMA

BULUTLARIN ÜZERİNDEKİ ŞEHİR

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde; Bulutların üzerinde bir şehir varmış. O şehirdekiler oradan olmayanların o şehre girmelerine izin vermiyorlarmış. Bulutların üzerindeki şehrin altında bir ev varmış. O evdeki çocuğa annesi bir akşam masal okumuş. O masalın başlığı Bulutların

Üzerindeki Şehirmiş.

- Fatma: Anne biraz daha oku lütfen.
- Anne: Hayır, bu günlük bu kadar yeter.

Fatma, masalı kendi devam ettirmek istemiş ama çok uykusu gelmiş. Ertesi gün annesi yine bu masalı okumaya devam etmiş. Annesi bu sefer çok fazla okumuş. Ama hala kitabın bitmesine elli beş sayfa varmış. Fatma şehre nasıl gidileceğini çok merak ediyormuş. Annesi okumaya devam ediyormuş ve 55.sayfada şehre nasıl gidileceği yazıyormuş nihayet. Bulutların Üzerindeki Şehir'e gitmesi için atmış tane uçan balon alması gerekiyormuş. Ertesi gün atmış tane uçan balon almış. Atmış balonu elinde tuttuğunda yükseldiğini fark etmiş. Nihayet Bulutların Üzerindeki Şehir'e varabilmiş. Oradaki herkes Fatma'yı hoş karşılamış. Onu misafir etmişler. Akşam olup Fatma eve döndüğünde olanı biteni ailesine anlatmış.

Ailesi bu şehri çok merak etmiş. Fatma ile birlikte şehri ziyarete gitmişler. Ailesi şehri çok sevmiş. Taşınmaya karar vermişler. Evlerini uçan balonlarla bağlayıp bu şehre taşımışlar. Sonsuza kadar Bulutların Üzerindeki Şehir'de mutlu yaşamışlar.

ÇİKOLATA ÜLKESİ

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde, çok uzak diyarlarda Çikolata Ülkesi varmış. O ülkede her şey çikolatadanmış. Bir gün o ülkeye Pırasa Adam ve Salata Adam gelmiş. O adamlar her şeyin çikolatadan olduğunu görünce çok şaşırmışlar. Oradan geçen muhafızlar " Burası Çikolata Ülkesi, bu ülkeye çikolata sevmeyenler giremez ." demişler. Pırasa Adam ve Salata Adam çikolata sevmiyorlarmış.

-Muhafızlar: O zaman sizi ormana götürü-
biliriz. Yalnızca orada çikolatadan olmayanlar
yiyecekler var.

Salata Adam: Çok iyi olur. Çok acıkmıştık.

Pırasa Adam: Teşekkür ederiz.

Muhafızlar onları ormana doğru götür-
müş ama aslında kralın yanına götürüyorlar-
mış. Kralın yanına geldiklerinde Salata Adam
ve Pırasa Adam kralı görünce çok şaşırmışlar.

Kral: Demek siz çikolata sevmiyorsunuz?

Salata Adam-Pırasa Adam: Evet sevmiyo-
ruz.

Kral: Peki, neden?

Salata Adam-Pırasa Adam: Fazla çikolata
yersek dişlerimiz çürür.

Kral gülerek cevaplamış: "Biz burada yal-
nızca çikolata yemiyoruz. Başka yiyeceklerde
yiyoruz. Ormanda çikolatadan olmayan yiye-
ceklerimiz de var. İsterseniz burada kalıp bi-
zimle yaşayabilirsiniz."

Salata Adam ve Pırasa Adam güler yüzlü
kralın teklifini kabul ettiler. Yalnızca yemeleri
gerektiği kadar çikolata yemeye başlamışlar.
Çikolata ülkesinde sonsuza kadar mutlu ve
sağlıklı yaşadılar.

Fatma Zehra ÇETİN

luna hediye etmiş. Çocuk halıyı odasına sermiş. Sonra arkadaşlarıyla dışarı çıkmış. Eve geldiğinde odasından birinin konuştuğunu duymuş. İçeri girdiğinde çok şaşırılmış çünkü konuşan halıymış. Halıyla arkadaş olmuşlar. Bir gün okula gidip geri döndüğünde halının odasında olmadığını fark etmiş. Annesi halıyı kuru temizlemeye göndermiş. Çocuk halısından ayrı kaldığı için çok üzülmüş. Annesi temizlendikten sonra geleceğini söylemiş. Halı tekrar geldiğinde çocuk çok sevinmiş. Halıyla birlikte oyunlar oynamaya devam etmişler. Bu masal burada biterken gökten iki halı düşmüş. Birincisi bu masalı dinleyenlere ikincisi iyi olanlara düşmüş.

KONUŞAN HALI

Bir varmış, bir yokmuş. Allah'ın kulu çokmuş. Çok uzaklarda sihirli eşyalar satan bir dükkan varmış. Bu dükkanda sihirli bir halı varmış. Bu halı konuşabiliyormuş. Halının hiç arkadaşı yokmuş ve çok sıkılıyormuş. Günlerden bir gün bir kadın bu halıyı satın almış. Kadının bir oğlu varmış. Annesi bu halıyı oğ-

TAUŞANIN MACERASI

Bir varmış bir yokmuş , evvel zaman içinde kalbur saman içinde, Feride adında bir kız varmış. Feride hayvanları çok severmiş. Bir gün karşısına konuşabilen bir tavşan çıkmış. Tavşanın canı çok yanıyormuş. Çünkü tavşanın ayağı kırılmış. Feride tavşanın haline çok üzülmüş. Hemen onu veterinere götürmüş. Feride her sorunun bir çözümü olduğuna inanıyormuş. Veteriner Feride'ye ancak şifalı suda yıkanırsa iyileşebileceğini söyledi. Feride hemen şifalı su bulmak için dışarıya çıktı. Mahallenin aşağısındaki suyun şifalı olduğunu düşündü. Hemen gidip şifalı sudan aldı. Veteriner tavşanı şifalı suda yıkadı. Tavşan yıkanır yıkanmaz coşkulu bir şekilde hoplayıp zıplamaya başladı. Tavşan Feride'ye çok teşekkür etti. Bundan sonra hep arkadaş kalacaklarına ve hiç ayrılmayacaklarına söz verdiler. Sonsuza kadar mutlu yaşadılar.

Hamza BAYRAMOĞLU

ZEYNEP, HASAN VE SAĞLAM DUVAR

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde Hasan ve Zeynep adında iki tane arkadaş varmış. Okuldan eve dönüp ödevlerini bitiren ikili, güneşin tadını çıkarmak için bahçeye koşmuşlar. Keyifli keyifli oyun oynarken, bir anda hava kararmaya, gök gürlemeye ve sağanak sağanak yağmur

yağmaya başlamış. Neye uğradıklarını şaşırarak Hasan ve Zeynep eve gitmeye fırsat bulamamış, hemen parkın yanındaki kulübeye saklanmışlar. Ne yapsak, ne etsek diye düşünürken yağslandıkları duvar dile gelmiş:

- Görünüşe bakılırsa yağmur hemen kesilmeyecek. Ne dersiniz biraz sohbet edelim mi? diye sormuş.

Duvarın bu teklifi hoşlarına gitmiş.

- Güzel fikir! Peki nelerden bahsedelim, demiş Zeynep.

- Öncelikle tanışalım, demiş duvar.

- Benim adım Zeynep.

- Benimki de Hasan.

- Benimki de Sağlam Duvar.

Hepsi tanıştıklarına memnun olmuşlar.

- Hayallerinizi anlatmaya ne dersiniz? demiş Sağlam Duvar.

Biraz düşünmüşler.

- Ben büyüyünce bilim insanı olmak istiyorum, demiş Zeynep.

Hasan ve Sağlam Duvar, Zeynep'in neden bilim insanı olmak istediğini merak etmiş ve ona sormuşlar:

- Bilim insanı olmayı neden istiyorsun peki?

- Çünkü bilim insanı olup böceklerin organlarını incelemek, mikropları araştırıp hastalıkları iyileştirmek istiyorum, demiş Zeynep.

- Peki senin hayalin ne Hasan? diye sormuş Sağlam Duvar.

- Benim hayalim uçabilmek, demiş Hasan. Kuşların ve uçakların uçuşunu yakından görmek istiyorum diye de eklemiş.

- Peki senin hayalin ne Sağlam Duvar? diye sormuş Zeynep ve Hasan.

- Ben zaten hayalimi gerçekleştiriyorum, yağmurdan kaçan çocukları koruyorum demiş Sağlam Duvar.

Hep birden kahkahayla gülmüşler. Yağmurun sesi kesilmiş, yeniden güneş açmış. Zeynep ve Hasan bir daha tekrar görüşmek üzere Sağlam Duvar'a veda etmiş ve koşa koşa parkın yolunu tutmuşlar.

SANDALYE İLE KAPININ TARTIŞMASI

Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur saman içinde, Hamza ile Yusuf adında iki arkadaş varmış. Bir yaz günü evde saklam-baç oynarlarken bütün camları açmışlar ki rüzgar eve dolsun. Kapı çarpmasın diye de önüne bir sandalye koymuşlar. Bu durumdan ne sandalye memnun olmuş, ne de kapı. İkisi de birbirini itip durmuş. Kapı sandalyeye:

- Önümden çekil, rahat bırak beni, demiş.

Sandalye de kapıya:

- Ben de burada sıkışmaya meraklı değilim, asıl sen benim arkamdan çekil, demiş.

Onların bu tartışmalarını duyan Hamza ve Yusuf, yanlarına gidip işin aslını öğrenmek istemişler. Kapı:

- Ben burada ne güzel duruyordum, bu sandalye geldi önümü kapattı, diye söylenmiş.

Hemen sandalye söz almış:

- İyi de ben zaten burada durmak istemiyordum ki, beni siz buraya koydunuz ve ben bundan hiç memnun değilim, demiş suratını asarak.

Hamza ve Yusuf evi havalandırdıklarını, bu yüzden kapının hızla kapanabileceğini, hatta camlarının kırılabileceğini, sandalyeyi de bunu önlesin diye oraya koyduklarını söylemişler.

Kapı ve sandalye çok mahçup olmuşlar. Meselenin iç yüzünü anlamadan kavgaya tutuşmak ne kadar da anlamsızmış halbuki.

Hamza ve Yusuf:

- Hadi bugün kandil, barışın bakalım. Bir daha da söylenmek yerine güzel düşünüp meseleyi anlamayı, çözüm bulmayı ihmal etmeyin demişler.

Kapı ve sandalye birbirini kucaklamış, birbirlerinden özür dilemişler. Gökten üç elma düşmüş. Biri sandalyenin başına, biri kapının başına ve biri de bu masalı dinleyenlerin başına...

Harun Reşit ÇELİK

TATLICI İLE SİHİRLİ PASTA

Bir varmış, bir yokmuş. Günün birinde tatlıcı diye biri varmış. Tatlı yapmayı çok severmiş. Her gün değişik tatlılar yaparmış. Ama bu Tatlıcı çok yalnızmış. Tek başına olmaktan sıkılıyormuş.

İnsanlar Tatlıcı'yı severmiş ama tatlıcı yine de yalnız hissedermiş. Bir gün tonton bir dede

torununun doğum günü için pasta siparişi vermiş. Tatlıcı bir pasta yapmış. Sonra pastayı tonton dedeye vermiş. Tonton dede ve torunu pastayı çok beğenmiş. Başka insanlar da pasta istemiş. Pastayı yiyen herkes çok beğenmiş. Pasta malzemeleri bitmiş. Tatlıcı malzeme almaya gitmiş. Malzeme almak için tehlikeli ormana girmiş. Burada lezzetli bitkiler varmış. Ormanda hiç görmediği bir çiçeğe dokunmuş. Çiçek konuşmaya başlamış.

Çiçek:

-Merhaba! Size lezzetli meyveleri göstereyim ama benimle arkadaş olursanız. Çünkü burada çok yalnızım.

Tatlıcı:

-Sen nasıl konuşabiliyorsun?

Çiçek:

-Konuşabiliyorum tabii ki, bu ormandaki tüm bitkiler konuşabiliyor. Ben daha önce hiçbir insanla konuşmamıştım. İsterseniz sizinle gelip lezzetli pastalar yapmanıza yardımcı olabilirim.

Tatlıcı bunu kabul etmiş. Arkadaşı olmasına çok sevinmiş. Her gün çiçekle birlikte lezzetli pastalar yapıyorlarmış. Pastayı yiyen herkes çok beğendiği için Tatlıcı ve Çiçek zengin olmuş. Bütün paralarını sonsuza kadar insanlara yardım etmek için vermişler.

UZAYLI VE KONUŞAN ROKETİ

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde. Günün birinde Uzaylı ve konuşan roketi varmış. Gezegenler arasında uçmayı çok severlermiş.

Bir gün yine uçmak için hazırlanmışlar. Geri sayım beş, dört, üç, iki, bir, sıfır. Tuuuşşşşşş... Uzaylı ve roketi Uranüs'e gelmişler. İndikten sonra etrafı gezmişler.

Her yerde buz varmış. Çok soğukmuş. Çevrede hiç yiyecek yokmuş. Ama su bulmuşlar. Su çok soğukmuş. Uzaylı susamış. Mecbur içecekmiş.

Konuşan roket:

- Su soğuk. Nasıl içeceksin?

Uzaylı:

- Biliyorum ama içeceğim.

Uzaylı suyu içmiş. Su çok lezzetliymiş. Uzaylı şaşırmış. Kendini birden güçlü hissetmiş. Suyun sihirli olduğunu anlamış. Yanına sudan almış. Sonra Dünya'ya dönmüş. İnsanlara bu sudan vermiş. Hasta insanlar iyileşmiş. Uzaylı robota teşekkür etmişler. Robotu çok sevmişler.

Uzaylı ve roket insanlara yardım ettiği için çok mutlu olmuş. Dünya'yı çok sevmişler. Dünya'da kalmaya karar vermişler. Gökten üç elma düşmüş. Biri uzaylının başına, iki konuşan rokete, üçüncü de dinleyenlerin başına...

Haya Nooruldin
Adil ALKHALİDİ

KÜÇÜK KELEBEK

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde küçük bir kelebek yaşarmış. Küçük Kelebek dışarda arkadaşları ile oynamayı çok severmiş. Her zaman annesine dışarı çıkıp çıkamaya-cağını sorarmış. İzin aldıktan sonra çıkarmış. Annesi de uzaklaşmamasını söyleyerek izin verirmiş. Küçük kelebek arkadaşıyla dışarda

oynarken arkadaşı ona daha uzağa gitmeyi önermiş. Küçük kelebek gelmek istemediğini söylemiş çünkü annesine söz vermiş. Arkadaşı onunla 'Korkak' diyerek dalga geçmeye başlamış. Küçük Kelebek korkmadığını söylemiş. Küçük kelebek arkadaşının söylediği söze çok öfkelenmiş çünkü korkmuyormuş. Arkadaşı ile gitmeye karar vermişler. O kadar çok gitmişler ki arkadaşı ile evin önünden uzaklaşıp tehlikeli ormana girdiklerini fark etmemişler. Ormanda oyunlar oynamışlar ve çok eğlenmişler. Sonra bir anda karşılına kocaman bir örümcek çıkmış.

-Örümcek: Burası benim siz de kimsiniz?

-Küçük Kelebek: Biz sadece burada oynamak istemiştik.

-Örümcek: Benim ormanımda kimse oynayamaz. Şimdi sizi yiyeceğim.

Küçük Kelebek ve arkadaşı kaçmaya başlamışlar. Çok korkmuşlar. Tam örümcek onları yakalayacakken Küçük Kelebeğin annesi gelip onları kurtarmış. Küçük Kelebek annesinin sözünü dinlemediği için çok pişman olmuş. Annesinden özür dilemiş. Annesi ona kızmış ama pişman olduğu için affetmiş.

Küçük kelebek ve arkadaşı bundan sonra bilmedikleri yerlere gitmemeye karar vermişler.

AYŞE VE YUNUS

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde Ayşe adında bir kız yaşamış.

Ayşe hayvanları çok severmiş. En sevdiği hayvan yunusmuş. Bir gün annesi ona bir sürpriz yapmış ve onu yunusların olduğu bir havuza götürmüş. Ayşe çok heyecanlanmış. Havuzdaki yunuslardan biri Ayşe'nin annesinin yanına gelip 'Merhaba' demiş. Annesi de 'Merhaba Yunus Bey' demiş. Ayşe çok şaşırılmış. Annesi bu havuzdaki tüm yunusların konuşabildiğini söylemiş. Ayşe'nin heyecanı iyice artmış. Yanlarından geçen bir yunusa onu da yüzdürmesini istediğini söyledi. Ama yunus Ayşe'ye sertçe bakıp yanlarından uzaklaştı. Ayşe çok üzülmüştü.

- Ayşe: Anne yunus neden böyle yaptı?

- Annesi: Çünkü sen ondan bunu güzel bir şekilde istemedin. Hadi bakalım tekrar dene. Ama bu sefer daha nazik olmayı unutma.

Ayşe yanlarına yaklaşan bir yunusa

- Yunus Bey sizinle beraber oynayabilir

miyiz? diye sordu. Yunus gülümseyerek 'tabii ki' dedi. Ayşe ve Yunus saatlerce birlikte oynadılar ve çok eğlendiler.

Ayşe ve Yunus sonsuza kadar arkadaş kalacaklarına söz verdiler. Sonsuza kadar hep mutlu ve arkadaş olarak yaşadılar.

Hilal ÇOLAK

BOYNUZLU GEYİK

Evel zaman içinde kalbur saman içinde, çok eski zamanlarda ülkenin birinde bir avcı varmış. O kadar iyi bir avcıymış ki attığında vururmuş.

Avına sinsice yaklaşmış. Hiç acı mazmış. Çünkü katı kalpliymiş. Sadece ününü düşünmüş.

Halkın onu övmesi çok hoşuna gidermiş. Şöhreti o kadar kulaktan kulağa yayılmış ki ta saraya padişaha kadar ulaşmış.

Padişah merak etmiş bu avcıyı. Ferman buyurmuş.

- Tez getirin bana bu avcıyı.

- Bakalım söylendiği gibi iyi bir avcı mı?

Padişahın veziri hemen yola çıkmış. Vezir avcının yaşadığı köye varmış ve avcıyı sormuş. Köy halkı :

- Avdadır akşama gelir.

Vezir beklemiş avcı görünmüş. Vezir avcıya durumu anlatmış. Avcıyla birlikte yola çıkmışlar.

Padişah avcının saraya geldiğini haber alınca hemen kabul etmiş.

- Demek o meşhur avcı sensin?

- Evet padişahım.

Padişah: Senden isteyeceğim hayvanı bana canlı getirirsen sana kese kese altın veririm.

Avcı: Siz yeter ki isteyin padişahım olmuş bilin.

Padişah: Getiremezsen kelleni vurdururum.

Avcı: Hangi hayvanı getirmemi buyurursunuz ?

Padişah: Boynuzlu Geyik

Avcı tedirgin olmuş ama padişaha getireceğini söylemiş. Boynuzlu geyiğin yaşadığına dair bir efsane varmış ama hiç gören olmamış .Avcı hazırlıklarını tamamlar tamamlamaz aramaya çıkmış.

Günlerce hatta haftalarca ormanları, dere, tepe ve dağları dolaşmış .Artık umudunu kaybetmiş. Umutsuzluğa düşmüş. Yapacak bir şey yok. Geri dönmeyi istemiyormuş padişahın kendisine ne yapacağını bildiği için ama çaresiz dönüyormuş.

Yorulmuş bir dere kenarında dinlenirken uyuyakalmış. Rüyasında Boynuzlu Geyiği görmüş Sisler içinde derenin ortasında Boynuzlu Geyik gelmiş . O kadar güzelmiş ki avcı büyülenmiş . Adeta kalbi yumuşamış.

-Asla seni vuramam. Seni vuramam diye bağırarak sıçramış.

Avcı saraya dönmüş: Padişahım Boynuzlu Geyik o kadar güzel ki o isterse ancak rüyada görülür.

Padişah hiddetlenmiş: Sen ne dersin yarın

sabah gün doğumunda kellen vurulacak.

Avcı sarayın zindanında sabahı beklerken kalbi huzurluymuş. Bu işe kendi de anlam verememiş ama kalbinde hissettiği duygular çok hoşuna gitmiş. Boynuzlu Geyik amacına ulaşmış. Sırada avcıyı kurtarmak varmış.

Padişahın rüyasına girerek kendini göstermiş. Padişah uyandığında avcının ne demek istediğini anlamış. Boynuzlu Geyiğin avcıyı kurtarmak için rüyasına girdiğini anlamış.

Padişah avcıyı affetmiş. Sarayda ona vezirlik vermiş.

Avcı ne zaman darda kalsa hep Boynuzlu Geyik rüyasına gelmiş ve avcı doğru karar vermiş.

TAVŞAN KULAK

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde; Bir çiftlikte Tavşan Kulak adında bir hayvan yaşarmış. Tavşan Kulağın yaşadığı çiftlikte tavuklar, civcivler, atlar, koyunlar ve inekler de varmış. Burası o kadar büyük bir çiftlikmiş ki bütün hayvanlar mutlu ve güvendelermiş. Tavşan Kulak çiftliğin en yaramazıymış. Yaramaz Tavşan Kulak en çok tavuklarla oynamayı seviyormuş. O gün nefes nefese tavukların yanına gelmiş:

- TAVŞAN KULAK: Biliyor musunuz yavru at doğdu. O kadar tatlı ki gelin bakalım.

- HOROZ: Aaaa! Çok merak ettim, hemen bakalım.

- HOROZ: Tavşan Kulak sen Kıvırcık'a haber ver ben de Tosun'a haber vereyim.

- TAVŞAN KULAK: Tamam horoz kardeş.

- HOROZ: Tosun! Koş koş tay doğmuş onu görmeye gidiyoruz. Çabuk ol.

- TOSUN: Ooo ne kadar güzel!

Tavşan Kulak, Horoz ve Kıvırcık hep birlikte tayın yanına gitmişler. Tay yürümeye çalı-

şıyormuş. Gülerek hepsi 'Hoş geldin aramıza' demişler.

Tavşan Kulak o kadar şaşırmış ki 'Aaa! Sen simsiyahsın' diye bağırmış. Tay annesinin yanında ayağa kalkmaya çalışıyor, yürümek için çabalıyormuş. Tayı biraz izledikten sonra herkes kümesine gitmiş. Çünkü tay yeni doğduğu için dinlenmesi gerekiyormuş.

O gece Tavşan Kulak çok mutluymuş. Çünkü hem yeni bir arkadaşı olmuş hem de ilk kez yeni doğan bir tay görmüş. Onunla oyunlar oynamak için sabırsızlanıyormuş. Tavşan Kulak bundan sonraki günlerini hep tayla oynayarak geçirmiş. Birbirlerini o kadar çok sevmişler ki, sonsuza kadar arkadaş kalmak için birbirlerine söz vermişler.

M. Salih AKKOYUN

GÜÇLÜ AİLE

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde bir ahtapot yaşarmış. Bu ahtapotun adı Agucuk 'muş. Agucuk okyanusun derinliklerinde olan gizemlerle dolu ve başka insanlar ve türlerin bilmediği bir kısımda yaşarmış. Ailesi o kadar büyükmüş ki yeni bir deniz arsası almaları gerekmiş. Bu arsaya

güzel mi güzel bir ev yapmışlar. Bu ev villa görünümlü olan şatoymuş. Bu aile yeni evlerinde çok iyi geçinirmiş. Yeni evleri yiyecek avlamak için çok uzakmış. Normalde Agucuk tek başına avlanmaya gidebiliyormuş ama bu evlerinde avlamaya tek başına gidemezmiş. Bir gün yiyecekleri bitince gruplara ayrılıp yiyecek aramaya çıkmışlar. Yiyecek ararken önlerine okyanusun kralı olan katil balina çıkmış. Bu balina sivri dişleri olan, tonlarca ağırlığında ve yenilmesi güç bir balık türüymüş. Katil balina; Agucuk ve arkadaşlarının avlamak üzere olduğu avı istemiş. Agucuk ve arkadaşları avı vermeyince katil balina ile boğuşmuşlar. Onu yenemeyeceklerini düşününce kaçışmışlar ve saklanmışlar. Ama Agucuk demiş ki;

- Biz bu balınaya mürekkep püskürtelim.

Katil balinanın etrafını sarıp hep birlikte mürekkep püskürtmüşler ve balina kaçışmış.

Böylelikle tehlikelere karşı beraber hareket ederek tehlikelerin üstesinden kolayca gelmişlerdir. Agucuk ve arkadaşları 'Birlikten kuvvet doğar.' sözünü bu sayede anlamışlar.

MOTOR

Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur saman içinde bir şehrin caddelerinde hızlı hızlı giden bir motosiklet varmış. Tekerlekleri kap kalın, gövdesi kırmızı renkli, motoru da çok güçlüymüş ama sürücüsü yokmuş. Çünkü çok hızlıymış, insanlar bu yüzden ondan korkarmış.

Ama bir gün çok farklı bir şey olmuş. Motoru çok eskiyen biri varmış. Dünyanın en iyi motor sürücülerinden biriymiş. Hiçbir motosikletçide onun istediği gibi motor yokmuş. Bir gün eski motoruyla caddede giderken bu hızlı motoru görmüş. "Tam da benim istediğim gibi" demiş. O motoru almaya karar vermiş ama sahibini bulamamış. Şehrin ileri gelenleri motorun bir sahibi olmadığını, sürücünün onu alıp gidebileceğini söylemiş. Motor, bir sürücüsü olacağı için çok sevinmiş. Sürücü motora bakım yapmış. "Bu ne güzel motor" demiş. Yarışmalara katılmaya karar vermiş ve elmas kupa yarışlarına katılmış. Diğer motorlar da güzelmiş ama bu motorun farklı bir yanı varmış. Geri sayım başlamış. 3

- 2 – 1 ve GO. Sürücüler gaza basmış, herkes hıphızlı gidiyormuş. Ama bizim motor daha hızlanmamış. Çünkü özel gücünü henüz çalıştırmamış. Sonra bizim sürücü gaza basınca fişek hızına çıkmış ve herkesi teker teker geçmiş. Dolayısıyla elmas kupanın da sahibi olmuş. Sürücü bu kupayı ve yanındaki para ödülünü bu motor sayesinde kazandığını çok iyi biliyormuş. Bu yüzden ne yapmış biliyor musunuz? Aldığı para ödülünü şehrin ileri gelenlerine vermiş, yardıma muhtaç insanlara dağıtmalarını istemiş.

İşte yardımlaşmak, paylaşmak böyle güzel bir şey. Motor, artık bir sürücüsü olduğu için mutlu, sürücü yarışta başarılı olduğu ve ödülünü paylaştığı için mutlu, ihtiyaç sahipleri de hediyeleri için mutlu.

M. Salih ERBAY

TAVŞAN VE YILDIZ

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde bir küçük Tavşan yaşamış.

Küçük Tavşan, bir akşam gökyüzündeki parlayan yıldızlara bakarak: 'Keşke şu yıldızlardan biri arkadaşım olsaydı.' demiş.

O sırada Tavşan'ı bir yıldız duymuş. Yıldız,

sevimli tavşanla arkadaş olmaya karar vermiş. Tavşan umutlu gözlerle gökyüzüne bakmaya devam ederken Yıldız bir anda onun yanında belirmiş.

Tavşan karşısında Yıldız'ı görünce şaşırılmış.

- Tavşan: Beni duyup geldiğin için çok mutlu oldum. İyi ki geldin.

- Yıldız: Bende çok mutluyum Tavşan, seninle tanışmak çok güzel.

- Tavşan: Sana evimi gezdirmemi ister misin? Aç mısın, ne ikram edeyim?

- Yıldız: Olur gezelim. Çokta açım bir şeyler yiyebiliriz.

Yıldız, misafirperverliği için Tavşan'a çok teşekkür etmiş. Tavşan ona ailesini, okulunu, arkadaşlarını anlatmış. Birlikte güzelce sohbet etmişler. Vakit epey ilerlemiş Tavşanın uykusu gelmiş. Ama Yıldızın uykusu yokmuş çünkü yıldızlar hiç uyumazlarmış. Tavşan ve Yıldız her akşam buluşmak için birbirlerine söz vermişler. Tavşan ve Yıldız sonsuza kadar arkadaş kalmışlar.

CİMRI KRAL

Bir varmış, bir yokmuş evvel zaman içinde kalbur saman içinde; bir kral varmış. Bu Kral altın biriktirmeyi çok sever, hazinesindeki altınlar tükenecek diye hiçbir iş yapmak istemezmiş. Emrinde çalışanlara ise çok düşük ücretler verirmiş. Ülkedeki kimse halinden memnun değilmiş. Herkes yarı aç yarı tok yaşayıp gidiyormuş.

Derken ülkeye yaz gelmiş. Sıcaklar bastırmış. İnsanlar bir gölgelik arar olmuş. Fakat havalar ısındıkça ısınmış. Kavurucu sıcaklar nedeniyle göller, dereler tek tek kurumaya başlamış. Sonunda çeşmelerden su akmaz olmuş.

Bir sabah yatağından kalkan kral yüzünü yıkamak için çeşmeyi açmış. Fakat çeşmeden yalnızca "tıııı" diye bir ses gelmiş. Kral yüzünü yıkayamayınca çok sinirlenmiş. Hemen halkına, "Her kim ülkeyi yeniden suya kavuşturursa ona bin altın vereceğim." diye haber salmış.

Fakat Cimri Kral'a kimse inanmamış. Sonunda ustalığıyla ünlü bir Sucu başı, Kral'ın huzuruna çıkararak;

"Sayın Kralım, ben ülkemizi suya kavuşturacak kaynağın yerini biliyorum." demiş.

"Öyleyse ne duruyorsun, hemen işe başla!" demiş Kral.

Fakat "Bu sandığınız kadar kolay değil." demiş, Sucu başı. Bu iş için yanıma bin işçi isterim.

"Peki, öyleyse" demiş Kral. İşçilerimden bin tanesi senin.

Fakat "İşçilerinizin açlıktan çalışacak güçleri yok." demiş Sucu başı. Her işçiye günde bir altın veriniz ki, yiyip içip, beslenip güçlensinler.

Kral, hemen hazineye koşmuş. Keselere doldurduğu altınları tek tek işçilerine dağıtmış. Sucu başı ve işçiler o günden sonra azimle çalışmaya koyulmuşlar. Çok geçmeden ülkeyi yeni su kaynaklarına kavuşturmuşlar.

Böylece suya kavuşan ülkeye yeniden hayat gelmiş. Cimri Kral ise o günden sonra durmadan altın biriktirmeyi bırakmış. Çalışanlarının ücretini severek ödemiş.

Ne demişler: Çalışanın hakkını alınının teri kurumadan vermek gerek...

Nail Efe YILMAZ

HAYAL GÜCÜMÜZ

Yağ yağ yağmur, Teknede hamur, ver Allah'ım ver selli sulu yağmur.

Bir varmış, bir yokmuş evvel zaman içinde kalbur saman içinde; bir çocuk varmış.

Adı Hayal'miş. Hayal, hayal gücünü kullanmayı çok severmiş. Hayallerin bir gün gerçekleşeceğine inanırmış. Hayal'in bir gün

çok sevdiği bir kitap kaybolmuş. Nereye baksa bulamamış kitabını. Ama bir gün mutlaka bulabileceğine inanıyormuş. Hayal, kitabının odasının nerede olabileceğini hayal etmeye başlamış. Arkasından bir anda bir ses gelmiş. Hayal çok korkmuş. Konuşan arkasında ki duvarmış. "Burada bir kapı var" demiş duvar. Hayal kapının arkasında ne olduğunu merak etmiş. Hayal hemen kapının arkasına bakmış. Aradığı kitap oradaymış.

O gece sabaha kadar uyuyamamış sabahı zor etmiş. Sabah olunca hemen duvarın yanına gitmiş. Duvara teşekkür etmiş ama duvardan hiçbir ses gelmemiş. Hayal, hayal etmediğini unutmuş ve hayal ederek teşekkür etmiş. Duvarda hemen gülümseyerek yanıt vermiş: "Ben bir şey yapmadım, sen her şeyi hayal gücünü kullanarak yaptın" demiş. Hayal sonsuza kadar hayal gücüne inanarak mutlu mesut yaşamış.

KAYIP KIZ

Bir varmış, bir yokmuş evvel zaman içinde kalbur saman içinde; kayıp bir kız varmış. Bu kızın adı Zeynep imiş. Zeynep'in bir de çok yakın bir arkadaşı Eymen varmış. Eymen bir gün Zeynep okula gelmeyince merak etmiş okul çıkışı evlerine uğramış Zeynep'i sormuş. Annesi onun okula gittiğini söylemiş. Eymen de onun okula gelmediğini söylemiş. Ailesi çok üzülmüş hemen polise haber vermişler.

Eymen hemen arkadaşlarını toplayıp Zeynep'i aramaya başlamış. Nereye gidebildi ki acaba başına ne gelmiş olabilir. Eymen'in aklına tehlikeli orman geldi. Daha önce çok gitmek istemişler ancak gidememişlerdi. Yoldaki simitçi amcaya Zeynep'i sormuşlar. Simitçi amca eliyle tehlikeli ormanı göstermiş.

Eymen ve arkadaşları hemen tehlikeli ormana gitmek yerine Zeynep'in ailesine haber vermişler. Çünkü eğer onlar da kaybolursa aileleri çok üzülürmüş.

Ailesi hemen polisle tehlikeli ormana gitmiş. Zeynep orada zehirli bir sarmaşığa takılıp kalmış. Polis ve Ailesi onu hemen kurtar-

mışlar. Zeynep ailesinden habersiz bilmediği bir yere gittiği için çok pişman olmuş. Ailesinden özür dilemiş. Ormandan çıktıklarında Zeynep ve arkadaşları onu bekliyorlarmış. Arkadaşının başına bir şey gelmediği için çok mutlu olmuşlar.

Raghad ALBİZREH

EN GÜZEL KELEBEK

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde; bir orman varmış. Bu ormanda birçok hayvan yaşarmış. Aslanlar, kediler, kuşlar, Dünya'nın hiçbir yerinde olmayan rengarenk kelebekler varmış.

Ormana bir gün bir çocuk gelmiş. Çocuk ormanı merak ediyormuş ama en çokta ren-

garenk kelebekleri merak ediyormuş. Çocuk bu ormana geldiğinde rengarenk kelebekleri görebileceğini umuyormuş. Tüm ormanı gezmeye başlamış. Akşam olmuş ama hala bu güzel kelebekleri görememiş. Tam umudunu kaybedecekken rengarenk ışıklarla dolu bir kelebeğe karşılaşmış. Kelebeğe onları görmeye geldiğini söylemiş. Kelebek, misafiri iyi karşılamış. Çocuk: "Başka kelebekler de var mı?" diye sormuş. Kelebek: "Evet, biz çok kalabalık bir aileyiz." demiş. Çocuğu yemeğe davet etmiş. Çocuk bu davetten çok mutlu olmuş. Kelebek onu ormanın en aydınlık yerine götürmüş. Oradaki kelebekler de çok güzelmiş. Hepsiyi tanışmış ve arkadaş olmuş. Kelebekler onu biriyle tanıştırmak istemiş. Çocuk da çok meraklanmış ve kabul etmiş. Onu Kraliçe Kelebeğin yanına götürmüşler. Kraliçe Kelebek çocuğa "Ormanımıza geldiğin için çok mutlu olduk." demiş. Kraliçe Kelebek çocuğa bu ormana her zaman gelebileceğini söylemiş. Çocuk o gün bütün gün yeni arkadaşları ile sohbet etmiş, oyunlar oynamış. Kelebekler ve çocuk sonsuza kadar arkadaş olmuşlar.

UZAYIN DERSİ

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde; Yusuf adında bir çocuk varmış. Yusuf okulunu çok seviyormuş. Okulda en çok bilim dersini seviyormuş. Bir gün yine bilim dersiymiş. Uzay konusunu işliyorlarmış. Öğretmen öğrencilerinden gözlerini kapatmalarını istemiş. Uzayı hayal etmelerini söylemiş. Öğretmen gözlerinizi tekrar açın demiş. Yusuf gözlerini açtığı anda kendini uzayda bulmuş. Yusuf uzaydan dünyayı görebiliyormuş. Dünya buradan bir top gibi görünüyormuş. Sonra bir anda terleme-ye başlamış. Bir de bakmış ki Güneş hemen yanında. Güneş'e "Merhaba" demiş. Güneş de onu selamlamış. Güneşle birlikte sohbet etmişler. Yusuf Dünya'ya nasıl gidebileceğini sormuş. Güneş: "Merkür ve Venüs' den sonra Dünya geliyor, onları geçtikten sonra Dünya'ya varabilirsin." demiş. Güneş ve Yusuf vedalaşmışlar.

Yusuf önce Merkür'e sonra Venüs'e uğramış. Onlarla tanışıp sohbet etmiş. En nihayetinde Dünya'ya varmış. Dünya uzakta görün-

düğünden çok daha büyükmüş. Dünya'nın içine atlamaya karar vermiş. Tam atlayacağı sırada öğretmenin sesini duymuş. Öğretmeni, "Yusuf anlat bakalım, gözlerini kapattığında neler gördün?" diye sormuş. Yusuf çok şaşkınmış. Gördüğü her şeyi anlatmış. Öğretmeni de ona "çok güzel hayal etmişsin." dedi.

Yusuf o gün bilim dersinde hem çok şey öğrenmiş hem de çok eğlenmişti. Okuldan çıktığında gökyüzüne baktı. Güneş ona doğru gülümsüyordu. Güneş'e selam verdi. Güneş de karşılık verdi. Birlikte, bugün olanlar hakkında konuştular.

Sümeyye DÜZDEMİR

UZAY

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde bir tane Ali adında çocuk varmış.

Ali uzaya gitmek istiyormuş. Bunun için çok çalışıyormuş. Bir gün uzay gemisi yapmış ve uzaya gitmiş. Gezegenleri gezmiş ve uyku zamanı gelmiş. Tam uyuyacağı anda bir ses

duymuş. Bakmış etrafta kimse yokmuş. Tekrar uyumuş ama bir daha aynı sesi duymuş. Dışarı bakmış gezegenler konuşuyormuş.

Ali, Jüpiter'e 'Siz nasıl konuşuyorsunuz?' diye sormuş. Jüpiter cevap vermemiş. Ali daha sonra Mars'a sormuş. Mars'ta cevap vermemiş.

Ali daha sonra yaşadığımız gezegene yani Dünya'ya sormuş. Dünya dinlemiş ve "Merhaba Ali" demiş. Ali gezegenlerle ve gezegenlerde yaşayan uzaylılarla tanışmış.

Ama şöyle bir kavga olmuş. Bir tane düğme bulmuşlar. Sonra düğmeye basmışlar. Basınca uzayın kapısı açılmış. Yedek gezegenler, gelecekteki gezegenler ve altınlar varmış ve pek çok şey daha. İçine girince değişik bir Dünya varmış. Atların boynuzu, kelebeklerin kuyruğu. Bütün hayvanlar ve birçok değişik varlık varmış. Herkes çok mutlu olmuş. Ali onlarla tanıştıktan sonra kendi dünyasına mutlu ve yeni yerler keşfetmenin keyfi ile geri dönmüş.

Gökten üç gezegen düştü; biri yazana, biri dinleyenlere, biri de uzaya giden herkese.

KÜÇÜK KELEBEK ve ÇİÇEKÇİ KIZ

Bir varmış bir yokmuş evvel zaman içinde kalbur saman içinde. Bir tane küçük kelebek varmış, babasıyla beraber yaşarmış.

Bir gün kelebek kırlara gitmiş örümcek kardeşler varmış. Küçük kelebek ve örümcek kardeşler yürümeye başlamış sonra düğme görmüşler. Düğmeye basmışlar ve bir anda kendilerini Hindistan'da bulmuşlar, her yere bakmışlar ama yol bulamamışlar bağırmaya başlamışlar fakat kimse onları duyamamış. Her yer çok kalabalıkmış, her yerde renkli taşlar, çiçekler varmış. Orada çiçekleri, ancak çiçekleri sevenler ve onları sevgi gösterenler o çiçeklerin konuşmalarını duyabilirmiş. Orada "Çiçekçi Kız" denen bir çocuk onları duyabiliyormuş.

Çiçekçi kız, "Size nasıl yardım edebilirim" demiş.

- Küçük Kelebek ve örümcek kardeşler "evimize geri dönmemize yardım eder misin?" demişler.

- Çiçekçi kız "Evime gelin" demiş.

Hepsi çiçekçi kızın evine girmişler ve düşünmeye başlamışlar.

Çiçekçi kız: Tekrar o düğmeyi bulup ve basıp geri dönebilirsiniz." dedi. Hemen hazırlanıp karınlarını duyurup dışarı çıktılar.

Gezmişler gezmişler ama bulamamışlar.

Sonra oyuncakçıya girmişler ve orada düğmeyi bulmuşlar ama düğmeyi satıyorlarmış. Sormuşlar ama onların elinde o kadar paraları yokmuş. Eve gitmişler rüyalarında düğmeyi alıp geri döndüklerini görmüşler.

Sabah uyanınca herkes yatağında para görmüşler ama yetmiyormuş. Bir gün daha bitmiş ve uyuma saati gelmiş ve uyumuşlar. Sabah uyanınca yataklarında biraz daha para bulmuşlar. Kahvaltılarını yapıp hazırlanmışlar. Paranın nasıl böyle arttığını düşünmüşler. Meğerse Çiçekçi Kız Küçük Kelebek ve örümceklerin eve dönmek için ne kadar telaşlı olduklarını görünce ve konuşmalarını duyunca onların eve özlemlerini gidermek için sattığı çiçeklerden kazandığı parayı onların yayına koyuyormuş. Bunu fark eden Küçük Kelebek ve arkadaşları Çiçekçi Kıza yaptığı destekten dolayı teşekkür etmişler. Düğmeyi satan yere gidip almışlar, eve dönmüşler.

Düğmeye basmaya hazırlanmışlar ve veda etmişler, düğmeye basmışlar.

Geri dönmüşler herkes evine ve sevdiklerine kavuşmuş. Ailelerine yaşadıkları hikayeyi anlatmışlar. Onlara güzel bir ders olmuş bir de sevgi ve iyilik yapmanın gücünü görmüşler.

Gökten üç para düşmüş

Biri yazana

Biri okuyup dinleyenlere

Biri de kaybolanlara.

Ümmü Reyyan
KARAHASANOĞLU

PARMAK KIZ

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde parmak kadar bir kız varmış. Parmak Kız olduğu için ona göre her şey büyümüş. Mesela, ev çok büyümüş. Lamba, masa ve sandalye de çok büyümüş. Kapıları açmak için çok ter döküyormuş. Bir gün sabah sporunu yaparken pencereden dı-

şarı bakıyormuş. Sabah sporu bittikten sonra bahçeye çıkmış. O gün hava çok bulutluymuş. Eve gidip şemsiyesini, botlarını ve yağmurluğunu aramış ama bulamamış. Parmak Kız kızgın bir ses duymuş:

Odası: Beni kirletirsen böyle olur işte!

Parmak Kız korkmuş çok korkmuş. Etrafına bakınmaya başlamış ama kimseyi görememiş. Sonra odasının konuştuğunu fark etmiş. Çok şaşırmış.

Odası: Beni düzenli tutarsan aradığın her şeyi kolayca bulabilirsin. Ama sen çok dağınıksın Parmak Kız!

Parmak Kız: Seni istediğim zaman toplayabilirim.

Odası: Ben kirli olursam sen de kirli olursun. Düzenli olursan her işin kolaylaşır.

Bunu duyan Parmak Kız temizliğe koyulmadan önce yemeğini yemiştir. Ve ardından odasını temizlemiştir. Odasına hak vermiştir. Sonsuza kadar düzenli bir şekilde yaşamıştır.

Bu masalda kirler kaybedip temizlik kazanmıştır.

ANNE PONY

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde; bir anne pony yaşarmış. Anne Pony bebeğini parka götürmüş. Parkta çocukların kavga ettiğini görmüş. Çocuklar gitgide daha fazla kavga ediyormuş. Bu yüzden bağırmaya başlamışlar. Anne Pony dayanamayıp araya girmiş.

- Anne Pony: Çocuklar neden tartışıyorunuz?

- Çocuklar: Teyze biz çırağız, patronumuz bize para verdi. Ama biz bir türlü paylaşamıyoruz. Bir kişi su alalım, bir kişi sakız alalım, bir kişide dondurma alalım diyor. Bunu tartışıyorduk.

- Anne Pony: Çocuklar bunu tartışarak yapmanıza gerek yok.

- Çocuklar: Bunu nasıl yapacağız?

- Anne Pony: Yarın parka gelerseniz söyleyim. Şimdi evlere bakalım anneniz merak etmesin.

Çocuklar sabah erkenden kalkıp parka gitmişler. Anne Pony' de aynı anda parka gel-

miş. Çocuklar çok merak ediyormuş. Anne Pony daha fazla bekletmeden hemen söylemeye başlamış.

- Anne Pony: Çocuklar saydığınız her şeyi alabilirsiniz. Ben size para verebilirim. Ama bir şartım var paylaşmayı bileceksiniz.

Çocuklar tamam teyze diyerek paraları almışlar. Gerçekten paylaşmışlar.

Ve son olarak paylaşarak mutlu bir şekilde yaşamışlar.

Yusuf Esat DEMİR

KONUŞAN OYUNCAKLAR

Bir varmış, bir yokmuş. Allah'ın kulu çokmuş. Bir gün Can odasında kitap okurken fısıltılar duymuş. Fısıltıların geldiği yöne doğru ilerlemiş. Bir de ne görsün oyuncakları kendi aralarında konuşuyorlarmış. Oyuncaklar Can'ı fark edip bir anda korkuyla bağırılmışlar. Can şaşkınlıkla "Merhaba" demiş. Oyuncaklar da korku dolu gözlerle Can'a hep bir ağızdan: "Merhaba" demiş. Can annesine haber vermek için odadan çıkarken oyuncakların: "Kaçalım, saklanalım!" diye bağırıklarını duymuş ve geri dönüp "Benden korkmanıza gerek yok, size zarar vermeyeceğim." demiş. Oyuncakların yanına oturan şaşkınlıkla onları izlemeye başlamış. Oyuncaklar kendi aralarında konuştuğuktan sonra Can'a dönüp: "Sen bizi izlerken görünce bir an korktuk, bizi duyamayacağımızı sanıyorduk. Can konuşan oyuncakların konuşmasını bölüp şaşkınlıkla, "Siz nasıl konuşabiliyorsunuz?" diye sormuş. Can ne olduğunu anlam veremediği bir sarıntı yaşıyormuş. Can ve oyuncaklar birlikte oyun oynamaya başlamışlar. Çok eğleniyor-

larmış. Oyuncakları, Can'a akşamları annesinin anlattığı masalları çok beğendiklerini söylemişler.

- Can: Bu akşamda birlikte dinlemeye ne dersiniz?

- Oyuncaklar: Evet, süper fikir!

- Can: Tamam o zaman akşam birlikte dinleyelim.

- Oyuncaklar: Akşam için sabırsızlanıyoruz!

Akşam olup Can'ın annesi masal anlatmaya başlayınca Can'ın çok şaşırdığı bir şey olmuş. Bir anda Can ve Oyuncaklar masalın içine girmiş. Can ve oyuncak arkadaşları o günden sonra her akşam masal masal gezmeye başlamışlar. Masallarda buluşmak için birbirlerine söz vermişler. Sonsuza kadar mutlu yaşamışlar.

ORMAN BEKÇİSİ

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde, develer tellal iken, pireler berber iken, ben annemin beşiğini tıngır mıngır salları iken az gittik uz gittik dere tepe düz gittik. Yolumuzun sonunda güzel bir ormana ulaştık.

Derenin kıyısında bacasında dumanı tüten küçük bir bekçi kulübesi varmış. Bekçi kızı ve karısıyla mutlu mesut yaşıyormuş. Bekçi sadece ormanı korumakla kalmayıp, ormanda yaşayan bütün hayvanlarla ilgileniyor ve yaralı hayvanları iyileştiriyormuş. Kış olunca yem ve barınağı olmayan yem ve barınağı olmayan hayvanlara barınak yapıp yemlerini koyarmış. Böylece günler, haftaları, haftalar ayları, aylar yılları kovalamış. Bekçi mutlu bahtiyar yaşarken karısı hastalanmış. Bekçi ne yaptıysa karısının iyileşmesini sağlayamamış.

Bir gün çaresizce ormanda gezerken, serçe kuşlarını gökyüzünde uçarak kendisine doğru geldiklerini görmüş. Hepsinin gagasında çeşit çeşit otlar varmış. Kuşlar aynı anda gagarlarındaki otları bekçinin önüne bırakmış-

lar. Bunlar karın için deyip kayboluvermişler. Bekçi biraz düşündükten sonra otları alıp evinin yolunu tutmuş. Otları ocağa koyup bir güzel kaynatmış. Soğuttuktan sonra karısına içirmiş.

Çok geçmeden karısı gözlerini açmış. Es-kisinden daha sağlıklı olduğunu görünce Allah'a şükretmiş. Eşi ile sağlıklı mutlu günlerine kavuşmuşlar. Onlar ermiş muradına biz çıkalım kerevetine. Gökten üç elma düşmüş. Biri bu masalı yazana, diğeri bu masalı dinleyene, üçüncüsü de serçe kuşlarına...

2/C

MİNİK YÜREKLERDEN MASALLAR

İDOĞU
KILARI

Narin ŞEN

2/C SINIF ÖĞRETMENİ

BİR UMUTLA BAŞLIYOR HER ŞEY

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal, pireler berber iken, ben annemin beşiğini tıngır mıngır salları iken, az gittim, uz gittim. Dere tepe düz gittim. Çayır çimen geçerek, lale sümbül biçerek, soğuk sular içerek, ayla ayla bir güz gittim. Bir de dönüp arkama baktım ki ne göreyim? Gide gide bir arpa boyu gitmemiş miyim? Natal – matal martaval, işte size duyulmadık bir masal.

Masmavi kanatları, parlak beyaz gagası, siyah boncuk gözleri ve altın renkli kuyruğuyla Pırlıtlı adında güzel mi güzel, tatlı mı tatlı, çok iyi kalpli bir kuş varmış.

Pırlıtlı çok güzel, ufak bir köyde yaşarmış. Masmavi gökyüzü, yemyeşil kırlar, temiz havanın mis kokusu, renk renk çiçeklerle bu köyde çok mutluymuş. Köyün her yerini bilirmiş ve köydeki tüm kuşları tanırmış. Pırlıtlı mutluymuş fakat bir o kadar da meraklıymış. Diğer şehirlerde hayatlar nasıl diye hep merak edermiş.

Yıllar bu mutlu köyde geçerken, Pırlıtlı bir ilkbahar sabahı köyden ayrılıp yeni yerler keşfetmeye karar vermiş. Kanatlarını rüzgâra ve

umuda doğru açarak süzüle süzüle büyük bir şehre gelmiş.

Bu şehir büyükmüş büyük olmasına ama bir o kadar da korkunç gelmiş Pırlıtlı'ya. Kendi kendine düşünürken:

- Ne kadar da yüksek binalar, kapkara gökyüzü, arabalar, gürültü, beton yapılar, asfalt yollar ..." diye sıralarken bulmuş kendisini.

Sonra hemen karar vermeyeyim diye düşünmüş. Şimdi böyle geliyor ama belki alışırım demiş. Her gün gözlem yapıyormuş. İnsanlar her geçen gün doğayı kirletiyormuş, ağaçları kesip yerine binalar dikiyorlarmış. Pırlıtlı bir aile kurmaya karar vermiş ve bebekleri için bir yuva yapmak istemiş. Kuşlar yuvaları çalılıklardan yaparmış fakat burada ağaç olmadığı için çalı da yokmuş. Pırlıtlı çok hüznülmüş. Çevrede gezinmiş, belki bir çalı bulurum diye arayıp durmuş en sonunda çareyi etrafta ne varsa onlardan yuva yapmakta bulmuş.

İnsanlar çevreyi incelerken Pırlıtlı'nın yuvasıyla karşılaşmışlar. Hayret etmişler. Tellerden, plastiklerden, atıklardan yapılmış bir yuva...

Bu yuvanın fotoğrafları gazetelerde, televizyonlarda haberlerde çıkmış.

İnsanlık hayret ediyormuş fakat neye? Bu hale getirdikleri doğaya mı? Kendisinden başka hiçbir canlıya saygı duymayışlarına mı? Dünyayı sadece kendilerinin sanmalarına mı?

Bu haber insanlığa büyük bir ibret olmuş ve kendilerini sorgulamaları için bir vesile olmuş.

Pırlıtlı'nın yavruları bu yapay yuvada büyümeye başlasalar da insanlar değişmeye başlamış diğer canlılara karşı artık daha hassas davranıyorlarmış. Onların her birinin hakkının olduğunu, hepsinin sevgiye ihtiyacı olduğunu, onların bizler için birer sessiz şahit olduklarını fark etmişler.

Doğa tekrar güzelleşmeye başlamış. Pırlıtlı mı? O yine de mutlu köyünü çok özlediğini düşünüp, yavrularıyla huzur içinde orada yaşamaya karar vermiş.

Ahmet Buğrahan AY

KAPTAN MEMONUN MACERALARI

Bir varmış bir yokmuş Kaptan Memo denizleri çok sevmiş bir gün denizde hiç bilmediği bir dalga çıkmış. Bu dalgadan kurtulamazsa gemisi batarmış. Kurtulması için hemen küreklere asılmışlar.

Kaptan Memo Allah'a dua etmiş. Allah'ım gemim batmasın dalgalar gemiye vurdukça daha hızlı küreklere asılıyorlarmış ama dalgadan hiç kurtulamıyorlarmış. Dalgalar birden durmuş ve kaptan Memo gemisini kurtarmış ve güzel gemisinde huzurlu huzurlu yaşama-ya devam etmiş.

BÜYÜK YARIŞ

Bir varmış bir yokmuş günün birinde Çankal diye bir çocuk varmış. Çankal telefonun çaldığını duymamış annesi onun yerine cevap vermiş. Konuştuktan sonra Çankal'ı çağırmış. Onu bir yarışa çağırdıklarını söylemiş.

Çankal çok heyecanlanmış. Bu uzun süredir beklediği koşu yarışmasıymış. Bunun için özel ayakkabıları varmış. Ayakkabılarını çok severmiş ve onunla konuşur hep bu yarıştan bahsedermiş.

Yarışa kadar Çankal çok çalışmış her gece ayakkabılarını yanına koyarak uyumuş ,onlarla uyanmış.

Yarış günü gelmiş Çankal yarış yapılacak yere giderken bileğini burkmuş .Bu duruma çok üzülmüş. Doktor yarışa katılamayacağını söylemiş. Çankal en azından izlemeye gideyim diye düşünmüş. Yarış ayakkabılarını giyerek yarış alanına gitmiş. Bir de ne görsün en sevdiği arkadaşısı da bu yarışa katılıyormuş. Çankal onu görünce çok sevinmiş. Çok iyi hazırlandığını fakat ayak bileği sakatlandığı için bu yarışa katılamayacağını söylemiş.

Arkadaşının başarılı olması için ona kendi ayakkabılarını vermiş. Arkadaşı yarışı birincilikle tamamlamış ve madalyasını Çankal'la paylaşmış. Çankal çok mutluymuş çünkü arkadaşlıkları bu yarışla iyice sağlamlaşmış.

Ayşe Betül AŞLAMACI

ÇAMAŞIR MAKİNESİ

Bir varmış bir yokmuş bir evde büssürü eşya varmış ama bu eşyaların bir özelliği varmış ,konuşabiliyorlarmış.

Bir gün kendi aralarında konuşurken çamaşır makinesi ben artık yorulduğum demiş ve çalışmayacağını söylemiş. Koltuk ise ama çalışman lazım benim üstümdeki yastıkları yı-

kaman gerekiyor, sonra halıları yıkaman gerekiyor demiş. Sonra makine hayır yıkamak istemiyorum demiş.

Ev sahipleri makinenin artık çalışmadığını görüp onu tamirciye götürmüşler ama tamirci yapamamış çünkü aslında makinenin bir sorunu yokmuş sadece tembellik yapıp çalışmıyormuş.

Bunun üzerine ev sahipleri makineyi geri dönüşüme atmaya karar vermişler.

Çamaşır makinesi çok korkmuş ve ertesi gün hemen çalışmaya başlamış. O günden sonra hatasını anlamış ve bir daha tembellik yapmamış.

Ev sahiplerini mutlu edip, kıyafetleri tertemiz yapmış.

ARILAR VE KARDEŞLERİN DOSTLUĞU

Bir zamanlar iki kardeş varmış. Bu iki kardeşin evi ormanın içerisindeymiş. Evlerinin karşısındaki ağaçta arı kovanı varmış. Bu kovanda bal arıları yaşıyormuş. Bal arıları ile bu iki kardeş çok iyi anlaşıyorlarmış. Bir gün, bir kurt bu iki kardeşi yemeye karar vermiş. Kardeşler ormana elma toplamaya giderken kovandaki bir arı da onları takip ediyormuş. Yolda kurt onlara tuzak kurmuş. Onları yemek için yollarını kesmiş. Kardeşler

kurdu görünce bağırmağa başlamışlar. Bunu gören arı kovandaki tüm arılara sinyal göndererek kovandaki arılardan yardım istemiş. Kovandaki arılar hızlıca gelerek kurda saldırmaya başlamışlar. Arılar iğneleriyle kurda saldırınca kurt kaçmaya başlamış. Böylece kardeşler kurtulmuş. Kardeşler arılara çok teşekkür etmişler ve onlarla birlikte güle-güle evlerine gitmişler. Bu kardeşlerle arıların dostluğu uzun yıllar sürmüştü.

Azra ÇOKAN

HAYVANAT BAHÇESİ

Esra ile Esmâ iki kardeş anne ve babası ile hayvanat bahçesine gitmeye karar vermişler.

Yola çıkmışlar hayvanat bahçesinde Aslan, Kaplan ve Zürafa gibi birçok çeşit

Kuşlar, Atlar, Ördek ve Pelikan görmüşler ve çok şaşırmışlar.

İlk defa bu kadar çeşit hayvanı bir arada görmüşler ve hepsinin resmini çekmişler bilgiler edinmişler.

Çok güzel bir gün geçirmişler.

ŞEKER EV

Bir varmış bir yokmuş, iki kardeş varmış,
Ayşe ile Ali anne ve babası ile pikniğe gitmişler.

Oyun oynarken birden kaybolduklarını anlamışlar.

Bir süre yol gittikten sonra şekerden güzel bir ev görmüşler.

Çok şaşırmışlar. Eve doğru yaklaştıklarında çok güzel çikolata kokusu geliyormuş.

İçeri girip şekerleri yemeye başlamışlar.

Kimse yokmuş dışarı çıkıp bir süre yürüyünce anne ve babasının sesini duymuşlar ve kovuşmuşlar.

Bir daha anne ve babasının sözünden çıkmamışlar.

Burak KAROĞLU

SAYILAR

Bir varmış bir yokmuş sayılar ülkesi varmış. Bu ülkede yaşamının kuralı sayı olmakmış. Sayılar burada çok eğlenirlermiş çeşitli işlemler yaparlarmış, şekiller oluştururlarmış. Yine bir gün çok eğlenirken sayılar ülkesinde yangın çıkmış bütün sayılar çok korkmuşlar ne yapacaklarını şaşırılmışlar. Dumanlar etrafı sararken 1'lerin aklına bir fikir gelmiş. İki tane 1 yan yana gelmiş hemen sıfırı da çağırılmışlar ve itfaiyenin numarasını oluşturup aramışlar. Bu arada dumandan etkilenen sayılar olmuş bu yüzden birler yine yan yana gelip bu sefer 2 sayısını yanlarına çağırılmışlar.

Acili de arayıp ambulansı çağırılmışlar. Böylece yangın söndürülmüş ve bütün yaralılara müdahale edilmiş. Sayılar iyileştikten sonra ülkelerine geri dönüp mutlu hayatlarına devam etmişler.

TUFAN İLE NECATİ İZCİ KAMPINDA

Tufan ile Necati çok iyi arkadaşlardı. Yaşadıkları ilçede bir izci kampı programlanıyordu. Her iki arkadaş da bu kampa kayıt oldular. Sonra ikisi de aynı izci kampında olduğunu öğrenince çok sevindiler. Bu kamp 7 günlük bir geziydi ve Belgrad Ormanları'ndaydı.

Sıra çantaları hazırlamaya gelmişti herkes çok heyecanlıydı. Necati gerekli şeyler için bir liste yaptı.

Alması gerekenler,

Yeterince temiz su, sandviç, küçük ısıtıcı, kibrit, küçük bir çadır,uyku tulumu,bıçak,matara,bitki çayı...

Sonra Necati bu listeyi arkadaşı Tufan'la da paylaştı Tufan'da bir liste yapmıştı arkadaşı ile eksiklerini tamamladılar. Tufan Necati'ye olta ı hatırlattı balık tutmak için olta ve balık yemine de ihtiyacımız var dedi. Necati çok sevindi. Artık kampa gitmek için hazır dılar. İzci kıyafetlerini giydiler sırt çantalarını aldılar ve yola çıktılar. Tüm çocuk ilk defa kamp yapacakları için çok heyecanlıydılar.Uzun bir yolculuktan sonra ormana kamp yerine ulaştılar.İlk yapmaları gereken geceyi geçirecekleri çadırları kurmak ve uyku tulumları-

nı açmaktı.Tüm çocuklar birbirlerine yardım ederek kısa bir sürede tüm çadırlar kuruldu. Herkes çok yorulmuştu yanlarındaki sandviçlerini çıkardılar ve ısıtıcı ile birer bardak bitki çayı yaparak akşam yemeklerini tamamladılar ve uyudular.

Birkaç saat uyumuşlardı ki dışarıdan sesler gelmeğe başladı herkes korkmuştu. Birlikte çadırdan dışarı baktıklarında yağmurun yağdığını gördüler ve çok yağarsa gezileri çok zor olacak diye üzüldüler. Allah'a dua ettiler yağmurun çok artmadan dinmesi için ve duaları kabul olmuştu çok geçmeden yağmur dindi.Sabah hep birlikte kahvaltılarını ettiler ve balık tutmaya çıktılar.Necati bu işte ustaydı çünkü her hafta babasıyla balığa gidiyordu oltaları attılar ve balıkları beklemeğe başlamışlar.Bir süre sonra olta çekmeğe başladı Necati kocaman bir balık yakalamıştı çok sevindiler ve balığını arkadaşı Tufan'la paylaştı kampın sonunda herkes çok mutluydu yeni arkadaşlar edinmişle ve yardımlaşmayı ve kendine yetmeyi öğrenmişlerdi.

Tufan'da Necati gibi bir arkadaşı olduğu için kendini çok şanslı hissediyordu.

Duhan Ahmet DOĞAN

BEBEĞİN HİKAYESİ

İstanbul' da bir dedektif varmış bu dedektif diğer dedektiflere hiç ama hiç benzemiyormuş bu dedektifin özel güçleri varmış. Bunlardan birincisi ışınlanma , ikincisi uçmak, üçüncüsü ise çok güçlü olmasıymış. Bu dedektif bütün kötülerini bu özel güçleri sayesinde kaçırmadan yakalamış diğer dedektifler

bu yüzden hep süper güçleri olan dedektifi kıskanırmış ve özel güçleri olan bu dedektif çok zenginmiş ve parasını asla israf etmezmiş dikkatli harcarmış.

Bir gün bir bebek kaybolmuş ve süper güçleri olan bu dedektif onu bulmaya gitmiş ama bulamamış çünkü her yere tek tek ışınlanmış gücünü kaybetmiş diğer dedektif süper güçleri olan dedektife güçsüz deyinip alay ediyormuş özel güçleri olan dedektif artık çok sinirlenmiş ve Türkiye'den Ukrayna' ya gitmiş artık orada yaşamaya, çalışmaya karar vermiş çok rahatlamış ,markete gitmiş yemek almış pişirip yemiş, karnını doyurmuş daha sonra bütün parası bitmiş ne yapacağını bilememiş bir suç işlemiş banka soymuş başına bela sarmış ve polis her yerde özel güçleri olan dedektifi aramaya başlamış tam vapura binerken kimlik istemişler özel güçleri olan dedektif yakalanmış. Dedektif çok pişman olmuş hatasını anlamış.

BOKSÖRÜN MASALI

Bir varmış bir yokmuş küçük bir çocuk varmış Adı Tolga imiş Okulda haftada bir gün boks turnuvası düzenleniyormuş ve Tolga hep kaybediyormuş. İlerleyen günlerde okulda tekrar bir boks turnuvası düzenleneceğini duymuş. Tolga bu duruma çok sevinmiş turnuvayı nasıl kazanabilirim diye oturup düşünmeye başlamış beş dakika sonra aklına bir fikir gelmiş. Turnuva günü gelmiş son beş dakikada Tolga kas güçlendirici su içmiş çok güçlenip çok kaslanmış sonra turnuvaya gitmiş ve kazanmış.

Tolganın öğretmeni çok şaşırılmış Tolga ne çabuk kas yaptın demiş ve boksör öğretmeni Tolga'ya kupa vermiş. Bu durum Tolga'nın hoşuna gitmiş ve bundan sonra Tolga düzenlenen her turnuvada kas güçlendirici su içip katıldığı bütün turnuvaları birincilikle bitirmiş. Artık çok kaslanmış kaslı olduğu için canı çikolata istemiş ,bir gece çikolata fabrikasına gitmiş koli, koli çikolata almış çikolataları evine götürmüştü çok, çok fazla çikolata yemiştir ve yine turnuva günü gelmiş çikolata yediği için kasları güçsüz ve zayıf kalmış çün-

kü zaten kaslarını spor ve sağlıklı beslenmeye yapmamış böylece turnuvayı kaybetmiş bu duruma çok üzölmüş, ağlamış tabii, çikolata fabrikasındaki görevliler çikolata kolilerinin eksik olduğunu görünce birinin gizlice girip çikolataları aldığını anlamışlar hemen polisi arayıp şikayette bulunmuşlar. Uzun bir arama sonucu boksör yakalanmış kazandığı kupa ve madalyalarda elinden alınıp diğer boksöre verilmiş yakalanan boksör hapiste kalmış.

Ecrin KIRAN

MUTSUZ ÇOCUK

Bir varmış bir yokmuş evvel zaman içinde kalbur zaman içinde bir çocuk varmış o çocuk çok mutsuzmuş bir gün neşelenmek için annesi onu parka yollamış çocukta demiş ki: Bu çocuklar parkta nasıl eğleniyorlar? Demiş. Sonra yanına bir peri gelmiş demiş ki: Gel ben seni bir yere götüreyim. Demiş. Çocuk istemeden tamam gidelim demiş peri de demiş ki o zaman hadi periler diyarında gidelim demiş o diyarda periler çocukları neşelendirmek için uğraşıyorlarmış. Çamur ve yağmur yağınca biriken su birikintilerinde oynayan periler varmış, peri demiş ki: Gördün mü onlar burada bile çok mutlu ama sen hiç mutlu değilsin. demiş Sonra çocuk periye demiş: Annem ben mutlu olayım diye istediğim bütün oyuncakları alıyor artık anladım ki beni çok seviyor ,ben de mutlu olmalıyım ve mutlu bir şekilde hayatlarına devam etmişler.

MINİK TAVŞAN

Bir varmış bir yokmuş evel zaman içinde kalbur saman içinde bir tavşan varmış. O tavşanın bir gün canı çok havuç çekmiş. Annesinden izin alıp havuç toplamaya çıkmış. Havuç toplarken zamanın nasıl geçtiğini fark etmemiş etrafına bakmış fakat yollar hiç tanıdık gelmemiş. O anda kaybolduğunu anlamış. Çok telaşlanmış sonra kendi kendine düşünmüş: Şimdi birine sorup evin yolunu bulurum. demiş. Birden gözü yerdeki çiçeğe takılmış ve çiçeğe demiş ki:

- Çiçek arkadaşım evimin yerini hatırlamıyorum, neredeydi? Bana söyler misin?

Çiçek de:

-Söylerim ama önce bana evinin nasıl bir ev olduğunu tarif et demiş.

Tavşan evini tarif etmeye başlamış. Bu ev: Portakal gibi turuncu, Güneş renginde camları olan, yeşil sarmaşıklarla çevrili bir ev demiş. Evimizin olduğu yer de Tavşan Kasabası diye eklemiştir.

Çiçek maalesef ona yardımcı olamamış çünkü bu evi hiç bilmiyormuş.

Sonra tavşanın aklına annesinin bir sözü gelmiş. Annesi ona:

- Kaybolursan olduğun yerden hareket etme ben seni bulurum, demiş.

Bir süre beklemiş yavru tavşanı merak eden annesi onu aramaya çıkmış, yavru tavşan ise annesinin sözünü dinlediği için olduğu yerden ayrılmamış tam umutsuzluğa düşerken annesinin uzaktan adım seslerini duymuş.

Yavru tavşan:

- Senin sözünü her zaman dinleyeceğim anne demiş. Anne tavşan ona sınıksız sarılmış. Tavşan Kasabasında mutlu hayatlarına devam etmişler.

Elif KORKMAZ

KRALİÇE VE PRENS

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde bir güzel kraliçe varmış. Bu şehirde yaşayan cadı kraliçeyi çok kıskanmış. Bir gün tuzak kurup kraliçeyi şatoya kaçırmış. Prens aramış, taramış, kraliçeyi bulamamış. Prens cadıyı izlemiş, cadı bahçeden kırmızı elmalar toplamış. Bunları sepetine doldurmuş, süpürgesine binip şatoya uçmuş. Prens cadıyı takip etmiş, kraliçeyi bulmuş ve kurtarmış. Cadıyı cezalandırmış. Prens ve kraliçe mutlu yaşamışlar.

YARDIMSEVER ZÜRAFA

Bir varmış bir yokmuş, ormanda yaşayan bir zürafa varmış, Bu zürafa çok yardım se-vermiş ancak arkadaşları sen çok uzunsun diye aralarına almıyorlarmış, zürafa buna çok üzülmüş. Bir gün avcılar ormandaki o arkadaşları tuzağa düşürmüşler zürafa arka-daşlarını öyle tuzakta görünce çok üzülmüş hemen onları tuzaktan kurtarmış arkadaşları çok sevinmişler.

Zürafanın çok yardımsever olduğunu gör-müşler yaptıkları yanlış anlamışlar ve yaptık-larından utanmışlar, artık herkesi olduğu gibi kabul etmeliyiz ve zürafa arkadaşımızla da güzel vakit geçirmeliyiz diye düşünmüşler.

Eslem HACIKELEŞOĞLU

- Kazaklar: "Yeter artık bizi hep buraya sıkıştırıyorsun demişler.

- Çoraplar : "Hep yalnız kalıyoruz eşlerimizi bulamıyoruz "diye sitem etmişler.

- Etekler: "Şu halimize bak her yerimiz tultu kırıxmaktan ." demişler.

Bunları duyan Lale çok üzölmüş. Eşyaların böyle hissettiklerini daha önce hiç farketmemiş.

Kendisini onların yerine koymaya karar vermiş ve bir daha onları hiç sıkıştırmamış. Giymediklerini ihtiyacı olan kişilere vermiş. Dolabında kalanları da düzenli bir şekilde yerleştirmiş.

GİZEMLİ EŞYALAR

Bir gün bir çocuk varmış. Bu çocuğun adı Lale'ymiş. Lale 'nin çok güzel eşyaları varmış fakat Lale onları hiç düzenli tutmazmış. Kazaklar bir yerde, çoraplar dağınık, etekler kırıxmış çünkü Lale onları dolabına sıkıştırmış . Odasının kapısını kapatıp çıkarken eşyalar dolaptan taşmışlar. Tek tek konuşmaya başlamışlar.

MUTSUZ ÇOCUK

Mutsuz çocuk çok mutsuzdu. Çünkü hiçbir şey onu mutlu edemiyordu. Ailesi doğum gününde ona hediyeler aldı. Çeşit çeşit oyuncaklar, rengârenk giysiler. Ama mutsuz çocuk hiç sevinmedi. Onlara bir teşekkür bile etmedi. Annesi sevdiği yemeklerden, pastalardan yaptı. Babası kumbarasına atması için para verdi. Ama mutsuz çocuk her şeye ağlar şımarıklık yapardı. Mutsuz çocuk yine mutlu olmadı. Bir gün okula giderken ağlayan bir çocuk gördü. Yanına yaklaşır sordu:

- Neden ağlıyorsun ? dedi.

Çocuğun üstü başı yırtık içindeydi. Ağlayarak cevap verdi:

- Karnım çok aç. Hiç kimsem yok. Ailem de yok.

Mutsuz çocuk ona çok acıdı. "Gel benimle" diyerek evine götürdü.

Mutsuz çocuğun ailesi ağlayan çocuğa çok iyi davrandı.

Annesi onu yıkayıp saçlarını taradı. Mutsuz çocuğun giysilerinden giydirdi. Hazırladığı yiyeceklerden yedirdi. Babası para verdi.

Mutsuz çocuk da oyuncaklarıyla oynamasına izin verdi.

Zavallı çocuk o kadar çok sevindi ki üzüntüsünü unuttu. Ağlamayı kesti. Mutsuz çocuğa "Ne kadar şanslı bir çocuksun! Güzel bir evin, iyi bir ailen, giysilerin, oyuncakların, yiyeceğin var. Her halde sen çok mutlu bir çocuk olmalısın" dedi. Mutsuz çocuk onun bu sözlerinden nelere sahip olduğunu ve nankörlük ettiğini anladı; çok utandı.

O günden sonra mutsuz çocuk hiç mutsuz olmadı.

Hanzade USTA

DEFNE

Bir varmış bir yokmuş birgün Defne ne ailesi tatile gitmişler.Gittikleri otel çok güzel ve gizemliymiş. Defne bir sandalyeye oturmuş ve sandalye bir koltuk olmuş.Harikaymış. Defne kardeşi Derin ile oynuyormuş aklına bir çok soru gelmiş.

Annesi sormuş:

- Ne zaman uyuyacağız anne?

Annesi saat 23.00'te demiş. Saat 22.59'muş yatmasına bir dakika kalmış hemen gidip yatağına yatmış. Yatak çok sertmiş fakat Defne uykuya dalınca yumuşacık olmuş.

Sabah olunca kahvaltya gitmişler. Kahvaltıda Derin'in tostunu konuşmuş. Benim arkadaşlarım senin midende mi? Diye sormuş. Derin cevap vermiş hihhi evet demiş.

Derin tatlı tatlı tostunu yemiş.Sonra masadaki karpuz konuşmuş beni yer misin ? Arkadaşlarımın yanına gitmek istiyorum demiş. Son olarak Defne'nin yumurtası konuşmuş beni ye çünkü çok sağlıklıyım demiş.

Defne kahvaltısını bitirdikten sonra masadan kalmış. Tam gidiyormuş ki ellerini yıkaması gerektiğini hatırlamış. Ellerini yıkadıktan sonra otelden ayrılmışlar. Derin çok güzel anılar biriktirerek evine geri dönmüş.

HANZADENİN KEDİLERİ

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde. Eveleme, develeme, devekuşu kovalama... Estek pestek, katıra palan,deveye köstek. Bir masal anlatsalar da dinlesek. Dinleyen ağam, dinlemeyen paşam. Masal koymuşlar adını,okumayan, yazmayan ne bilecek tadını.

Bir zamanlar ülkenin birinde Hanzade isminde küçük bir kız yaşarmış. Bir gün Hanzade annesiyle bahçede dolaşırken iki tane yavru kedi görmüş. O kediler Van kedilerine benziyormuş. Hanzade annesine

- Anneciğim bu kedileri eve götürebilirmiyiz? Diye sormuş. Annesi

- Sahibi yoksa götürebiliriz kızım demiş.Ve o tatlı mı tatlı, şeker mi şeker, sevimli misevimli kedileri alıp evlerine götürmüşler. Kedileri bir güzel yıkayıp paklamışlar, tüylerini taramışlar ve karınlarını da bir güzel doyurmuşlar. Hanzade kedilerine isim koymaya karar vermiş. Birinin adını Pamuk, diğerinin adını ise Boncuk koymuş.

Kediler çok sevimli fakat çok mutsuzlarmış. Çünkü anneleri yanlarında değilmiş. Hanzade ne yaparsa yapsın onları mutlu edemiyormuş. Hanzade kedilerini mutlu etmek için onlarla bahçede oynarken, bir kapı

görmüş. Hayatında hiç böyle bir kapı görmemişti. Kapı sanki sihirliymiş. Kapıyı açmış ve içeriye girmiş kedileriyle birlikte. Gördükleri karşısında hayretler içerisinde kalmış.Burası Milyonlarca sevimli kedinin yaşadığı Kediler Ülkesi'ymiş. Çok şaşırılmış. Burada kediler konuşabiliyormuş. Sonra Hanzade

- Boncuk, Pamuk annenizin fiziksel özellikleri söyleyebilirmisiniz? Diye sormuş. Böylece milyonlarca kedi arasından anne kediyi bulması kolaylaşacaktı. Boncuk

- Annemiz, yeşil ve mavi gözlü, beyaz siyah tüylüdür ve kafasına da hep pembe kurdela takar. Bizim annemiz çok süslü bir keditir demiş. Hanzade gülümsemiş. Boncuk'a ve bana söz verin demiş.

- Annenizi bulucam ama sizde bundan sonra hep mutlu olacaksınız demiş.

Sevimli yavrular tamam demişler.

Hanzade Boncuk'un verdiği tarife göre hemen anne kediyi bulmuş. Boncuk ve Pamuk annelerini görünce sevinçten ne yapacaklarını şaşırılmışlar. Hanzade'nin böylece bir kedisi daha olmuş. Anne kedinin ismini de Yeşim koymuş. Sevimli yavrular bundan sonra hep mutlu olmuşlar ve bir daha hiç annelerinden ayrılmamışlar.

Hasan Kerem KANİTEZ

Bu durumda Şimşek yarışmaya katılamazmış. Sahibi Şimşek'in yerine başka bir köpek almayı düşünmüş o anda Şimşek havlamaya başlamış.

Meğer Şimşek'in yavrusu olacakmış, hasta değilmiş. Şimşek yavrusuyla birlikte yanına gelmiş. Çocuk buna çok sevinmiş. Şimşek artık yarışa katılabilmemiş. Yarış başlamış Şimşek yarışı önde götürüyormuş. Yarışta başka bir köpek ona vurup öne geçmeye çalışmış fakat Şimşek pes etmemiş yarışı şampiyon olarak bitirmiş. Artık ona hep Şampiyon Şimşek demişler.

KÖPEK YARIŞMASI

Bir varmış bir yokmuş evvel zaman içinde kalbur saman içinde bir çocuk varmış bu çocuk köpek yarışmasına katılmış. O çocuğun bir köpeği varmış. O köpeğin adı Şimşek'miş.

Şimşek bir gün hastalanmış. Köpek yarışmasına çok az gün kalmış. Günler geçmiş ve yarışma günü gelmiş köpek hala iyileşmemiş.

MACERACI ÇITA

Bir zamanlar badi adında bir çita yaşarmış. Bir gün badi, insanları hazineden söz ederken duymuş. "Bu hazineyi benim bulmam gerek" demiş. Ayağıyla toprağı kazmaya başlamış. O hazinenin haritasını bulmuş. Ondan sonra haritayı incelemiştir. Haritadan yardım alarak hazinenin olduğu yere gelmiştir.

Oraya gelince etrafı incelemiştir. Sonra, güçlü adam onu görmüş. Tuzağı bilmiyormuş badi. Sonra badi tuzağı yakalanmıştır.

Güçlü adam, "burda ne arıyorsun?" diye sormuş.

Badi, "ben hazineyi almak için geldim." demiştir. Sonra güçlü adam, badiyi bir kafese koymuş. Buradan nasıl çıkacağını düşünmeye başlamış badi. Aklına arkadaşlarını çağırarak gelmiştir. Onları çağırarak için bağırarak başlamıştır. Ama güçlü adam onu duymuş, onlara da aynı tuzaktan yapmıştır. Sonra, badinin arkadaşlarından bir tanesi tuzağı farketmiştir. Arkadaşlarına söylemiştir. Güçlü adam onu yine duymuş.

Güçlü adam artık bir şey yapamıyormuş ama bilmedikleri bir şey varmış. O da her bas-

tıkları yerde tuzak olması. Sonra birisi "emin olmadan basmayın" demiştir, ama bir tanesi basmıştır. Tuzak çok büyük bir ağdan oluşuyormuş. Güçlü adam onları görmüş. Sonra onları da kafese koymuş.

Sonra badi kafesten kurtulmuş. Güçlü adamın nerde olduğunu bulmuş. Oraya girmiş. Güçlü adam hazineyi değerli bir yerde saklıyormuş. Onun bir şifresi varmış, badi onu şifreyi yazarken görmüş. Şifrenin numarası şöyleymiştir "1431a576b".

Badi şifreyi aklında tutmuş. Sonra şifreyi güçlü adama görünmeden yazmış ve hazineyi bulmuş. Sonra güçlü adam onu görmüş. Güçlü adamın gücünün kaynağı oradaymış. Sonra onu kırmış ve güçlü adam ölmüş. Badi hazineyi bulmuş. Arkadaşlarını kurtarmış ve hazineyi evine götürmüştür. Badi en zengin çita olmuştur.

Hatice Zişan AKMAN

SÜPER ÇİÇEK

Bir varmış bir yokmuş uzun zaman önce bir süper çiçek varmış, herkes ona hayranmış çünkü biri mahsur kaldığında onu kurtarmış, insan ve hayvanların dostuymuş.

Zamanlar ilerlemiş Süper çiçek yaşlanmış, o yüzden birisine eğitim vermeye düşünmüş, ve vermiş. Eğitim de güzel geçmiş. Süper çiçek vefat etmiş. O çiçek süper kahramanlıklar yapar ve uzun ömürler yaşarmış.

BİRLİK

Bir varmış bir yokmuş evvel zaman içinde kalbur saman içinde çok iyi kalpli bir tırtıl varmış. Bir gün iki kelebeğin tartışıklarını görmüş. Merak etmiş ve onlara sormuş:

-Niçin tartışıyorsunuz?

Kelebeklerden biri cevap vermiş:

Biz şarkı söylüyorduk fakat pembe kelebek yanlış söylediği için tartışıyoruz demiş.

Tırtıl onlara bir çözüm bulmuş.

Birbirinizi dinleyerek şarkı söylerseniz hem yanlış söylemezsiniz hem de ortaya çıkan ses kulağa daha hoş gelir demiş.

Pembe kelebek ve Mavi kelebek Tırtılın bu çözümünü saçma bulmuşlar ama denemekten zarar gelmez diyerek başlamışlar söylemeye.

Kulaklarına gelen melodi daha önce hiç duymadıkları kadar güzelmiş.

Birlik olunca ortaya ne güzel bir ses çıktı demişler. Bundan sonra şarkılarını hep beraber söylemişler.

İsmail HABİB

İYİLİK HER ZAMAN KAZANIR

Bir varmış bir yokmuş evvel zaman içinde kalbur saman içinde adı İyilik olan bir ülke varmış. Bu ülkedeki insanlar hep iyilik yaparlarmış, herkesin gönlünü kazanırlarmış. İyilik yaptıkları için de toprakları çok verimliymiş ve her şey bereketliymiş.

Bir sonbahar sabahı ülke halkı gürültüyle uyanmış. Bir bakmışlar yabancı ülkenin savaş uçakları gökyüzünde uçuyormuş. Yabancı ülkenin çok güçlü silahları, tankları, gemileri varmış. İyilik ülkesinin halkı topraklarını savunmaya karar vermişler fakat karşı ülkenin araçları çok güçlüymüş.

İyilik ülkesinin halkı inanç doluymuş kalplerinde Allah sevgisi her gün daha da artıyormuş. Dua etmeye başlamışlar birden onları koruyan buluttan bir zırh gelmiş. Yabancı ülkenin saldırıları İyilik ülkesinin halkına etki etmez olmuş. Yabancı ülkedeki kişiler de hatalarını anlayıp iyiliğin çok önemli olduğunu kabul etmişler. Böylece saldırılarına son verip onlardan iyilik öğrenmeye başlamışlar.

GEZGİN HABİB

Bir varmış bir yokmuş Habib adında bir gezgin varmış ama bu gezginin diğer gezginlerden bir farkı varmış. Bu gezginin çok hızlı olma özelliği varmış. Bütün ülkeleri hızlıca gezermiş. Bu ülkelerdeki yemek kültürlerini, tarihi eserleri ve savaş taktiklerini öğrenirmiş.

Gezgin Dünya 'da ki bütün ülkeleri ışık hızıyla gezerek hepsinin kültürlerini öğrenmiş artık bu bilgiler ona ağır gelmeye başlamış çünkü öğrendiklerini kimseye söylemezmiş.

Gezgin kendisine zor da gelse. En yakın arkadaşına gezdiği birkaç ülkeyi anlatmış.

Bu durum gezgini çok mutlu etmiş. Paylaştığı zaman mutlu olacağı hiç aklına gelmemiş.

O günden sonra gezgin bilgilerini paylaşmaya başlamış hatta daha fazla kişiye ulaşabilmek için bir kitap yazmış.

Kerem İrfan UZUN

KAYIP DEFTERLER

Bir varmış bir yokmuş evvel zaman içinde kalbur saman içinde iki arkadaş varmış. Bunlardan biri Kerem biri İsmail'miş. Bir gün öğle yemeğine çıkmışlar. Yemeklerini israf etmeden yemişler. Aşağıya inip ellerini yıkamışlar. Sınıfa inmişler. Bir de ne görsünler? Defterleri yok!

Her yeri aramışlar ama bulamamışlar. Defterler kendi aralarında anlaşip saklanmışlar.

İsmail ve Kerem'in çok telaşlandıklarını görünce saklandıkları yerden çıkmışlar. Defterler İsmail ve Kerem'e:

- Bizimle daha çok ilgilenin, sayfalarımızı temiz tutun, yapraklarımıza hikayeler, masallar yazın demişler.

İsmail ve Kerem de onlara söz vermişler ve defterler bir daha kaybolmamış.

KEDİ VE KÖPEK

Bir varmış bir yokmuş evvel zaman içinde kalbur saman içinde bir ev varmış ama kimse oraya gitmezmiş çünkü o evdeki eşyalar kayboluyormuş.

Bir gün bu evdeki kedi ve köpek korkmuş. Aniden dolap konuşmuş. Bu evden gitmek istiyorum demiş.

Köpek:

- Neden? demiş

Dolap:

- Kimse buraya gelmiyor diye cevap vermiş ve gidecekmış.

Kedi ve köpek gitmesine izin vermemişler. Yıllar sonra ev yenilenmiş ve eşyalar geri gelmişler. Bir daha hiçbir yere gitmemişler.

Mehmet Akif AYAZOĞLU

SÜPER GÜÇ

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde

3 kuzen varmış. Bu kuzenlerin isimleri Kerem, Ayşe, Mehmet'miş.

Üçü de aynı okula gidiyorlarmış.

Bir gün okulda öğle yemeğine indikleri zaman menüde en sevdikleri yemeklerin olduğunu görmüşler. Tabaklarına spagetti, köfte ve patates kızartması alıp afiyetle hiç israf etmeden yemişler. Yemekhanenin camından Mehmet'lerin evine hırsız girdiğini görmüşler. 3 kuzen süper güçlerinden ışınlanmayı kullanarak öğretmenlerinin de izniyle ailelerinin yanına gitmişler. Ayşe süper spreyini hırsızlara sıkarak onları etkisiz hale getirip uyutmuş. Daha sonra polisi arayarak hırsızları polise teslim etmişler. Mehmet ve ailesi evlerinde huzurlu bir şekilde yaşamaya devam etmişler.

KONUŞAN ÇİÇEK

Günlerden bir gün Mustafa ve onun kardeşi Mehmet varmış. O kardeşler bir gün annelerine şöyle demişler.

- Anne, anne pazartesi günü pikniğe gidelim mi? Demişler. Anneleri de olur demiş. Günler akıp geçmiş ve pazartesi günü gelmiş, pikniğe gitmişler. Mustafa ve kardeşi Mehmet piknikte futbol oynamışlar. Anneleri onları yemeğe çağırmış yemeklerini yedikten sonra ormanda yürüyüşe çıkmaya karar vermişler. Ormanda yürürken bir ses duymuşlar ve etrafa bakmışlar. Neredesin sen? Duyamıyoruz, demişler. Yerden bir ses gelmiş aşağı bakın ben bir çiçeğim buradayım demiş.

Çiçekle konuşurken akşam olduğunu fark etmemişler. Çiçek onları uyarmış ve geç olmadan annelerinin yanlarına dönmeleri gerektiğini söylemiş.

Çocuklar çiçeğe hak vermişler ve annelerinin yanına geri dönmüşler.

M. Kerem EMMİOĞLU

KÖTÜ PALYAÇO

Bir gün bir palyaço varmış. Bu palyaço bakımsız, cimri, kötü kalpliymiş. Çocukları kandırmış. Bir çocuk yolda yürürken bizim kötü kalpli palyaço gelmiş ve çocuğa yoluna git küçük demiş. Çocuk zaten yolunda ilerliyormuş. Palyaço sinirlenmiş ve küçük çocuğa kötü sözler söylemiş. Çocuk hemen polise haber vermiş. Polisler palyaçoğu yakalayıp hapse atmış. Palyaço hatasını anlamış. Çocuk Palyaçoğa not yazmış ve yanına bırakmış. Notta: "Hatanı anladığın için seni affettim." Yazıyormuş. Palyaço yaptığı kabalığa çok pişman olmuş. Cezasını çeğtikten sonra iyi bir palyaço olmaya karar vermiş.

MUTLULUĞU SEÇMEK

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde Ahmet adında ilkokula giden bir çocuk varmış. Ahmet evinin yakınlarında bir okula gidiyormuş. Öğretmenini ve arkadaşlarını çok severmiş.

Her zaman arkadaşlarıyla çok iyi anlaşılan Ahmet, bir gün teneffüste oyun oynarken, arkadaşları ona küçük bir şaka yapmak istemişler. Fakat bu şaka Ahmet'in hiç hoşuna gitmemiş. Arkadaşlarıyla artık konuşmaya-çağına söz vermiş. Her ne kadar arkadaşları ondan özür dilemişlerse de Ahmet kabul etmemiş. Her zaman neşeli ve kıpır kıpır olan Ahmet, o gün sınıfın bütün neşesini söndürmüştü. Arkadaşları ve öğretmeni bu duruma çok üzölmüşler. Ama Ahmet inadından vazgeçmemiş. Eve gittiğinde annesi ona neden üzgün olduğunu sormuş. Ahmet annesine de arkadaşlarını şikâyet etmiş. Onun bu durumu annesini de üzümüştü. Gece yatarken annesi yanına gelmiş. Ahmet'e üzgün ya da sevinçli olmanın çoğu zaman kendi seçimimiz olduğunu yani bunun kendimize bağılı olduğunu

söylemiş. Ayrıca üzgün ve sevinçli olmanın bulaşıcı olduğunu da eklemiştir. –Eğer bir kişiye kırıcı davranırsan o da gidip başkalarına kırıcı davranır ya da bir kişiye gülümsersen o da bundan hoşlanır ve başkalarına gülümser, demiştir. Annesi gittikten sonra Ahmet onun söylediklerini düşünmüştü. Gerçekten de bugün benim küçük bir şakaya alınganlık yapmam tüm sınıfımı üzdü diye düşünmüştü. Yarın sabah hemen bu durumu değiştirmem lazım demiştir. Sabah okula giderken arkadaşı Bilal'e rastlamış, hemen gülümseyip selam vermiş. Bilal de ona gülümsemiştir. Ahmet Sonra gördüğü herkese selam vermiş, gülümsemiştir. Hatta ağaçlara, kuşlara bile selam vermiş. Kendini çok mutlu hissetmiştir.

Ahmet annesinin ne kadar haklı olduğunu anlamış. O günden sonra elinden geldiğince mutluluğu seçeceğine söz vermiş.

Mir Ali ÖZTUNÇ

KAYIP ÜLKE

Bir varmış bir yokmuş evvel zaman içinde kalbur saman içinde Peker adında bir çocuk varmış. Peter hayal kurmayı çok severmiş, hep hayal kurarmış. Bir gün çok derin bir hayale girmiş, süper kahraman olmak istiyordum demiş. Kendisini Kayıp Ülke adında çok gizemli bir yerde bulmuş. Kayıp Ülke Dünya'nın hiçbir yerinde değilmiş. Çokook daha uzaklardaymış. Bu ülkede çok büyük geometrik cisimler varmış. Küplerin, kürelerin, konilerin üzerinden zıplayarak tüm ülkeyi gezmiş. Sonra Dünya'ya dönmek için çözümler aramaya başlamış. Dünya'ya dönmenin yolu geometrik cisimlerin isimlerini söylemekten geçiyormuş. Gördüğü her cismin adını söylemeye başlamış. Sonra gözlerini açmış anlamış ki bu bir hayalmiş, hayallerinin içinde gezinip güne mutlu bir şekilde başlamış.

CİMRİ KRAL

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde... Pire berber iken, deve tellal iken, ben anamın beşiğini tıngır mıngır sallar iken. Uzak bir ülkede cimri mi cimri kral hüküm sürermiş. Öyle cimriymiş ki kimseyle bir şey paylaşmazmış. Kimse yüzünün güldüğünü görmezmiş. Sarayından dışarı çıkmazmış. Ağaçlar da çeşit çeşit meyve yetiştirmiş. Hiç kimsenin ağaçlarda ki meyveleri toplamasına izin vermezmiş. Çürüyen meyve ve sebzeleri gören halk Cimri Kral'a ders vermek istemiş.

Pelinsu adında çok zeki ve yetenekli bir kız varmış. Pelinsu'nun aklına bir fikir gelmiş. Fakat bu plan için fare dostlarının yardımına ihtiyacı varmış. Fareler saraya girip Cimri Kral'a her şeyi anlatacaklarmış. Bu plan herkesin aklına yatmış. Fareler saraya Cimri Kral'ın karşısına geçip durumu tek tek anlatmış. Cimri Kral farelerin konuşmasına o kadar şaşırılmış ki bayılmış. Kendine gediğinde düşünüp taşınmış. Yaptığının zalimlik olduğunu anlamış. O günden sonra her şeyi halkıyla paylaşmış.

M. Eymen KÜÇÜK

ÜÇ KARDEŞİN MACERASI

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde üç kardeş varmış. Bu kardeşlerin özel güçleri varmış görünmezlik ve silahları varmış. Zeynep'in özel gücü bayıltıcı spreyi ve kalkanı varmış. Yavuz'un özel güçleri herkesi alacağı kadar bir kalkan ve özel yapılmış elektrikli kalemi varmış. Bir gün bu üç kardeş alışveriş merkezine gitmişler. Orada yürürken Yavuz bir şey görmüş. O da ne! Orada soygun oluyor demiş ve hemen özel güçleriyle görünmezlik gücünü kullanarak o hırsızı yakalamış ve onu hapse atmış. Sonra Kerem o da ne demiş. Birisi içerde alışveriş merkezinin özel yerine giriyor. Onu hemen uyardı: Hey! Ne yapıyorsunuz beyefendi? demiş. Beyefendi: Odaya giriyorum demiş. Kerem ise beyefendiye: Burası özel oda beyefendi buraya giremezsiniz, demiş. Beyefendi Kerem'e ben burayı lavabo sandım uyardığınız için teşekkür ederim demiş.

UÇAN İNSANLAR

Bir varmış bir yokmuş bir gün bir uçak uçarken yere düşmüş sonra içindeki insanlar hastaneye kaldırılmış. Sonra iyileşmişler günlerden Perşembe olmuş ve aileler birden uçmaya başlamışlar. Gökyüzünde geziyorlarmış fakat sıkılmaya başlamışlar. Telefonlarını ceplerinden çıkarmışlar aaaa o da ne? Telefonları da uçabiliyormuş ve ellerinden telefonları uçup, kayıp gitmiş. Uçma özellikleri bitince telefonsuz olarak yere inmişler. Telefonları olmadığı için zamanlarını çocukları, aileleri, akrabaları ile sohbet ederek, farklı yerleri gezerek, kitap okuyarak geçirmişler. Sonra fark etmişler ki onlara basit gelen bu etkinlikleri aslında uzun zamandır yapmıyorlarmış. Telefonsuz geçen zamanları onlara çok iyi gelmiş ve mutlu hissettirmiş. İşlerini devam ettirebilmek için birer telefon edinseler de kendilerine söz vermişler. Haftanın bazı günleri telefonları yok sayıp günlerini öyle geçiriyorlarmış. Hayatın en anlamlı günleri de onarmış.

M. Emin SARTIK

ZENGİN VİDEOCU

Bir varmış bir yokmuş evvel zaman içinde kalbur saman içinde bir zengin videocu varmış. Bu videocu havada yaşıyormuş. Videocu çocuğun 2 tane de kardeşi varmış. Kardeşleri Mehmet Akif ve Duhan Ahmet'miş. Bu üç çocuk çok tanınırmış. Bir gün bir video çekmişler. Herkes bu videoyu çok beğenmiş. Bu şekilde üç kardeş zengin olmuşlar fakat video çekmeye devam ettikçe çok yorulup, uykusuz kalıp hasta olmuşlar. Günlerce hastanede kalmışlar. Doktor bilgisayar başında çok vakit geçirdikleri için hasta olduklarını söylemiş. Üç kardeş hatalarını anlamışlar ve zamanlarını israf etmeyi bırakıp sağlıklarına kavuşmuşlar.

KAHRAMAN KEREM

Evvel zaman içinde kalbur saman içinde develer tellal pireler berber iken ben annemin beşiğini tıngır mıngır salları iken uzun uzun dağlar ardında bir kent varmış. Bu kentte bir çocuk yaşarmış. Bu çocuğun adı Kerem'miş. Kerem çok yemek yer ama hiç dışarı çıkmamış. Her yemekte 100 tane ekmek yermiş. Yemeğini yedikten sonra bilgisayarın başına gelip oyun oynarmış. Hatta yemeğini bile çoğunlukla bilgisayarın yanında yermiş ve her yere dökermiş. Günlerden bir gün dışardan gelen sesleri duymuş. Hareket etmediği için ancak ağır ağır gidebilmiş pencereye. Dışarıda ne görsün herkes oyun oynuyor ama ellerinde toplar, ipler, taşlar var. Kerem de dışarı çıkmış. Onlarla oynamak istemiş. Sesleri çok mutlu geliyormuş. Ama ne yaptıysa onlarla beraber oynayamamış. Çünkü çok şişmanmış ve hareket etmekte zorlanıyormuş. Herkes eğlenirken Kerem acı çekiyormuş. Dışarıdaki çocuklar Kerem'e üzölmüş ve onu evine yollamışlar. Kerem bu duruma çok üzölmüş. Hemen bir şey yapmaya karar vermiş. Ne yap-

ması gerektiğini biliyormuş aslında. Artık çok yemek yememeye ve her gün spor yapmaya karar vermiş. En fazla bir saat oyun oynamaya karar vermiş. Kerem günden güne zayıflamış. Bir gün yine çocukların yanına gitmiş. Çok rahat oyun oynayabildiğini görmüş. Kerem çocuklarla artık arkadaş olmuş ve herkes Kerem'e 'Şampiyon Kerem' demeye başlamış. Kerem kendindeki gücün farkına varmış. Bu güç şişmanları zayıfa dönüştürme gücüymüş. Bu güç istek ve sağlıklı beslenerek, spor yapılarak kazanılmış. Artık Kerem tüm şişman çocukların kahramanı olmuş.

Mustafa Can DAKIN

İSRAF ETMEYEN YONCA

Bir varmış bir yokmuş evvel zaman içinde kalbur zaman içinde bir ormanda iki arkadaş olan gül ve papatya varmış. Birlikte oyun oynar sohbet ederlermiş ama bazen de kavgaya edip tartışarlarmış. Bir gün toprağın altından yeni bir çiçek gelmiş bu çiçeğin adı yoncaymış. Yonca 4 yapraklı bir bitkiymiş gül ve papatya yoncayla arkadaş olmak istemiş. Ve gidip tanışmaya karar vermişler. Daha sonra tanışıp birbirlerini çok sevmişler. Bir gün yemek yerken papatyayla gül doymuşlar ve yemeklerini israf etmiş ama yonca buna izin vermemiş. Yonca gözleriyle uzaklara bakmış. Uzaktaki bir hayvan yemek arıyormuş. Yonca ona seslenip gül ve papatyanın yemediği yemekleri vermiş. Hayvan çok mutlu olmuş hikâyede burada bitmiş.

İYİ PALYAÇO

Bir varmış bir yokmuş bir çocuk varmış. Bu çocuk çok iyi kalpli bir çocukmuş. Bu çocuğun adı Akif'miş. Akif palyaçoları çok sevmiş. Bir gün Akif'in doğum günüyümüş. Doğum gününe palyaço istemiş ve palyaço gelmiş. Doğum gününde kötü bir şey olmuş. Akif'in teyzesi hasta olduğu için doğum gününe gelememiş. Akif hemen teyzesinin yanına ışınlanmış ve teyzesine şifa çorbası yapmış. Teyzesi beş dakika içinde iyileşmiş ve beraber doğum gününe dönmüşler. Oyunlar oynamışlar, yemekler yemişler. Akif çok mutluymuş.

Palyaço bir gösterisi olduğunu söylemiş. Bir kişinin eksik olduğunu söyleyip Akif'i davet etmiş. Gösteride palyaço Akif'in bir eşyasını illüzyonla kaybetmiş. Akif buna çok üzölmüş fakat tekrar geri verdiğinde çok sevinmiş.

Yiğit GÜLER

FUTBOL SEVGİSİ

Yiğit adında 12 yaşında bir çocuk varmış.

Bu çocuk küçük bir mahallede yaşamış. Ve sokakta futbol oynamayı çok severmiş. Sürekli arkadaşlarıyla top oynarmış Hep golleri o atmış. Ama futbol oynayacak kramponu yokmuş. Babası ona yeni ve güzel krampon alamıyormuş. Yiğit bu duruma çok üzülüyormuş. Bir gün mahalleye Şenol Güneş gelmiş mahallede çocuklar top oynarken Yiğit'in ne kadar yetenekli olduğunu fark etmiş ve ayıdığı ayakkabılarının futbol oynamaya uygun olmadığını fark etmiş. Ve ona güzel bir krampon hediye etmiş. Yiğit bu hediyeye çok sevinmiş ve o kramponla bir sürü maç yapmış. Büyüdüğünde çok başarılı futbolcu olmuş. Beşiktaş spor kulübünde oynamaya başlamış ve gol kralı olmuş.

BİR KOMİK ADAM

Bir varmış bir yokmuş bir adam bir gün süt içiyormuş ama bu işte bir yanlışlık varmış. Ne zaman süt içmek istese süt üzerine dökülüyormuş. Bu adamın adı Osman'mış. Süt içerken onu görenler hep gülüyormuş.

Sonra Osman kızmaya başlamış. Süte sormuş ne zaman seni içmeye kalksam dökülürsün neden demiş?

Süt cevap vermiş:

Çünkü senin hasta olmanı istemiyorum demiş. Ne zaman süt içmek istesen dolaptan buz gibi içmeye kalkıyorsun demiş. O yüzden üzerine dökülüyorum demiş.

Bundan sonra Osman sütü çok soğuk içmekten vazgeçmiş ve süt bir daha üzerine dökülmemiş.

Zeynep Rana KALKAN

İKİ KÜÇÜK KAHRAMAN

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde iki küçük arkadaş varmış. Bu iki arkadaşların isimleri Murat ve Melek imiş. Murat ve Melek birlikte ormandaki okullarına gidiyorlarmış. Fakat Murat ve Melek okullarına uçarak giderlermiş. Uçmayı çok severlermiş. Uçarken kuşlarla selamlaşarlarmış.

Günlerden bir gün, yine okula gitmişler. Derslerini güzelce yapıp yemeklerini yemişler. Menülerinde ıspanak, limonata ve yoğurt varmış. İkisi de yemeklerden bolca alıp yemişler. Sonra da teneffüs vakti gelince oyunlarını oynamışlar. Altıncı ders okula palyaço gelmiş. Sonra palyaço sınıfa balonlar dağıtmış. İki arkadaş çooooook mutlu olmuşlar. Sıradaki yedinci ve sekizinci derslerde ise ağaç dallarından lego parçalarına benzer oyuncaklar tasarlamışlar.

Okullarını bitiren Murat ve Melek tekrardan uçarak eve dönmüşler. Ödevlerini yapıp akşam uykuya dalmışlar. Uyandıklarında tatil olduğunu fark etmişler. Ödevlerini yapıp

uyumuşlar. Sabah olunca Uyanmışlar. O gün tatilmiş ve Melek'in kardeşi doğacakmış. Murat ve Melek çok heyecanlanmışlar. Doğduğunda sırayla Melek ve Murat bebeği kucaklarına almışlar.

Sonra Murat ve Melek evlerine gitmişler ve evde kitap okumaya başlamışlar. Sonrasında, akşam olduğunda yeniden uyumuşlar. Sabah olduğunda okula gidip derslerini güzelce yapmışlar. Hayatları böyle devam ederken bir şey olmuş. Okulda bir hırsız varmış ve hırsız zı görünce, öğretmenlerinden izin alıp hırsız yakalamaya çalışmışlar. Melek hırsız görür görmez, tutmuş ve yakalamış. Murat da onu özel kumandasıyla dondurmuş. Sonrasında polisi aramışlar. Polisler gelmiş ve hırsızları tutuklayarak götürmüş. Tekrardan iki arkadaş huzurlu bir şekilde okullarına gitmişler. Sonra çok mutlu şekilde oynamaya ve yaşamaya devam etmişler. Artık uçarak insanları kurtarmaya karar vermişler.

İYİ KALPLI ÜÇÜZLER

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde üçüzler varmış. Üçüzlerden birinin adı Zehra'ymış, diğeri de Nimet'miş, diğeri de Emin'miş. Üçüzler bir gün avm ' ye gitmişler. Avm'den bir bebek, 4 araba, 6 tane de ayıcık almışlar. Üçüzlerin annesi de bir sürü çiçek almış. Çiçeklerin adları menekşe, gül, lale ve papatyaymış. Sonra evlerine gitmişler ve bir bakmışlar ki akşam olmuş, hemen uyumuşlar. Gece olunca çiçekler ve oyuncaklar evden kaçmaya çalışmışlar. Hepsi birlik olup üst üste çıkmış ve kapının koluna asılarak açmış ve sonunda kaçmayı başarmışlar.

Sabah olunca üçüzler bir bakmışlar ki, oyuncaklar ve çiçekler ortalıkta yok. Üçüzler bu duruma çok üzülmüşler ve hemen bunu annelerine söylemişler. Bahçeye bakınca ne görsünler, oyuncaklar ve çiçekler kapıyı açmaya çalışıyorlarmış. Hemen bahçeye çıkmışlar. Onları yakalamışlar ve onları aldıkları yere geri götürmeye karar vermişler. Sonrasında üçüzler, daha önce fark etmedikleri bir şeyin farkına varmışlar: artık yeni güçleri varmış. Güçleri onları hem sevindirmiş hem şa-

şırtmış. Birisinin gücü uçmak, diğerrinin gücü ışınlanmak, sonuncusunun gücü ise çok güçlü olmakmış. Güçlü olan Emin bütün çiçekleri ve oyuncakları kaldırmış. Fakat bir sorunları varmış. Oyuncakçı ve çiçekçiye uçarak mı yoksa ışınlanarak mı gideceklerine karar veremiyorlarmış. Nimet onları uçurmak istiyor, Zehra ise ışınlanalım diyormuş. Emin, şimdi Nimet bizi uçursun demiş. Hep beraber uçup gitmişler. Oyuncaklar ve çiçekler arkadaşlarına kavuştuklarından çok mutlu olmuşlar. Emin, Nimet ve Zehra'ya çok dua etmişler. Üçüzler de buradan mutlu ayrılmış. Sonra bu olan biteni anneannelerine anlatmak için Ankara'ya gitmeye karar vermişler. Zehra demiş ki; "Tamam anneannemize gidelim ama bu sefer yol uzun. En iyisi ışınlanmak!". Emin ve Nimet de onu haklı bulmuş. Ele ele tutuşup kendilerini anneannelerinin evinin önünde bulmuşlar. Kapıyı çalmışlar. Anneanneleri kapıyı açıp karşısında üçüzleri görünce hemen onları kucaklamış. Geldiklerine çok şaşırılmış. Hep beraber anneannelerinin güzel yemeklerini yemiş, ona başlarından geçenleri anlatmış ve çok mutlu olmuşlar.

“

KADİM
KÜLTÜR
YENİLİKÇİ
EĞİTİM

”

YENİDOĞU
OKULLARI

Başakşehir Kampüsü | Bahçeşehir Kampüsü | Sancaktepe Kampüsü | Çekmeköy Kampüsü

2019-2020 Eğitim-Öğretim Yılında Hizmetinizde

444 82 00 | yenidoguokullari.com